

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

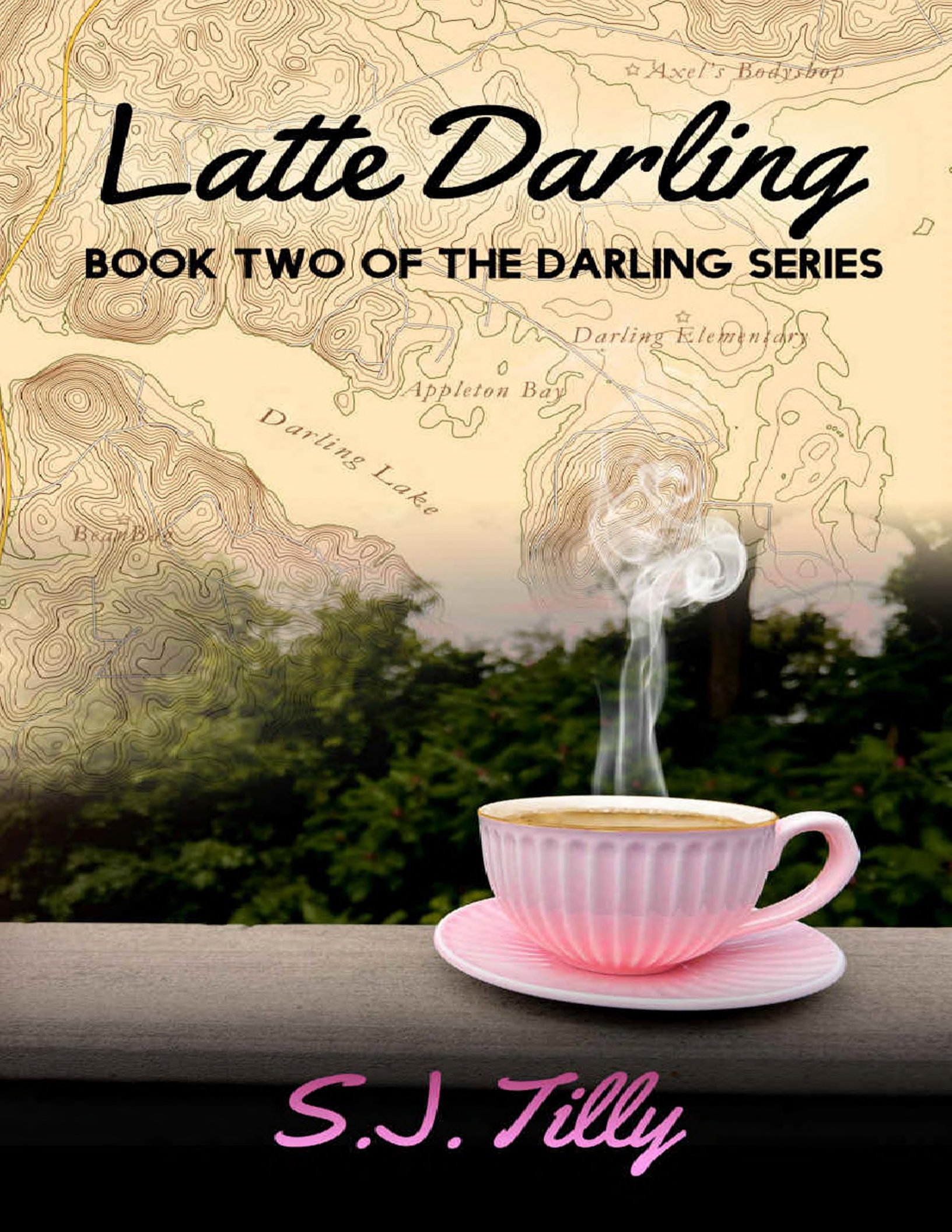
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Latte Darling

BOOK TWO OF THE DARLING SERIES

Darling Lake

Appleton Bay

Darling Elementary

Axel's Bodyshop

Bear Bog

S.J. Tilly

Bölüm 1

Maddie

"AH, AFFEDERSİNİZ," DIYE ELİMİ KALDIRIYORUM VE GARSONLA GÖZ GÖZE GELİYORUM.

geçip gitmek üzere.

"Hey, tatlım," kadın durdu ve bana gülümsedi. "Bir tane daha ister misin?"

Dışlerim onları durduramadan dudağıma kenetleniyor ve başımı sallıyorum.

Ona ihtiyacım yok. Kesinlikle almamalıyım. Ama bu gece buraya arabayla gelmedim ve beş dakika içinde bu adam resmen geç kalacak ve ben bu stresi kaldıramam.

Tamam, beş dakika içinde buluşmak için sözleştiğimiz saatte olacağız ama hadi ama, erken gelmezsen geç kalırsın. Ve eğer geç kalırsan, birileri kızabilir. Biri kızarsa da çatışma çıkabilir. Ve eğer yüzleşme olursa gözyaşları olur. Ve *Tanrım, bunu başaramayacağım. gece boyunca!*

Sunucunun bara yaslanıp içkimin hazırlanmasını beklemesini izlerken, neredeyse boş olan bardağımyı kaldırıyorum, küçük pipeti dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve ilk votka kızcılığımyın kalanını emiyorum.

Dışarıda içceksem genellikle sert elma şarabına sadık kalırım ama bu gecenin olağan bir tarafı yok.

Pipetin içindeki hava tıkırdıyor ve bardağımyı masaya geri koyuyorum.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim, ama zaten yeni bir şey denediğim için, her yönden *yeni* bir şey yapabileceğimi düşündüm. Teoride kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. Pratikte ise aptalca. Hem de çok aptalca. Çünkü sadece Brian adında bir yabancıyla ilk randevum için buluşmak üzere değilim, aynı zamanda bunu tamamen yeni bir yerde yapmak üzereyim. Ama ne zaman ve nerede olacağını seçmeme izin verdiği için, sadece kendimi suçlayabilirim.

Bar, uygun bir şekilde adlandırılmış ve şu anda 3,5 yıldızlı Google derecelendirmesine kadar yaşıyor. Işıklandırma loş ve müzik - bir tür rock - yüksek, ancak masa yapışkan değil ve içecekler pahalı değil. Ve sadece birkaç

kasabalar bitti, bu yüzden Uber çok kötü değildi.

Ayrıca, kankam Elouise nerede olduğumu biliyor. Ve ona Brian'ın profil resminin ekran görüntüsünü gönderdim, böylece kaybolursam polise gösterecek bir şeyi olacak.

Ellerim hâlâ boş olan bardağımı almak için seğiriyor, ben de onları kucağıma koyup parmaklarımı kalçalarımın arasına sıkıştırıyorum.

Kot pantolonum dar ve otururken son derece rahatsız edici, ancak ayaktayken popomu sevimli gösteriyor.

Boyum 1.80'in biraz üzerinde, kıvrımlarım benden bir karış uzun bir kadın için daha uygun. Ancak büyümem bittiğinden ve ekstra yumuşaklığımaya yol açan kalorileri tüketmekten kendimi alıkoyamadığımdan, hepsini tutan kıyafetlere ihtiyacım var. Dolayısıyla daracık kotlar.

Elouise bir keresinde bana kısa, siyah saçlı, Jessica Rabbit demişti, ama sadece kibarlık ediyordu. JR ve benim tek ortak noktamız büyük memeler.

Kalçalarımın arasındaki yerinden kurtulan ellerimden biri saçlarımı düzeltmek için yukarı uzanıyor.

Uzun siyah buklelerim genellikle kıvrıktır ama bu gece onları düzleştirdim. Minnesota yazı tüm hızıyla devam ederken neden zahmet ettim bilmiyorum. Dışarıdaki sıcak ve nemli hava kıvrıcıklığımı tetikliyor.

Vazgeçerek elimi tekrar bacaklarımın arasına sokuyorum. Omuzlarım otomatik olarak öne doğru kamburlaşıyor, bacağım zıplamaya başladığında sinirlerim tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşıyor.

Tam panik atağın yaklaştığını düşünürken, sunucu geri geldi.

"Al bakalım, tatlım." Boş bardağımı yeni bir bardakla değiştiriyor.

Mırıldandığım teşekkür, seslerin ve müziğin gürültüsü arasında kayboluyor ama o yine de gülümseyerek başka bir masaya yöneliyor.

İçki ağzına kadar dolu, bu yüzden saçlarımı geriye atıyorum ve pipetten yudumlayana kadar öne doğru eğiliyorum.

Elouise, saçlarımı ortaya çıkardığını iddia ederek beni kap kollu, dekolteli, parlak beyaz gömleğimi giymeye ikna etti. Haklıydı da. Beyaz pamuğa karşı siyah göze çarpıyor. Ancak önden aşağıya kırmızı sıvı dökmek daha da fazla göze çarpacaktır ve bu estetiğime eklemek istediğim bir şey değil.

Gözlerimi kapatarak yudumlamaya devam ediyorum.

Brian birkaç kez mesajlaştığımızda iyi görünüyordu. *Yönetimde* olduğunu söyleyerek oldukça belirsizdi, ama ben de belirsizdim, sadece bir kafede çalıştığımı söyledim. Dükkan sahibi olarak, ona çalıştığım yerdeki birine güvenene kadar. O yüzden beni sadece Barista Maddie olarak tanıyor.

Randevumuz için ona bir Frappuccino getirmemle ilgili bir şaka yaptı. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sadece gülen bir emoji gönderdim. Hangi zincirde çalıştığımı dair yaptığı varsayım biraz can sıkıcıydı ama düzeltmeye değmezdi. Ama belki de 25 yaşında biriyle çıkmayı kabul ettiğim için başıma gelen budur.

Dürüst olmak gerekirse, profilimde 31 yaşında olduğum konusunda dürüst olduğum için çıkmak istemesine biraz şaşırdım. Ama yaşlı bir kadınla çıkmak istiyorsa, ben kimim ki onu geri çevireyim?

Pipetimden gelen hava sesi gözlerimin açılmasına neden oluyor.

Pipeti dudaklarımın arasından bırakıp dik oturuyorum ve boş bardağıma bakıyorum.

Muhtemelen bunu yapmamalıydım.

"Bu müesseseden."

Yüzümü sese doğru kaldırıyorum ve sunucumu yepyeni bir votka yabanmersini ile geri buluyorum.

Buna kesinlikle ihtiyacım yok.

Ama nasıl hayır diyeceğimi bilmediğim için, "Çok teşekkür ederim!" diye ciyaklıyorum.

Göz kırpıyor, boş bardağımlı alıyor ve ben yine yalnız kalıyorum. Bu sefer ellerimin üzerine oturuyorum.

İki içki genellikle benim limitimdir. Özellikle de iki sert içki. Ve on beş dakikadan daha kısa bir sürede iki tane içtiğime göre - saati görmek için telefonumun ekranına dokunuyorum - muhtemelen biraz hafiflemeliyim.

Ve şimdi dudağımlı çiğnemeye geri döndüm çünkü Brian resmi olarak bir dakika gecikti.

Paranoyaklaşmaya başlıyorum, bu yüzden telefonumu elime alıyorum ve cevapsız mesaj olup olmadığını kontrol etmek için flört uygulamasını açıyorum.

Hiçbir şey.

Bugün Cuma gecesi ve son yazışmamız Çarşamba akşamıydı, buluşmak için yer ve zaman konusunda anlaşmıştık.

Vücudum gergin bir beklentiyle ısınıyor ve telefonumu tekrar masaya bırakıyorum.

Burnumdan yavaşça nefes alıyorum.

Sakin olun. Ortaya çıktığında terliyor olmak istemezsin.

Nefes verişim istediğimden daha kesik kesik.

Birkaç dakika geç kalmak ne zaman *beni ekmesine* dönüşür? Cidden, bir randevudan önce bakmam gereken şeyler bunlar.

Telefonuma bakıyorum, bir arama açmayı düşünüyorum ama bunun yerine sadece ekrana dokunuyorum.

İki dakika gecikti.

Tamam, bir yudum daha beni öldürmez. Zaten gelmeyecekse tamamen sarhoş olmamın ne önemi var?

Saçlarımı toplayıp bu kez bir elimle eğreti bir atkuyruğu yapıyorum, diğer elimle de bir yudum almak için öne eğildiğimde bardağı tutuyorum.

Cidden, bu sunucu bunları nasıl taşıyor? Sıvı en üstte.

Bir yudum

daha.

Tamam, iki.

"Sen Maddie misin?" diye soruyor derin, çakıllı bir ses tam önümden Ben.

Hâlâ masanın üzerine eğilmişken, gözlerim yukarı fırlıyor ve kendimi masaya bakarken buluyorum.

Bir insanın kot pantolonunun önü. Bir erkeğin kotu. Kasıkları. Aman *Tanrım, masamla aynı hizada olan bir kasiğe bakıyorum.*

Pipeti dudaklarımın arasından bırakarak gözlerimi yavaşça yukarı kaldırıyorum. Ve yukarı. Ve yukarı.

Bu adam... kocaman.

Solmuş kot pantolon yerini muhtemelen uyku tulumu olarak kullanabileceğim büyüklükte siyah fermuarlı bir kapüşonluya bırakıyor. Malzemesi ince ve yumuşak görünüyor ve yanağımı ona sürtmek istiyorum.

Derin bir nefes alıp ciğerlerini doldururken gömleği bedeninin üzerinde geriliyor ve belki de sadece yüzümü *ona sürtmek* istediğimi düşünüyorum.

Fıçı göğüslü terimini daha önce de duymuştum ama ilk kez nihayet anladığımı hissediyorum. O şişman değil. Sadece... kalın. Ellerinden biri yan tarafına kayıyor ve gözlerim tekrar aşağıya kayıyor.

Her iki kolunu da dirseklerine kadar çekmiş ve - yutkunuyorum - kolları dövmelemlerle kaplı. Karanlık dövmelemlerin detaylarını seçemiyorum. ama vücudum bunu umursamıyor. Bu adama verdiğim tepki içgüdüsel ve ben daha-

Gözlerim onun yüzüne kaydığında aklımdan geçen her düşünce duvara tosluyor.

Hayatımda gördüğüm en açık mavi gözler bana bakıyor.

Jez-zus.

Dilimin masaya doğru sarktığından oldukça eminim, ama kendimi onun geri kalanını almaktan alıkoyamıyorum. Bronzlaşmış teni. Tuzlu ve biberli sakalı. Asi olmaya yetecek kadar uzun, griye çalan saçları.

Bu adam tam bir Gümüş Tilki ve son on yıldır kış uykusunda olan libidom az önce uyandı.

Buna göz kırparken gözlerimin küçük kalplere dönüştüğüne yemin edebilirim.

yakışıklı dev, ve işte o zaman hala masanın üzerine eğilmiş olduğumu hatırlıyorum, dekolte gömleğim kesinlikle müstehcen bir şekilde açık.

Saçlarımı tuttuğum elimi bırakarak sandalyemde dikleşiyorum.

Bakmaya devam ederken gözleri yüzümde kilitli kalıyor.

Bekle... Bir şey mi söyledi?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

Axel

"MADDIE." ADINI TEKRARLIYORUM, AMA BU SEFER BİR ERKEK GİBİ SÖYLEMİYORUM.
Soru.

Bu o. Bu o olmalı.

Güzel yeşil gözler uzun koyu kirpiklerin arasından bana göz kırptıyor ve o... Derin bir nefes alıyorum. Çok çarpıcı. Çok güzel. Mükemmel.

Masanın yanında yarı gizli duruyor ve ben de sergilediği göğüs dekoltesine bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Çünkü bir an bile ona odaklanırsam

İkincisi, önce yüzüne dalacağım. Ama yumuşak kıvrımlı vücudunun hiçbir kısmını göremesem bile fark etmezdi, çünkü onu gördüğüm anda yüzü beni büyülemişti.

Soluk teni, kızarmış yanakları ve pembe dudakları kalp şeklinde bir yüzle bana doğru eğilmiş. Küçük bir peri prensesine benziyor ve onun sesini duymaya hayatımda hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım var.

"Bebeğim, bana cevap vermeni istiyorum. Sen Maddie misin?"

Bebek mi?

Bu kız bana ne yapıyor böyle? Ben asla evcil hayvan ismi kullanmam. Dudakları ayrılıyor ve nefesimi tuttuğumu hissediyorum.

"Evet, efendim."

İsa.

Bu iki küçük kelime doğrudan aletime gidiyor ve ne yaptığımı bilmeden önce, karşısındaki sandalyenin arkasını kavradım ve büyük aletimi indirdim.

çerçeve koltuğa.

Oturmayacaktım. İçeri girecek, Brian'ın gelmeyeceğini söyleyecek ve çıkacaktım.

Ama işte buradayım. Ve yine bana göz kırpmaya başladı. Yemin ederim böyle yapmaya devam ederse sikim pantolonumu yırtacak.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Maddie

EVET EFENDİM DEDIĞİME İNANAMIYORUM, SANKİ BİR ASKERİ ÖĞRENCİYİMİŞİM GIBI.
bootcamp. Ama eğer bu adam bana patronluk taslayıp tekrar "Bebek" demek istiyorsa.

*Hayır, Maddie,
odaklan! Stranger
Danger.*

Gözlerim içkime takılıyor. Tam önümde duruyor ama yine de uzanıp yaklaşıtıyorum.

Bu adamda garip bir şekilde güvende hissetmemi sağlayan bir şey var, ama bu sadece seks açlığı çeken hormonal bir saçmalık olabilir ve bir kız her zaman içkisine dikkat etmelidir.

Kaşlarının arasında bir çatık oluşuyor, sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi ve bundan hoşlanmıyor.

Çok gecikmiş bir tepkiyle gözlerim açılıyor ve sonunda kekeliyorum.
"Adımı nereden biliyorsun?"

İri yarı adam sandalyesinde doğruldu, sanki içkime doğru eğilerek bana bir tehdit olmadığını gösteriyordu. Ve yavaş hareketlerle ellerini avuç içi aşağı bakacak şekilde masanın üzerine koyuyor.

Ellerini gördüğümde nabzım hızlanıyor. Çok büyükler. Parmakları çok kalın. Ve Hades bana yardım et, onlar da dövmelele kaplı.

Sol elinin derisine sırttan bir kafatası işlenmiş. Siyah alevler çenesinden aşağı doğru iniyor ve parmaklarını kaplıyor. Sağ elindeki sanat eseri de benzer bir his uyandırıyor ve her iki eli de aynı sanatçının yaptığını varsayıyorum, ancak bu elin genişliğini kaplayan karmaşık bir gül var - parmaklarından aşağı ve ön koluna kadar uzanan sarmaşıklar.

Okuduğum tüm motosiklet kulübü romantizm kitapları aklımdan geçiyor ve kısa bir süreliğine onun beni bir zindana götürdüğünü ve orada bana kirli, pis şeyler yaptığını hayal ediyorum.

Alevle kaplı parmaklarından biri masanın ahşap yüzeyine vuruyor: "Bebeğim, o güzel kafanın içinde dönüp duran düşünceleri durdurmanı istiyorum."

Güzel kafa mı?

"Sence ben güzel miyim?" Ben daha durduramadan soru ağzımdan çıkıverdi.

Vay canına, Maddie. Çok mu kibirlisin?

Gevşek düşüncelerimin sebebinin alkol olduğunu biliyorum ama aptalca bir şey daha söylemeden önce kendimi meşgul etmek için içkimi kaldırıp bir yudum alıyorum.

Dolu bir ağzın başı belaya giremez. Ancak... gözlerim onun ağzına odaklanıyor. Dudaklarının geniş kesimi.

Onlara baktıkça geriliyorlar ve anında iğrençleştiğimi düşünüp endişeleniyorum.

İçkimi bırakıp vücudumu sakinleşmeye zorluyorum.

"Eğer güzel olduğunu bilmiyorsan, o zaman yanlış erkeklerle çıkıyorsun demektir." Sesi o kadar derin ki, yemin ederim titreşimlerin göğsümde zıpladığını hissediyorum.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmaya zorluyorum. "Teşekkür ederim." Sessizlikten nefret ettiğim ve aptal olduğum için konuşmaya devam ediyorum. "Gerçekten çok yakışıklısın." Adamın kaşları kalkıyor, çok az bir miktar, sanki şaşırmış gibi. Ve bu beni cesur hissettiriyor. "Eğer bunu zaten bilmiyorsan, o zaman yanlış kadınlarla çıkıyorsun demektir."

Gülümsemek istiyormuş gibi görünüyor.

Aslında gülümsemiyor ama ben gülümsüyormuş gibi yapabiliyorum.

"Çıkmaktan bahsetmişken..." Parmağını bir kez daha masaya vuruyor.

Onun sözleriyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu gece buluşacağım adam olan Brian'ı tamamen unutmuştum.

Telefonumun ekranına dokunuyorum ve birkaç dakika geciktiğini görüyorum.

"Brian bu gece seninle buluşmayacak." İri adamın sert sözleri kulağa kızgın geliyor. "Seninle hiçbir gece buluşmayacak."

Ellerim tekrar bardağımın etrafına dolanıyor, tutunacak bir şeye ihtiyaç duyuyorum. "Adımı böyle mi biliyorsun? Brian'ı tanıyor musun? Seni buraya beni rahat bırakman için mi gönderdi?"

Brian'la hiç tanışmadım, hatta neredeyse hiç konuşmadım bile ama reddinin acısı hâlâ boğazımda düğümleniyor.

Dişlerim bu gece yüzüncü kezmiş gibi gelen bir şekilde alt dudağımı ısırıyor.

Bu benimle ilgili değil. Brian beni tanımıyor bile.

Ama kendime bunu ne kadar söylersem söyleyeyim, acımı azaltmıyor.

Bunca zaman sonra nihayet kendimi ortaya koyuyorum ve tanışmaya çalıştığım ilk erkek beni tanımak istemediğini söylemek için bile gelemiyorum. Bu harika değil mi?

Sıcak ellerim bardağımı çevreliyor.

Onun bronzlaşmış ve mürekkeplenmiş teni benim solgunluğumla büyük bir tezat oluşturuyor ama aynı zamanda bu karşılaştırmada mükemmel bir simetri de var. Hiç tanımadığım biri bana dokunuyor ve ben bu temastan ürkmek yerine, gözlerimi yere indirmiş olsam bile, sunulan rahatlığı kabul ediyorum.

"Maddie." Elleri benimkileri nazikçe sıkıyor. "Bebeğim, bana bak."

Yavaşça bakışlarımı onunkilerle buluşturuyorum.

Başını hafifçe salladı, "Sakin bunun için üzölmeye kalkma."

Bir eli benimkini bırakıyor ve yüzüme yaklaştırmasını izliyorum.

Başparmağının ucu alt dudağıma hafifçe sürtünüyor. "Dudağıını ısırmayı kes. Eğer bu yüzden kendini incitirsen, gidip Brian'ın canını yakmak zorunda kalacağım. Ve ben bunu yapmak istemiyorum."

Söyleneni yapıp ısırığımı bırakıyorum,

"İstemiyor musun?" "Hayır."

"Neden olmasın?" Soruyu fısıldıyorum.

Başparmağı artık serbest olan dudağımı bir kez daha okşuyor, "Çünkü Brian benim oğlum."

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Axel

İTIRAFIM KARŞISINDA AĞZI BİR KARIŞ AÇIK KALDI.

Başparmağımı onun ayırık dudaklarının arasından geçirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bu kız için çok yaşıyım.

Çok yorgunum. Çok yıpranmış.

Ama vücudum bunların hiçbirini umursamıyor ve beynim umutsuzca, kendimi tam bir pislik gibi hissetmeden onu kendi çocuğumdan nasıl çalabileceğimi bulmaya çalışıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Maddie

OĞLUM MU?

Onun yakınlığında, elleri hâlâ üzerimdeyken düşünemiyorum.

"Oğlum mu dedin?" Emin olmak için kelimeyi yüksek sesle tekrarlıyorum.

Adını hâlâ bilmediğim adam elini yüzümden indiriyor.

Kendimi öne eğilmiş hissediyorum, dokunuşunu özlüyorum. Ama eli uzağa gitmiyor, sadece bileğimi gevşekçe kavrayana kadar hareket ettiriyor. Diğer eli hâlâ camın üzerinde benimkinin etrafında.

"Ben yaptım," diye cevap veriyor.

"Anlamıyorum."

Anlamıyorum.

Gerçekten

anlamıyorum.

Nefes nefese, "İyi bir çocuk ama..." Sözleri kesiliyor ve ben tek bir kelimeye odaklanıyorum.

"Çocuk mu?" İçimi dolduran rahatsız edici bir hisle soruyorum. "O olduğunu söyledi

25. O... Tanrım, reşit değil, değil mi?"

O kalın kaşlarından biri kalkıyor, "25 mi?" Bıkkın bir şekilde iç çekmesi, bunun *çocuğu* için ilk iç çekişi olmadığını düşündürüyor bana.

"Brian'ın yaşı küçük değil. Ama 25 yaşında da değil." Koltuğunda arkasına yaslanırken elleri benimkilerden uzaklaşıyor. "O 20 yaşında."

"20?!" Önümdeki içkiye bakarak ciyaklıyorum. "Korkarım öyle."

"Bu..." Bardağımı kaldırıp sağlıklı bir yudum alıyorum, alkolün tadını zar zor alıyorum. "Bu berbat bir şey."

Göğsünden kahkaha olarak nitelendirilebilecek bir ses çıkıyor, "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

Ona tekrar baktığımda başı öne eğikti ve burnunun kenarını sıkıyordu.

Hızlıca bir yudum daha aldıktan sonra bardağımlı geri koyuyorum.

Brian'ın yaşı hakkında yalan söylediğine inanamıyorum. Kendisinden çok daha yaşlı bir kadınla, benimle çıkmak istediğine de inanamıyorum.

Önümdeki gümüş aygıra bakıyorum ve düşüncelerimdeki ikiyüzlülüğü fark ediyorum. Benden 11 yaş küçük biriyle çıkmam çok tuhaf görünüyor, ama bu adamla çıkmam... işte bu çok seksi görünüyor. Ve tahmin etmem gerekirse, Brian'ın babasının benden 11 yaş büyük olduğunu söyleyebilirim.

"Yani..." Dudağımlı ısırma başlıyorum ama başını kaldırıp gözlerini benimkilere dikince duruyorum. "Seni buraya randevumuzu iptal etmen için oğlun mu gönderdi?" Soruyu sorarken yüzüm buruşuyor. Kulağa saçma geliyor ama başka neden burada olsun ki?

Yavaşça başını sallıyor, "Telefonunu ve arabasını elinden aldığım için çok sinirlendi ve arkadaşlarından birinin evinde kalmaya gitti. Ve ben telefonunu satmak mı yoksa parçalamak mı istediğime karar vermeye çalışırken, ekranında bu gece burada buluşacağımıza dair bir hatırlatma belirdi." A

Çenesinin yan tarafındaki kaslar titriyor. "Bu çocuk kendi başına bir bok hatırlayamaz, bu yüzden muhtemelen gelmeyi unutacağını düşündüm." Ne demek istediğini kanıtlarcasına etrafına bakıyor. "Telefonunu elinden alanın ben olduğumu düşünürsek, bir bayanı burada tek başına beklerken bırakmak da adil görünmedi."

Bu pek de beklediğim bir sebep değildi. "Seni kızdıracak ne yaptı?"

İri adam iç geçiriyor. "Geçen dönem başarısız olduğu bir kursu telafi etmek için bu yaz üniversite kursuna gitmesi gerekiyordu ama onun yerine bütün gün sikişip duruyormuş. Zamanını ve benim paramı boşa harcıyor ve beni çileden çıkarıyor."

Sırtıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu adam tam bir Baba Ayı moduna geçti ve bu inanılmaz. Eğer toplum içinde olmasaydık ve sihir gerçek olsaydı, kıyafetlerimi bir kız öğrenci kıyafetine dönüştürür ve kucağına tırmanırdım. *Ben de dersleri asıyorum.*

Bu zihinsel imge karşısında küçük bir kahkaha kopuyor ve elimi ağzıma kapatıyorum.

Gözleri kısıldı, "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Neredeyse *Hayır, efendim* diye cevap verecektim ama neyse ki elim hala ağzımın üzerinde, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

Ağzının kenarı yukarı doğru çekiliyor. "Brian da bunun komik olduğunu düşünmedi.

Özellikle de ona eski bir kapaklı telefon verdiğimde. Onun cezalandırılmasını istedim, tamamen mahsur kalmasını değil."

Bu sefer kahkahamı tutamadım, "Hala çalışan bir tanesini nasıl buldun?"

Dev bir omzunu kaldırıyor, "Etkinleştirmek için adama rüşvet vermek zorunda kaldım ama buna değdi."

Kuru ses tonu tüm hikayeyi daha da gülünç hale getiriyor ve başımı sallıyorum.

"20 yaşındaki biri kapaklı telefon kullanmayı biliyor mu ki?"

"Aptal gibi davranmadığı zamanlarda akıllıdır, o yüzden eminim bir yolunu bulacaktır."

Kabulümü mırıldanıyorum ve bir süre birbirimizi izliyoruz.

Buraya gelmeden önce beklentilerimi düşük tutmaya çalıştım. Bu gece gerçekten de randevu yara bandını yırtıp atmam ve uzun zamandır ilk kez kendimi ortaya koymam içindi.

İyi olacağını düşünmüştüm - belki eğlenceli, belki sıkıcı - ama randevumun kaçacağını ve babasının onun yokluğunda ortaya çıkacağını tahmin etmemiştim. Babasının bu kadar çekici olacağını da hesaba katmamıştım. Ama sanırım 30'lu yaşlarda olmanın avantajı bu. Panteri oynayıp 20'lerinde bir adamla çıkabilirim ya da bir sonraki nesle geçebilirim.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"İki sorum var." Bir çift parmağımı kaldırıyorum.

"Pekala," çenesi düşüyor.

"Kimliğinizi görebilir miyim?"

Cevap vermeden ya da nedenini sormadan sandalyesinde kayar ve arka cebinden cüzdanını çıkarır.

Aslında Brian'ın soyadını ya da babasıyla aynı soyadını paylaşp paylaşmadığını bilmiyorum, bu yüzden bu onun hikayesini tam olarak kanıtlamayacak. Ama bilgi güçtür. Ayrıca bu adamın adını bilmem gerekiyor ve bir şekilde adının *ne olduğunu* sormak *bana kimliğini vermekten* daha zor.

Ehliyetini çıkarıyor ve elimi ters çeviriyorum, böylece avuç içim masanın üzerine geliyor.

Telefonuma başıyla işaret ediyor, "Arkadaşlarından birine fotoğrafını gönderecek misin?"

Sadece bakmayı planlıyordum ama bu çok daha iyi bir fikir.

"Evet." Bunu yapmaya karar verdiğim için yalan söylemiyorum.

Soğuk plastiği elime koyuyor, çekilirken parmak uçlarının benimkilere değmesine izin veriyor.

Karıncalanmalar kolumdan başlayıp omurgamdan aşağı iniyor ve doğrudan merkezime ulaşıyor. Kalçalarımı sıkarak önümdeki isme bakıyorum.

Axel.

Tanrım, adı bile seksi.

Ona tekrar bakıyorum ve bu ismin onun için kesinlikle mükemmel olduğunu onaylıyorum. Sanki bu dünyaya cehennem kadar seksi bir adam olmak için doğmuş gibi.

Gözlerimi tekrar aşağı indirerek geri kalan bilgileri alıyorum. Axel Davis, yaşı - hızlı bir hesaplama yapıyorum - 52, organ bağışçısı, Darling Lake'te yaşadığım yerden iki kasaba ötede oturuyor ve 1.80 boyunda.

Tekrar ona baktım.

Tüm bu süre boyunca oturdum, bu yüzden fark biraz daha belirsiz, ama onun büyük olduğunu söyleyebilirim. Yani boyu benden neredeyse bir buçuk karış daha uzun olsa da beni şaşırtmadı. Ayrıca benden 21 yaş büyük. Ve bunların hiçbirisi, beni yatağa yapıştırırken onun adını haykırmak için can attığım gerçeğini değiştirmiyor. Onunla...

Burası ısınıyor mu?

Usulca bir nefes verip telefonumu elime alıyorum, bir fotoğraf çekip Elouise'e mesaj atıyorum ve eğer benden haber alamazsa yarın bu adamı avlamak için, Brian'ı değil.

İşim bittiğinde, geri alması için ruhsatı uzattım, "Tanıştığımıza memnun oldum Axel."

Adını ilk kez yüksek sesle söylediğimde kızarıyorum ve yemin ederim gözleri üzerimde keskinleşiyor.

"O zevk bana ait." Kimliğini alırken parmakları yine benimkilere geliyor ve bunu bilerek yaptığından hiç şüphem yok. "İkinci sorun neydi Maddie?"

"Hmm?" Bardağımı kaldırıyorum, sonra tekrar yere bırakıyorum.

"Ah, doğru ya. Brian'ın telefonundaki hatırlatıcı ne diyordu?"

Bunu sormak için iyi bir nedenim yok, sadece merak ediyorum.

Sırttı, "Maddie ile ilk randevu - Koyu Saçlı Bebek - Bar'da yazıyordu."

"Oh." Yirmi yaşında biri tarafından Babe diye çağrılmanın yüzümde yarattığı şaşkınlığı hissedebiliyorum.

"Şu anda ona kızgın olabilirim ama tarifi doğru yapmış."

Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyorum. "Teşekkür ederim."

Bunun için teşekkür etmek garip mi? Teşekkür etmemeliydim.

Axel bakışlarımı tutuyor, "Bir şey değil."

Bu sefer içeceğimi elime aldığımda geri koymuyorum, bunun yerine pipetten uzun bir nefes çekmeyi tercih ediyorum.

Axel'in gitmesini istemiyorum ama çaresizmiş gibi görünmeden ondan kalmasını nasıl isteyeceğimi bilemiyorum. Ya da ürkütücü, lanet oğluyla buluşmak için burada olduğumu düşünürsek. Ama Brian'la çıkıyordum ve sonra babasına geçmeye karar verdim gibi değil. Brian'la tanışmadım bile. Ve beni ekeceği gerçeğine dayanarak, Brian'ı pek umursamıyorum. Gelmiş olsaydı bile bana içki ısmarlayacak yaşta olmadığından bahsetmiyorum bile.

Beni iç diyalogumdan kurtaran garson masamızın yanında belirdi. "Nasılsınız çocuklar? İçecek bir şey ister misiniz?"

Kadının sorusu Axel'e yönelikti ama Axel bana bakarak "Bir tane daha ister misin bebeğim?" diye cevap verdi.

Bebeğim.

Hay sikeyim.

Sözlerinin her biri bilenmiş çakıl taşları gibi geliyor ve derinlikleri bedenimde titreşerek külotuma yerleşiyor.

Kesinlikle bir içkiye daha ihtiyacım yok ama Axel'in kalmasını gerçekten istiyorum. Ve biraz daha sıvı cesareten zarar gelmeyeceği için başımı sallıyorum.

Axel göz temasını kesip garsona doğru bakıyor ve ciğerlerim nihayet genişliyor. Bana bakışı, beni dinleyişi, alışık olduğum her şeyden çok daha fazlası. Oturduğundan beri tam olarak nefes almamışım gibi hissediyorum. karşımda.

Sakin ol, Maddie.

Sakinleşmen lazım.

Ama ben rahatlayamam çünkü o kalıyor. Axel, uzun boylu, esmer ve çok yakışıklı, kurgusal olduğuna yemin edebileceğim adam kalıyor.

Garson uzaklaşmaya başlıyor ve Axel başını bana doğru çevirdiğinde, garsonun bana doğru attığı geniş *gözlü* bakışı yakalıyorum - *lanet olsun bu adam çok seksi* diyen bir bakış. Kız arkasını dönüp bara yönelmeden önce kaşlarımı kaldırıp *aman tanrım biliyorum* der gibi bakıyorum.

Bardağımı parmaklarımın arasında yavaşça çeviriyorum. "Buraya gelip bana haber verdiğin için teşekkür ederim- bilirsin..." İçkimi elime alıp bir yudum daha alıyorum. "Umarım planlarınızı bozmamıştır."

"Planlar mı?" Sesinde bir parça eğlence var.

İleri gidiyorum. Normalde olacağımdan çok daha fazla. Ama gözlerinin yanında bir mizah kırışıklığı var ve bu beni cesur hissettiriyor.

"Evet, planlar. İnsanların genellikle Cuma gecesi için yaptıkları şeyler. Arkadaşlarla. Ya da... kız arkadaşlarla." Her parçam başka tarafa bakmak istiyor ama son kelimeyi söylerken bakışlarımı Axel'e kilitliyorum.

Yüz ifadesi değişmiyor. "Herhangi bir planım yoktu."

Kahretsin, bana sorduracak. Ve gerçekten, bekar olduğumu bildiği için bu adil.

"Yani kız arkadaşın yok mu?" Dudaklarımı birleştiriyorum.

Açık mavi gözleri beni delip geçiyor, sanki böyle bir soru sormaktaki motivasyonumu anlamaya çalışıyor. Ama motivasyonumun oldukça açık olması gerektiğini hissediyorum. Soruyorum çünkü o şimdiye kadar konuştuğum en ateşli erkek ve fantezilerimin beni ele geçirmesine izin vermeden önce, onun alınmadığından emin olmam gerekiyor.

Ona sadece hayalimdeki lanet olası bir salıncak gibi tırmanacak olsam bile, bu huzura ihtiyacım var. Asla *diğer kadın* olmak istemiyorum.

Bir sonsuzluk sonra Axel başını sallar.

Beklediğim gibi yankılanan bir *hayır* değil ama ona inanıyorum ve küçük bir rahatlama nefesi veriyorum.

"Başka bir planın olmasa bile yine de minnettarım. Zaten geç kalırsa burada ne kadar oturup onu beklemem gerektiği konusunda stres yapıyordum." İçimi çektim. "İnsanlara şüpheyi yaklaşmayı severim. muhtemelen sonsuza kadar burada oturacağım anlamına geliyor. Ya da en azından diğerlerinin acıyan bakışlarıyla baş edemeyeceğimi anlayana kadar." Şimdi saçmalıyorum, iç şalterim şaşkın sessizlikten gergin gevezeliğe geçti, bu yüzden ağzımı kapatıyorum.

Axel'in yüz hatlarını öfke kaplıyor, "Seni bekleten hiçbir erkek vaktini harcamaya değmez."

Beynimin onun sözlerini algılaması için geçen bir saniye içinde boğazım düğümleniyor.

Annem de bir keresinde bana aynı sözleri söylemişti. Lisedeydim, ilk randevum için ekilme sürecindeydim ve tamamen inkar ediyordum ve yüzüne patladım. Ona ne kadar uzun sürerse sürsün bekleyeceğimi, onun orada olacağını, gerçek aşkın emek istediğini söyledim. Tabii ki bunların hiçbirisi doğru değildi ve gecem, tamamen giyinik bir şekilde yorganımın altına girip yastığıma hıçkırarak ağlamamla sona erdi.

Ve böylece, görünüşe göre şimdiye kadar devam edecek olan ekilme trendim başladı.

Anıya karşı yutkunuyorum.

Annemin bana bir kez daha öğüt vermesi için neler vermezdim. Bana aynı öğüdü yüzüncü kez söyleyecekti ve belki bu sefer gerçekten dinleyecektim.

"Ciddiyim," diye öne doğru eğiliyor Axel, sessizliğimi anlaşılmazlık olarak algıladığı belli. "Seni eken her hıyar seni hak etmiyor. Ciddiyim." Büyük ellerinden birini saçlarının arasında gezdiriyor. "Siktir," diye homurdanıyor ve elini tekrar aşağı indiriyor. "Ama eğer Brian'la buluşmayı kafana koyduysan, sana engel olmayacağım. Bunu yapamam. İkinize de."

"Ne?! Hayır!" Ellerimi masaya vuruyorum ve bu kadar gürültü yapmak istemediğim için anında omuzlarımı kamburlaştırıyorum. Daha kontrollü bir ses tonuyla açıklıyorum: "Yani Brian alınmasın ama çok az mesajlaştık. Birbirimizi gerçekten tanıyormuşuz gibi değil. Ben sadece..."

Tüm dünyadaki en sevdiğim sunucu tam zamanında ortaya çıkıp Beni kurtarın, çünkü bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum, ama muhtemelen iyi olmayacaktı.

Sadece ilgi gösteren ilk adama evet diyordum.

O kadar çaresizdim ki, hâlâ tamamen yabancı olan bir adamla tanışmaya istekliydim.

"Buyur tatlım," diyor garson, ağzına kadar dolu bir içki daha koyarak.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Axel'e doğru döndüğünde, elimdeki yarısı dolu bardağı alıp içindekileri boşaltıyorum.

Gitmeden önce boşları servise uzatıyorum. Kadın sırtıyor, zil zurna sarhoş olma yolunda ilerlediğimi biliyor.

Ama yani, hadi ama. Beni gerçekten suçlayabilir misin? Bu durum... biraz fazla.

Beklenmedik bir şekilde en sevdiğim koku burnuma geliyor ve gözlerim Axel'in önünde duran dumanı tüten kupaya takılmadan önce gülümsüyorum.

"Kahve mi?" Ne olduğunu kendim de görebildiğim halde soruyorum. Başını sallayıp bardağı kaldırıyor, "Kahve."

Kupanın kenarını ağzına götürüyor, dudaklarını kavisli seramiğe bastırıyor ve yüzeyine hafifçe üflüyor.

Bu hareket tamamen masum ama aynı zamanda inanılmaz derecede şehvetli. Ve vücudum sanki nefesi onun yerine çıplak tenimi serinletiyormuş gibi tepki veriyor.

Kahve.

Dişlerim alt dudağımı sıkıyor, iniltimi bastırmaya çalışıyorum. Bu gece gözlerimi kapattığımda beni tam olarak bu sahne karşılayacak. Ve Tanrı yardımcım olsun, elim muhtemelen pijamamın altında olacak.

Kupa devrilir ve o ilk tadına bakar.

Yüzünde hiçbir tepki yok. Zevk duygusu yok. Dilindeki kahvenin keyfiyle gözleri geri kaymıyor.

"İyi mi?" Kendimi tutamadan soruyorum.

Kaşlarından biri kalkıyor, sanki sorduğuma inanamıyormuş gibi.

"Kahve."

"Şey, evet. Ama yani, *iyi* mi?" Bu sefer kelimeyi vurguluyorum, sanki ilk seferinde sorumu anlamamış gibi.

Axel bardağı masaya indiriyor ve bana doğru kaydırıyor. "Tadı kahve gibi ama istersen deneyebilirsin."

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Bu adamı tanımıyorum ve yabancılarla içki paylaşmak gibi bir alışkanlığım yok. Ama... kahve.

Bardağımı bırakıp elimi öne doğru kaydırıyorum.

"Sen solaksın," diye gözlemimi pat diye dile getirdiğimde, kupa sapının sağ elimin uzanıp yakalaması için mükemmel bir şekilde hedeflendiğini fark ediyorum.

Axel'in dudakları hafifçe kıpırdadı, "Öyleyim."

Küçük bir uğultu çıkararak az önceki hareketlerini taklit ediyorum ve düz beyaz seramiği kaldırıyorum. Ancak üflemek yerine içime çekiyorum ve burnum anında sızlıyor.

Yanmış.

Tadını beğenmeyeceğimi zaten biliyorum ama...

Beynim biraz dönüyor, o son içki bana bir anda çarpıyor ve bana tam olarak yapmak istediğim şeyi yapma cesareti veriyor. Yapmak için can attığım şeyi.

Damak tadımın buna karşı çıkacağını bilsem de.

Başımı kaldırıp Axel'le göz göze gelirken, elimdeki kupayı sapı sol elime gelene kadar çeviriyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, bu yüzden bardağı dudaklarıma götürürken iki elimle sabitliyorum. Ağzım tam olarak Axel'inkiyle aynı noktada bardağa değiyor.

Acı tadı zar zor fark ediyorum. Axel'in beni izleyişini seyrederken bedenim ihtiyaçla aydınlanmakla meşgul. Burun delikleri açılıyor ve göğsü genişliyor.

Kupayı indirmeye başlıyorum ama kenarında tek bir kahve damlası görüyorum.

Tekrar kaldırıp, yavaşça yalayarak lekeyi temizliyorum.

Tüm vücudum yanıyor ve cildimin her santimetresinin kıpkırmızı olduğuna eminim ama Axel'in gözlerindeki bakış her türlü utanca değiyor.

"İyi mi?" Sorusu o kadar derin ki, yemin ederim gürültülü barda bile sözlerinin gümbürtüsünü hissedebiliyorum.

Başımı sallıyorum, bardağı masaya geri koyuyorum ve ona doğru kaydırıyorum.

Sonra aslında ne sorduğunu hatırlıyorum ve başımı sallıyorum.

"Hangisi Maddie? İyi mi kötü mü?"

Masanın altında dizlerimi birbirine bastırıyorum. "Çok kötü."

Yüzümün kızarması derinleşiyor. "Kahveden bahsediyorum."

Büyük bir parmağıyla sapı tutup masanın kendi tarafına doğru çekiyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kupayı kaldırarak bir yudum daha alıyor, ağzı doğrudan benimkinin olduğu noktaya bastırıyor. İzimi onunkinin arasına mühürlüyor.

Boğazının başka bir yutkunma için çalışmasını izliyorum. O büyük, dövmele eller kırılğan seramiği tutuyor.

"Tadı bana kahve gibi geliyor."

"O zaman öğrenmen gereken çok şey var." Hiç olmadığım kadar tahrik olmuş hissederek neredeyse nefes nefese kalıyorum.

"Öyle mi?"

Tekrar başımı salladım, bu sefer ciddiymdim. "Bana öğretmeyi mi teklif ediyorsun?"

Üçüncü kez başımı sallayarak kendi içeceğime uzanıyorum. Boğazımı serinletmek için buzlu içeceğe ihtiyacım var, çünkü buz küplerini göğsüme sürmek muhtemelen hoş karşılanmayacaktır.

"Kahve bana göre bir şey," diyorum bardağımı yerine koyarken.

Axel başını eğdi, "Öyle mi?"

Gülümsüyorum, "Bir kahve dükkanım var." Etkilenmiş bir bakış yüzünü kapladığında, gurur bedenimi dolduruyor ve kendimi ona daha fazlasını anlatmak isterken buluyorum. "BeanBag Coffee'yi duydun mu?"

Çenesini eğiyor, "Ben yaptım."

Gülümsemem genişliyor, "Orijinal yeri satın aldım."

Normalde bunu ağzımdan kaçırılmazdım ama bu içkilerin her zamanki sınırlarımı aşındırmaya başladığını biliyorum. Ve Axel'de beni rahat hissettiren bir şey var. Güvende. Sanki ona her şeyi anlatabilirmişim gibi.

ve bana o çok yakından koruduğu memnun bakışlarından daha fazlasını atacak.

"Bunun sizi bir uzman yaptığını söyleyebilirim."

Sıradan görünmeyi umarak bir omzumu kaldırdım, "Birkaç şey biliyorum."

Olması gerekenden çok daha seksi bir mırıldanma sesi çıkarıyor, sonra başını içeceğime doğru eğiyor, "Buradaki kahve yeterli olmadığına göre, sen ne içersin?"

"Oh, bu kızılıklık suyu ile votka." Pipetimi buz küplerinin arasında gezdiriyorum. "Genelde sert elma şarabına sadık kalırım ama..."

Ben sözümü kesince Axel masaya daha da yaklaşıyor. "Ama ne, Maddie?"

Bir nefes üfledim. "Ama çok gergindim." "Ne hakkında?"

Lanet kızarıklığım geri geldi, "İlk buluşmaya mı gidiyorsun?"

Kelimeleri mırıldanıyorum ama o yine de beni duyuyor. "Bu anlaşılabilir bir şey." Uzanıyor ve parmağını bardağımın kenarına vuruyor. "İyi mi?"

Gözlerim hareketi takip ediyor, "İçki? Evet. Sanırım garson bana en üst raftan bir şeyler ayarladı çünkü alkol."

Elini bardağın etrafına kapatıyor. "Sakıncası var mı?" Nabzım daha da hızlanıyor. "Denemek ister misin?" "Benimkini tatmana izin veriyorum."

Nefes almak zor.

Nefes almak ne zaman bu kadar zorlaştı?

"Tamam," diye fısıldayarak kabul ediyorum.

Bardağı eline almadan önce, neredeyse görünmez olan dudak izlerim ona dönük olana kadar parmak uçlarıyla çeviriyor.

İçkimi kaldırırken gözlerinin mavisinin koyulaştığına yemin edebilirim.

Dudaklarını soğuk bardağa bastırışını izlerken ağzımın kapalı kaldığından emin oluyorum. Kırmızı sıvıdan bir lokma yutarken kalın boynu çalışıyor ve ben bu hareketi her yerde hissediyorum.

Yüce İsa, işte ben böyle ölürüm.

Bu barda kendi kendimi patlatacağım. Gecenin sonunda atılan pipetlerle birlikte süpürüp atacakları bir kül yığınının dönüşeceğim.

"İyi mi?" Konuşabildiğime bile şaşırarak soruyorum.

"Çok tatlı." İçkiyi tekrar önüme koydu. "Bana göre olduğunu düşünmemiştim ama..."

"Ama?" O sözünü bitirmeyince ben soruyorum.

"Ama şimdi tadına baktım, sanırım daha fazlasına ihtiyacım olabilir."

Oh, güzel, güzel lütfen benim hakkımda konuş.

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda parmağım bardağın kenarında geziniyor, sonra vazgeçiyorum.

Tabii ki fark eder. "Ne oldu?"

"Belki de içki içmiyorsundur diye düşünüyordum." Omuz silkтім.

"Kahve sipariş ettiğine göre."

"Genelde viski ve kola severim ama araba kullanırken değil. Ve uzun bir hafta oldu, bu yüzden kafein desteğine ihtiyacım vardı."

Kalbim biraz eridi. "Bu çok akıllıca."

"Olmaya çalışıyorum." Gözlerini benimkilere dikti, "Bu gece araba mı kullanacaksın?" "Kesinlikle hayır." Araba kullanmak zorunda olduğumu düşünmek bile kendimi daha sarhoş hissetmeme neden oluyor ve parmağımın ucunu bardağımın kenarındaki buğulanmaya bastırıyorum.

"Aslında bunlardan birkaç tane içmiştim," diye itiraf ediyorum.

Ona mahcup bir gülümseme. "Gergindim, bu yüzden elma şarabı yerine sert likörü seçtim. Cesaretimi artırabileceğini düşündüm. Ama sonra garson getirmeye devam etti ve ben de içmeye devam ettim..." "Muhtemelen çok fazla içtim" demeden önce cümlemin yarım kalmasına izin verdim.

Uzun bir sessizlik oluyor ve gerginliğim artmaya başlıyor. Sonra

Axel sordu, "Neden buradasın?"

Etrafa bir göz attım, "İyi bir yer gibi görünüyordu. Buraya gelmenin uzun sürmeyeceği kadar yakın ama birinin ben fark etmeden beni eve kadar takip edebileceği kadar da yakın değil."

Gözlerinin arasında bir kırıksıklık oluştu, "Demek istediğim bu değildi, ama bana o uygulamalardan biriyle eve dönmeyi planlamadığını söyle."

Ses tonu azarlamaktan biraz çekiniyor ve onaylamaması yanıma bir çimdik gibi geliyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, nasıl cevap vereceğimden emin değilim çünkü tam olarak yapmayı planladığım şey buydu. Araç paylaşım uygulamalarının hataları olduğunu biliyorum, ama ben sadece bir gece rahatlamak istiyordum. Bu da bir araca ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Axel cevap vermediğimi açıkça anlayarak iç geçiriyor. "Seni bu gece eve bırakacağım."

Gözlerim büyüdü, "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bunu yapmak zorundayım, Baby Doll. O yüzden benimle tartışmaya zahmet etme." "Tamam," diye mırıldandım.

Gah! Bu adamın nesi var böyle? Bunu kabul etmemeliyim. Ya da ona işimden bahsetmemeliyim. Ama kendime engel olamıyorum.

Verdiğim kötü kararları daha fazla tartışmak istemediğim için konuyu değiştiriyorum. "Daha önce ne demek istedin? Buraya gelmekle ilgili?"

Yüzündeki gerginlik yumuşuyor, "Demek istediğim, gerçekten tanımadığın biriyle buluşmak için neden buradasın?"

Bir başarısızlık duygusu ciğerlerimi doldurmaya çalışıyor.

Çünkü yalnızlıktan yoruldum.

Çünkü birinin bana sarılmasını istiyorum.

Çünkü beni sevmek istediğim şekilde sevebilecek birinin -herhangi birinin- olduğunu bilmek istiyorum.

Ama bunların hiçbirini söyleyemem, o yüzden kolay cevabı seçiyorum. "Çünkü bir erkek arkadaş istiyorum."

Axel'in yüz ifadesi hiç değişmiyor ve içimden bir ses tüm gerçeği söylemediğimi bildiğini söylüyor.

Ellerim kucağıma düşüyor ve omuzlarım öne doğru yuvarlanıyor. "İnsanlarla konuşmakta iyi değilim. İş yerinde bir şey var, biliyor musun? İşlemsel ve kısa vadeli. Ama çıkmak?" Yüzümü buruşturuyorum. "Korkunç bir şey. Hayatınız boyunca aynı küçük kasabada yaşayıp, aynı kasabada çalışınca yeni insanlarla tanışmak zor oluyor. Bu yüzden internet en iyi seçenek gibi göründü."

"Bunu anlayabilirim. Ama neden biriyle buluşmayı kabul etmeden önce onu daha yakından tanımayı beklemiyorsun? Sen ve Brian'ın neredeyse hiç konuşmamıştı. Dışarıda bazı kötü adamlar var, Bebeğim, dikkatli olmalısın."

Onun endişeli bakışları karşısında göğsümde bir duygu karmaşası oluşuyor ama bastırıyorum. Eğer burada bir barda otururken gözlerim dolmaya başlarsa, asla kendime gelemem.

Masanın altında, ayak parmağımı muşamba zemine vuruyorum. "En iyi arkadaşım bir ay içinde evleniyor ve bana bir yardımcı lazım."

"Sana birini mi getiriyor?" Axel'in küstah tonu beni neredeyse güldürüyor.

"Hayır, ben sadece... Yalnız kalmak istemiyorum." Gözlerimi indirip masaya baktım.

Yalnız *gitmek* istemediğimi söylemek istemiştim. Ama belki de bu Psikoloji dersinde duyduğum Freudyen sürçmelerden biridir, çünkü sorularının gerçek cevabı yalnız *kalmak* istemiyorumdur.

Kahretsin, bu utanç verici.

Bardağımı elime alıyorum ve kokteylimi hızlıca yudumluyorum, tek bir yuduma daha ihtiyacım olmadığını çok iyi biliyorum ama bu geceyi onsuz geçirmenin utancıyla yüzleşemiyorum.

"Maddie." Axel'in sesi o kadar yumuşak ve nazik ki neredeyse beni kıracak. "Ben üzgün değilim." Kelimeleri kendi kendime fısıldıyorum.

Sarhoş olmanın beni sadece konuşkan yapmadığını, aynı zamanda ağlamaklı yaptığını nasıl unutabilirim?

Axel'in gözlerine bakarken ağzımı gülümsemeye zorluyorum ama yüz ifadesini okuyamıyorum. "Ben iyiyim, gerçekten."

Kendi içeceğini kaldırıp kahvesinin geri kalanını iki büyük yudumda içmeden önce boş bardağıma bir bakış fırlatıyor.

Boş bardağı yere bırakıp çenesini bana doğru uzattı, "Gitmek ister misin?"

Havayı bu kadar çabuk bozduğum için kendimi biraz kötü hissediyorum ama

Axel'in sosyal işaretleri okuyabilen bir adam olduğunu takdir ediyorum. Ama gerçekten, dördüncü içkimi yudumlayarak yaptığım küçük itirafım *lütfen beni kendimden kurtar* demiyorsa ne der bilmiyorum.

Başımı sallayarak cevap veriyorum, sandalyemi arkaya kaydırıyorum.

Ayağa kalkar kalkmaz ne kadar votka içtiğimi fark ediyorum.

Vay canına, kızım. Biraz sallanıyorum. *Sen büyük D ile sarhoşsun.*

Sonra kendi kendime kıs kıs güldüm.

Keşke gerçek D alabilseydim.

"İyi misin?" Axel aynı anda ayağa kalkıp önüme geçiyor. Onun hareketini takip ederek, bakışlarım yukarı doğru hareket ediyor. Ve yukarı.

"Çok büyüksün." Gözlerim büyüdü. "Aman Tanrım, özür dilerim! Şişman gibi büyük demek istemedim, sadece dev gibisin. Şişmanlığın yanlış bir tarafı olduğundan değil. Şişmanlık iyidir." Elimi aşağı yukarı sallayarak kendimi işaret ediyorum. "Açıkçası. Ben sadece..." Gözlerimin, gümüş rengi çizgili başının tepesine kadar gitmesine izin veriyorum ve geriye doğru sallanmaya başlıyorum.

İri ellerim üst kollarımı kavırıyor, "Öncelikle açıklamana gerek yok. Seninle kıyaslandığımda ben bir canavarım ve bunu biliyorum."

Yaklaşıyor ve sonunda onun kokusunu alabiliyorum. Ve tatlı azgın hormonlar, tam da seksi bir erkeğin kokması gerektiği gibi kokuyor. Derin, miskli ve seksi bir şey. Sanki vücut yıkaması kokuluymuş ve belki de yeni duş almış gibi, ama bir şeyle karışmış... Ne olduğunu bile bilmiyorum.

Kahretsin, çok sarhoşum.

"İkincisi," diyor ve bedenim ona doğru yöneliyor, "bir daha benim yanımda kendine böyle hitap etme."

Gözlerim hala önümdeki geniş göğüs kafesine takılı, "Kendime ne diyeceğim?"

Ne hakkında konuştuğumuzu
hatırlayamıyorum. Deniyorum, gerçekten
deniyorum. Ama o çok dikkat dağıtıcı.

İç çekişi saçlarımın tepesini karıştırıyor ve parmaklarım ona dokunmanın sorun olup olmayacağını merak ederek seğiriyor.

Sıcak bir parmak ucu çenemin alt tarafına dokunuyor ve başımı Axel'in gözlerinin içine bakabilecek kadar geriye eğene kadar bastırıyor.

"Sen mükemmelsin" derken mavi gözleri benimkilere bakıyor.

Sıcaklık. Vücuduma o kadar çok sıcaklık yayılıyor ki nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Yani

Ona bakmaya devam ediyorum.

Başparmağı dudağımın üzerinde hayalet gibi geziniyor, sonra çenemi hafifçe çimdikleyene kadar alçalıyor, "Gitmeye hazır mısınız?"

Başımı salladım, "Faturamı ödemem
gerek." "Ben hallettim."

Masaya bakıyorum ve boş bardağının altında duran küçük bir yirmilik destesi görüyorum. İçkilerimin ne kadar tuttuğunu bilmiyorum ama fazlasıyla karşıladığını söyleyebilirim.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Eli yavaşça çenemi bırakıyor, parmakları kayıp gidiyor. "Başka bir şey var mı?"

"Tuvalet mi?" Bunu bir soru gibi söyledim ama şimdi düşünüyorum da, gerçekten gitmem gerekiyor.

"Seni oraya götüreyim."

Axel gül dövmeli elini kolumdan yukarı doğru kaydırıyor ve avuç içi kürek kemiklerime bastırana kadar sırtımda dolaştırıyor. Bir ayağımı diğerinin önüne koymaya konsantre olurken odaklanmak zor, ama eli tüm sırtımı kaplıyormuş gibi geliyor.

Sanki yepyeni bir dünyaya düşmüş gibiyim. Erkeklerin nazik, düşünceli ve dev gibi olduğu bir dünya.

Aşağıya, kot pantolonunun önüne doğru bakıyorum ve her yerinin büyük olup olmadığını merak ediyorum.

Dengem bozulduğu için bu hareket neredeyse ayağımın kaymasına neden oluyordu. Ama sonra sırtımdaki el hareket ediyor, uzaktaki omzuma kayıyor ve beni vücuduna yaklaştırıyor.

Parmak uçları kolumun arkasındaki çıplak teni sıyırdığında, mücadeleyi bırakıyorum ve kendimi onun yanında erimeye bırakıyorum.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca W

Axel

LANET OLSUN.

İyi bir adam olmaya çalışıyorum. İyi bir insan. Ama bu küçük Siren benim sınırlarımı zorluyor.

Büyük, güzel gözleri ve yalnız kalmak istemediğini söylediğinde gözlerindeki o hüznü bakış... Bu beni neredeyse öldürüyordu.

Maddie kadar güzel ve tatlı biri, sadece biriyle tanışmak istediğinde barlarda ekilmek zorunda kalıyorsa hayat ne kadar adaletsizdir? Çünkü en iyi arkadaşının düğününe onunla gidecek kimsesi yok.

Bu aptal yerdeki tüm masaları devirmek mi yoksa onu kucağıma çekip kollarımı ona dolamak ve bir daha asla yalnız kalmayacağını söylemek mi istediğime karar veremiyordum.

Boştaki elim yumruk oluyor. Onun durumuna ve benim çaresizliğime duyduğum öfke içimde dönüyor.

Ona düğüne onunla gideceğimi söylemek istiyorum. Gitmesi gereken her yere onu götüreceğimi. Ama onun için tamamen yanlış biriyim. Birlikte bir hayata başlayacağı birini arıyor, çocuğu onu eken yaşlı bir adamı değil.

Ama onun yumuşak bedenini yanımda hissetmek, bunu neden sürdüremeyeceğime dair kendime söylediğim tüm nedenleri unutturuyor.

Burnumdan derin bir nefes çekiyorum, onun kokusuna dair bir ipucu bulmak için çaresizce.

O çok küçük, çok kısa, boy farkımız neredeyse gülünç. Ama yanımda yürürken Maddie kolumun altına mükemmel bir şekilde oturuyor. Ve zihnimin, birbirimize başka nasıl mükemmel bir şekilde uyabileceğimizi merak ederek dolaşmasına engel olamıyorum.

Zihinsel olarak bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Böyle düşünmeye başlayamam.

"İşte buradayız," elimi bırakmaya zorlamadan önce parmaklarımın bir kez daha kolunun arkasındaki yumuşak tene değmesine izin veriyorum.

Maddie önümüzde duran Bayanlar Tuvaleti tabelasına odaklanmadan önce bana göz kırpmıyor. "Ah, doğru." Benden bir adım uzaklaşıyor ve ben onun yokluğunu soğuk bir gecede sıcak bir battaniyenin çekilip alınması gibi hissediyorum. Sonra o

duraklar ve omzunun üzerinden geriye bakar, "Beni bekleyecek misin?"

Gülümüyor ama sorduğu soru kalbimi sıkıca sarıyor, "Evet, Baby Doll, hemen geliyorum."

Gülümsemesi büyüyor ve göğsümdeki gerginlik daha da artıyor.

Her santimim onu korumak istiyor. Ama sonra o uzaklaşıyor ve gözlerim kıcına kayıyor. Ve Tanrı yardımcım olsun, başka yere bakamıyorum. Dar kot onun her bir santimine göre şekillenmiş ve ben yüzümü o yanakların arasına gömmek istiyorum.

Kapı arkasından kapanıp görüşümü kestiğinde duvara yaslanıp nefes veriyorum. Zihnim bu gece benim için bıraktığı tüm küçük ekmek kırıntılarına geri dönüyor.

Bu kız neler yaşadı böyle? Maddie gerçekten onu kendi başına bırakacağını mı sanıyor?

Ama hüznle karışık bir şehvet var. Gözleri şehvetle dolu.

Eminim bu duyguyu sakladığını düşünüyordur ama benim için çok açık. Hissedebileceğim kadar açık.

Sonra ağzının köşesinde hafif bir gerginlik var, bana umudunu bastırmaya çalıştığını söylüyor. Umudunu kaybetmemek için elinden geleni yapıyor.

beklentilerim düşük. Ve bu beni öldürüyor.

Çünkü karşılığında kesinlikle hissettiğim şehvetle ne kadar hareket etmek istesem de yapamam. İçki içiyordu ve beni gerçekten isteyip istemediğinden ya da sadece alkolün etkisiyle mi konuştuğundan emin olamadan onu bu şekilde kabul edersem kendimle asla yaşayamam.

Kollarımı kollarımdan daha da yukarı itiyorum ve keşke görünüşüme daha fazla özen gösterseydim diyorum. Bundan çok daha farklı göründüğüm söylenemez. Ama bir kez olsun nasıl göründüğüm gerçekten umurumda.

Evden çıkarken bu ince kapüşonluyu aldım çünkü yırtık beyaz tişörtümü değiştirmek için zaman ayırmak istemedim. Hava fazladan katmanı haklı çıkaramayacak kadar sıcak olsa da iyi ki giymişim. Maddie bir randevu için giyinmiş, güzel bluzu ve boyalı kot pantolonuyla

sevimli ve seksinin mükemmel bir kombinasyonu gibi görünüyor. Benim siyah fermuarım

Ne kadar iyi görüldüğüne göre yeterince güzel, ama eski bir tişörtten daha iyi.

Banyo kapısı açılıyor ve Maddie'nin gözleri hemen benimkilerle buluşuyor, yüzünde o dingin gülümseme. Gözlerinde bir şaşkınlık dokunuşu beni biraz sinirlendiriyor.

Bana doğru adım attığında dik duruyorum ve elini uzatıp göğsüme yaslamasını izliyorum.

Göz kapaklarım aşağı iniyor ve bizi döndürüp onu benimle bu duvar arasına sıkıştırma dürtüsü gerçek oluyor.

"Hazır mısın?" Kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyorum, o kadar derin ve ihtiyaç dolu ki.

"Ben hazırım." Nefes nefese verdiği cevap doğrudan sikime gidiyor.

Hay sikeyim. Eminim hazırır.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. İstenmeyen ereksiyonlar 35 yıl önce bıraktığımı sandığım bir sorundu, ama işte buradayım.

Maddie iç çekiyor ve biraz daha yaklaşırsa tahrik olduğumun kanıtını hissedeceğini biliyorum. Ve çok kısa olduğu için sikim muhtemelen göğüslerine kadar ulaşacak.

Onun büyük, görkemli göğüsleri.

Kahretsin.

Zihnim birden Maddie'nin altımda yayıldığı görüntülerle doluyor.

Sikeyim.

Göğsüne biniyorum, aletimi yumuşak göğüslerinin arasına sokuyorum, açık ağzı beni bekliyor-

"Pekâlâ!" Kelimeyi bağırarak söyledim.

Maddie'nin benim kargaşamı anlamadığı belli çünkü bana masumca bakıyor ve göğsüme bastırmadığı eliyle arkasını işaret ediyor. "Gitmen gerekmiyor mu?"

Erkekler tuvaletinin kapısına bakıyorum ve başımı sallıyorum. Şu anda oraya gitmemin tek nedeni kabinde mastürbasyon yapmak olurdu.

Bu düşünce beni iğrendirmeli ama burada durdukça bu fikir daha makul geliyor.

Maddie geri adım atıyor, parmak uçları göğsümden aşağı, karnımın üzerinden geçiyor... Dalgınca daha kayalık bir bölgeye doğru inişine devam etmeden önce elini kendi elimle yakalıyorum.

Eli hemen benimkinin etrafına dolanıyor, ya da en azından elinden geldiğince.

Onun küçük avuç içi benimkine hükmediyordu.

Bizi bara ve ön kapıya doğru yönlendirmeme izin verdiğinde kirli düşünceleri uzaklaştırıyorum.

Onun yanıma sokulmasını özlüyorum ama el ele tutuşmak çok daha samimi hissettiriyor. Belki de benim onu kendime karşı esir tutmamın aksine, onun da beni kavıyor olması, sanki bundan benim kadar zevk alıyor olması.

Kapıyı açtığım anda sıcak ve nem bizi vuruyor ve Maddie'nin küçük sevimli burnu kırışıyor. "Ugh, bu hava çok iğrenç."

Bir şeyi hiç bu *kadar iğrenç* tanımlamış mıydım bilmiyorum ama o haksız değil, ben de onaylar gibi bir ses çıkardım.

Sıcak bir gece esintisi Maddie'nin saçlarından bir tutamı kaldırıyor ve Maddie saçlarını karıştırıyor, "Böyle olduğunda neden saçlarımla uğraştığımı bile bilmiyorum."

Eğilip burnumu başının tepesine bastırmak, küçük dalgalar halinde yakaladığım kız şampuanı kokusunu içime çekmek istiyorum ama ürkütücü bir pislik olmamaya çalıştığım için yapmıyorum.

Onun yerine uzun siyah saçlarına bakıyorum ve aklıma gelen tek şeyi söylüyorum: "Saçların güzel görünüyor."

Aferin Axel.

Aptal gibi konuştuğum için kendimi tokatlamak istiyorum ama Maddie doğru şeyi söylemişim gibi sırtıyor.

"Bunu söylemen çok hoş ama kıvrıcıklık gerçek." Elini saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Normalde düzleştirmekle uğraşmam ama bu gece için iyi olur diye düşündüm. Anlıyor musun?"

"Uh..." Bilmiyorum. Kız kardeşim yoktu. Bir oğlum var. Ve hayatım boyunca saçını düzleştiren birini görmedim.

Maddie iç çeker, "Bir dahaki sefere onu rahat bırakacağım."

Elini tutuşum sıkılaşıyor. Bir dahaki *sefere, çıkmaya* çalışacağı bir sonraki aptal pisliği kastediyor. Benimle olmayacağı gerçeğini kabul etmiş olabilirim ama bundan hoşlanmak zorunda değilim. Ve bunu duymak istemediğimden de eminim.

"Ne yaparsanız yapın harika görüneceğinden eminim."

"Teşekkürler." Bana doğru sallanıyor ve omzunu koluma çarpıyor. "Çok nazıksın."

Homurdanıyorum.

Bana bakabilmek için başını geriye eğdi, "Ne?"

Başımı sallıyorum, "Yok bir şey, sadece kimsenin beni *çok iyi biri* olarak tanımladığını sanmıyorum."

"Bu doğru olamaz." Gözlerinin arasında oluşan çatık kaşlar aptalca derecede sevimli.

"Korkarım öyle, bebeğim."

Küçük bir mırıldanma sesi çıkarıyor ve bir şekilde bunun onun katılmama şekli olduğunu biliyorum.

Elini tekrar sıkıyorum, "Bu konuda tartışmak ister misin?" Alay ediyorum. *Alay ediyorum lan! Ben kimim ki?*

Nefes verışı duyulabilir, "Tartışmaktan gerçekten nefret ediyorum." Bütün tüylerim diken diken oluyor ve yürümeyi bırakıyorum.

Ani duruş, elini tutuşumla birleşince onu olduğu yerde döndürüyor. Hareketin etkisiyle sallanıyor ve ben de boştaki elimle uzanıp onu sabitlemek için omzunu kavıyorum.

"Woah," diye gülüyor. Sonra yüzümdeki gök gürültüsü ifadesini görünce gülümsemesi bozuluyor. "Her şey yolunda mı?"

Ağzım açılmaya başladı ama ne söylemem gerekiyordu? *Var mı Seninle aynı fikirde olmadığım için parçalayıp ormana gömmem gereken biri mi?* Tanrı yardımcım olsun, kızı rahatlatmaya çalışıyorum, korkutmaya değil.

O kocaman cam gibi gözleriyle bana bakıyor ve ben bununla başa çıkamıyorum. "Her şey yolunda," diye homurdanmamaya çalışıyorum.

"Emin misin?" diye sorduğumda haklı olarak şüpheyi baktı.

"Evet, Doll. Sadece seninle dalga geçiyordum." Kelimeyi boğulmadan söylemeye çalışıyorum. "Ama istediğin zaman benimle aynı fikirde olmayabilirsin. Sana kızmayacağım."

"Oh." Gözleri parlıyor, "Gördün mü?" "Neyi?"

"Bana karşı çok iyisin."

Bir nefes verdim. "Belki sadece sana."

Sırıttırıyor, "Şu haline bak, kibarlığın üstüne bir de taviz veriyorsun. Böyle devam edersen insanlar senin sadece büyük bir yumuşaklık olduğunu düşünebilir."

Gözlerimi kısıyorum, "İblisleri ıslah etmeye çalışmaya devam et, Angel. Bunun seni nereye götüreceğini gör."

Maddie gülerken başını geriye atıyor, "İblis mi?! Hiç sanmıyorum Axel Davis."

Onun dudaklarında benim tam adım cennet. Bunu kahkahasının zengin, özgür sesiyle karıştırın ve ağzımı onunkiyle birleştirmek istiyorum, böylece

neşeyi tüketebilirim

kaynağında.

Ayaklarım beni bir adım daha yaklaştırıyor, neredeyse aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Bakışlarımla buluştuğunda gözlerinde hâlâ mizah dans ediyor.

Yakınlığımdan rahatsız olmuyor ama sorun şu ki beni uzaklaştırmasını engelleyen şey arzu mu yoksa alkol mü bilmiyorum. Ve bu da dürtülerimi kontrol altına almak için ihtiyacım olan bir kova buzlu su.

Hiçbir şey yapmadığımda ya da söylemediğimde - aptal gibi - bizi yanında durdurduğum araca bakıyor. "Bu sen misin?"

Paslanan minivana bakıyorum ve Maddie'ye kaşlarımı kaldırıyorum. "Ciddi misin?"

"Ne?" diye sorduğumda, benimle vahşet arasında bir ileri bir geri bakıyor ve açıkça sorunu göremiyor. "Çırpıcı kullanman umurumda değil."

"Çırpıcı kullansam da umurumda." Omzunu nazikçe iterek, bizi durdurmadan önce gittiğimiz yöne doğru çeviriyorum.

Elini tutmaya devam ederek bizi birkaç nokta daha aşağı indiriyorum.

Boştaki elimi cebime sokarak, aracımın kapılarının kilidini açmak için fob'a basıyorum ve farların yanıp sönmeye neden oluyorum.

"Ooo," Maddie'nin gözleri genişliyor. "Çok güzelmiş!"

Acele etmeye başladı, kollarımız aramızda uzanıyordu, sonunda ben izin vermeden önce

Git.

Maddie kaputun üzerine çıkarak işaret parmağını mat kaplamanın üzerinde gezdirdi.

siyah kaplama. "Arabalardan pek anlamam ama neden suratını öyle yaptığını anlayabiliyorum. Bu güzelmiş."

"Teşekkür ederim." Çaba sarf ederek göğsümü şişirmemeyi başarıyorum. "Arabalar bana göre," diyorum, daha önce kahve hakkında söylediklerini tekrarlayarak.

Bana sırtıyor, "Öyle görünüyor." Sonra başını eğiyor, "Öyle mi görünüyor?" Bunu bir soru gibi söylüyor, kaşları çatılıyor ve yanakları pembeleşiyor. "Kulağa yanlış geliyor ama ne demek istediğini anlıyorsun."

Benim de ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor, "Ne demek istediğini anlıyorum."

Omuzları rahatlamış gibi görünen küçük bir miktar sarktı. Onunla alay edeceğimden mi korkuyordu?

Düşüncelerim daha fazla ilerleyemeden Maddie küçük çantasından telefonunu çıkardı, "Arkadaşıma bir fotoğraf daha göndermemin sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır."

Muhtemelen plakayı ve tüm arabayı fotoğrafa alabilmek için geriye doğru bir adım atıyor ve ben de t kezlerse onu yakalamaya hazır bir şekilde arkasına geçiyorum.

Kamerasını yukarı kaldırmış, selfie modunda ve arkasında durduğunu görünce gülümsüyor.

"Gülümse, Koca Adam."

Ekrana yansıyan güzel yüzünün büyüüne kapılmış bir şekilde, ekran tıklanmadan önce sözlerini zamanında yakalayamıyorum.

Yaklaşıyorum.

Birlikte fotoğrafımızı mı çekti? Bu garip olmalı, değil mi? Bundan kesinlikle gurur duymamalıyım.

Maddie kamerayı döndürmek için düğmeye dokunuyor ve arabamın fotoğrafını çekiyor, ben de omzunun üzerinden arkadaşına mesaj atarken onu izliyorum.

"Gerçekten güzel bir araba," diyor sessizce ve bunu bana mı yoksa kendine mi söylediğinden emin olamıyorum. Neredeyse Charger hakkında konuşmaya başlayacağım, ona neden tüm araçlarım arasında en sevdiğim olduğunu anlatacağım, ama sonra o omzunun üzerinden bana bakıyor ve "Beni bırakacak mısın, bırakmayacak mısın?" diye soruyor.

Birdenbire arabalar hakkında tek bir şey bile hatırlamıyorum.

Bir kalp atışı sonra, bir elini ağzına kapattı. "Aman Tanrım! Ben..." Gözleri daha da büyür.

Sadece boğuk bir ses çıkarabiliyorum, çünkü yüz ifadesine gülmek istiyorum - ama *onu gezdirme* fikri artık beynime kazınmış durumda.

"Çok özür dilerim!" Avuç içi sözlerini boğuyor ama ben yine de anlıyorum. "Özür dilemene gerek yok," elimi sırtına bastırıyorum ve ona yol gösteriyorum

Yolcu tarafına.

Şansıma lanet okumak için boğazımı temizliyorum. Sanki evren benim tipimi tam olarak biliyordu ve sırf beni çıldırtmak için onu kucağıma 20 yaş kadar genç düşürdü. Sıksa kadınlara karşı değilim - gerçekten seçici değilim ve kişiliğin bir insanı güzelleştirdiğinin ya da bozduğunun farkındayım. çekicilik - ama büyük kızlar her zaman bana göre olmuştur. Maddie sadece hem kıvrımlı hem de küçük. Şimdiye kadar istediğimi bilmediğim bir şey.

Aşağı uzanıp kapıyı açıyorum.

Tereddüt ediyor, "İçeri girmekten biraz korkuyorum."

Duraksadım, "Ben iyi bir sürücüyüm Maddie. Seni asla tehlikeye atmam."

Elim hâlâ sırtındayken sessiz bir mizahla titrediğini hissediyorum, "Her şeyi berbat etmekten korktuğumu kastetmiştim."

"Batırmak mı?"

"Kırletmek gibi." İçeriye doğru bir el sallıyor.

Odaklan, Axel. Odaklan amına koyayım.

"Cepleriniz kumla dolmadığı sürece sorun olmayacağını düşünüyorum."

O

gülerken küçük bir homurtu çıkarıyor ve avucum boynunun arkasına dayanana kadar elimi sırtından yukarı kaydırıyorum. "Arabaya bin, Maddie."

"Evet, efendim."

Yüce İsa.

Bu kadına olan ihtiyacımın artmasını engelleyerek, onu alçak yolcu koltuğuna yönlendiriyorum.

Oturduktan sonra, kapıyı kapatmadan önce çerçeveden uzaklaştığından emin oluyorum.

Fazladan bir dakikaya ihtiyacım var, arabanın arkasından dolanırken adımlarımı yavaşlatıyorum, sessizce aletimin sakinleşmesi için yalvarıyorum.

Maddie ne zaman yeni bir katmanını ortaya çıkarsa, ona olan arzusun daha da derinlerine düşüyorum. Vücudum onun çok genç olmasını hiç umursamıyor. Ya da lanet oğlumla tanışmak için bara gelmiş olmasını. Vücudum sadece mükemmel eşimde aradığım her şeye sahip olduğu gerçeğini önemsiyor.

Eğer böyle bir şey arıyor olsaydım. Ki aramıyorum.

Ama öyle olsaydım, tam da istediğim gibi biri olurdu.

Zeki, esprili, biraz utangaç, masum ve seksinin kusursuz bir karışımı. Ve içimdeki neandertal onun gözlerindeki hüznü seviyor. Bu berbat bir şey, bunun farkındayım ama bana ihtiyaç duyulduğunu hissetmeyi seviyorum. Ve çok uzun zamandır duygusal olarak ihtiyaç duyulduğumu hissetmemiştim.

Kapımın önünde durdum, başımı arkaya eğdim ve nefesimi dışarı üfledim.

gökyüzüne doğru. "Kendine gel dostum. Onu evine götürüyorsun, böylece oraya sağ salim varacak. Sonra da onu kapıya bırakacaksın. Daha fazlası değil."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 7

Axel

VÜCUDUMU SÜRÜCÜ KOLTUĞUNA İNDİRİYORUM VE DÜŞÜNÜYORUM - İLK DEFA DEĞİL
Bu alçak arabalar için fazla yaşlanmış olabileceğimi düşündüm. Sonra
baktım ve Maddie'nin yolcu koltuğumda çok seksi görüldüğünü gördüm.

Onun siyah

Saçları siyah iç mekâna uyum sağlıyor ve kusursuz soluk teninin güzelliğini
vurguluyordu.

Emniyet kemerini kavırıyor, takmak için uzanırken bana doğru dönüyor
ve dekolte gömleği daha da aşağı iniyor.

Başka tarafa bak, pislik.

Boğazımı temizleyerek kendi emniyet kemerimi bağlıyorum, sonra
motoru çalıştırıyorum. Vites koluna uzanıyorum, duraklıyorum ve
cebimden telefonumu çıkarıyorum.

"Baby Doll, GPS'ime adresini yaz. Tamam mı?"

"Hmm?" Elimdeki telefona bakıyor, "Oh, tamam."

Bana yolu tarif etmesini isteyebilirim ama yolda uyuyakalırsa onunla ne
yapacağımı bilemem.

Yalancı, diye fısıldıyor beynim.

Ama masum bir kadını kaçırmak yapılacaklar listemde yok.

Maddie doğru uygulamayı açmış olan telefonu benden alıyor ve
arama çubuğuna adresi girmeden önce birkaç saniye telefona bakıyor.

Gözlükle ilgili bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ama telefonu bana
geri veriyor. "Al bakalım."

Telefonu ondan alırken parmaklarımız birbirine değiyor ve kendimi
liseye dönmüş gibi hissediyorum. Ama lisedeyken Maddie kadar seksi bir
kızı arabama almamın imkânı yoktu. Ama işte buradayım, güzel kızı
arabama alıyorum.

Sadece göğüs dekoltesi yüzünden ereksiyon olup kendimi utandırmamaya çalışıyordum.

Vites değiştirdim ve park yerinden geri geri çıktım, "Ne tür müzikten hoşlanırsın?"

Maddie omuzlarını silkiyor, "Her türden gerçekten. Her türün bir yeri ve zamanı olduğunu düşünüyorum."

"Huh."

Vites kolunu sürüş konumuna getirdiğimde yumuşak kıs kıs gülüşü arabayı dolduruyor. "Öyle düşünmüyor musun?" diye soruyor bana.

"Hiç böyle düşünmemiştim ama mantıklı geliyor."

Otoparkın çıkışında durduğumda Maddie'nin beni izlediğini görüyorum. Başını baş dayanağına yaslamış, yüzünü bana dönmüş, yüzünde kocaman bir gülümseme var.

"Ne?"

Gülümsemesi büyüyor, "Bunu söylerken sesin çok huysuz geliyordu. Çok tatlıydı."

Gözlerimi kısıyorum. "Önce çok iyiydim, şimdi de sevimli mi oldum?" Başını sallıyor.

"Seni yola getirme zamanım geldi, bebeğim."

Karanlıkta bile bana göz kırparken yeşil gözlerinin parladığını görebiliyorum, "Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Bunun gibi."

Ayağımı frende tutarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarımı onunkilere mühürlüyorum.

Ve inliyor.

Küçük seks potu inliyor.

Dudaklarımız aynı anda ayrılıyor ve dilimi onun ağzına sokuyorum. Sonunda onun tatlılığının tadına bakabildim.

Sırtını kamburlaştırıyor ve ben inleyerek göğüslerimizi birbirine bastırmaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. Burada olmaz. Bu şekilde olmaz. Ve elleri gömleğimi kavradığında, neredeyse o büyük boktan minibüsü sürmeyi dileyeceğim. Eminim orada Maddie'yi kucağıma almak için yeterince yer olurdu.

Ona en yakın olan kolumun gidebileceği bir yer yok - dirseğim zaten orta konsola sıkışmış durumda - bu yüzden diğer kolumla karşıya uzanıyorum ve sonunda, lanet olası sonunda, parmaklarımı onun muhteşem saçlarına sokuyorum.

"Axel," diye nefes nefese adımlı söyleyecek kadar uzaklaşıyor.

Elim başının arkasını kavırıyor - avuç içim onun boyunu gölgede bırakıyor - kendi parmakları göğsümü örten materyali pençelerken, ağzını tekrar kendime çekiyorum.

O da beni aynı şiddetle karşılıyor. Onun küçük zevk sesleri kafamın içinde sekiyor.

Dilimi ağzına sokuyorum ve dudakları dilimin etrafını sarıyor. Emiyor. Vücudum donuyor ve damarlarımdaki kan eriyor.

Jezzzzus.

Sonra dişleri alt dudağımı sıyrıyor ve sarsıntıyı aletime kadar hissediyorum.

"Siktir!" Havlayarak uzaklaşıyorum.

Bir elimle kendimi ayarlarken, diğer elimle gösterge panelindeki bir düğmeye basıyorum ve arabayı yüksek sesli heavy metal müzikle dolduruyorum.

Hızlı bir kontrol bana sokakların boş olduğunu söylüyor, bu yüzden ayağımı frenlerden gaza doğru hareket ettiriyorum ve pedalı yere çarpıyorum.

Charger'ım otoparktan fırlıyor ve Maddie'nin küçük bir gıcırta çıkarmasına neden oluyor.

Koltuğunda kaydığını görüyorum ve bir iniltiyi daha bastırıyorum.

Öpüşmeyi böyle keserek bir pislik gibi davrandığımı biliyorum ama arabayı park edip onu kaputun üzerinde becermeme bir saniye kalmıştı.

Ki bu yanlış olur.

GPS'i bağlamadan önce haritaya bir göz attım, böylece gideceğimiz genel bölgeyi biliyorum. Yaşadığım yerin tam tersi ama evimden toplamda sadece 20 dakika uzaklıkta. Neyse ki burası ile Darling Gölü arasında uzun ve düz bir yol var. Çünkü benim

Maddie'nin içimde kaydattığı buharı boşaltmak için.

Düzlüğe döndüğümde gazı açıyorum ve yolda uçuyoruz.

Elim her zamanki yerinde, vitesin üstünde duruyor, çok fazla manuel araç kullanmaktan kalma eski bir alışkanlık ve bir an için hareketi hissediyorum

Maddie'nin parmak uçlarının elimin arkasındaki gülün desenini izlediğini hissetmeden önce.

Teni ipek gibi ve elimi çevirip onunkini tutmak istiyorum ama durmasını da istemiyorum. Bana yaptığı yumuşak dokunuş hem beni sakinleştirmeye hem de kızdırmaya çalışıyor.

Birkaç dakika sonra eli durdu ve avucunu elimin arkasına dayadı. Göz ucuyla baktığımda, bakışlarının hızlanan manzaraya sabitlendiğini görüyorum.

Pencerenin önünden.

Gözümü yoldan ayırmadan Maddie'ye gizlice bakmaya devam ediyorum. Boştaki elinin parmak uçları kapı kolundaki ritme eşlik ediyor. Pencere kumandasına doğru yaklaşıyorlar.

Düğmeye hafifçe *dokunduktan* sonra aşağı doğru bastırarak sıcak yaz havasının artık açık olan pencereden içeri girmesine izin verdi.

Saçları bir çeşit hava perisi gibi anında savruluyor.

Siktir et.

Bileğimi bükerek elinin benimkinden kaymasına izin veriyorum, vites kolunu tutana kadar sadece bir inç düşüyor. Sonra elimi onun elinin üzerine koyuyorum, az önceki pozisyonlarını yansıtıyorum. Ama bu sefer ben üstteydim.

Başını bana doğru çeviriyor ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor.

Müzik hala bangır bangır çalıyor ve rüzgar yüzünden birbirimizin konuşmalarını duyamıyoruz. Ama bu önemli değil, çünkü konuşmaya çalışmıyor. Diğer elini pencereden dışarı uzatırken gülümsemeye devam ediyor. Açık parmaklarının arasından havanın akmasına izin veriyor.

Bu kadın benim için tam bir gizem. Elbette daha yeni tanıştık ama gülen gözlerinin ardında çok şey saklı. Daha fazlasını bilmek istiyorum. Onu anlamak istiyorum.

Ayağımla bastırıp hızımızı arttırıyorum.

Onu eve götürmeliyim, arabamdan ve hayatımdan çıkarmalıyım.

Bu çarpıcı kadını çevreleyen gizemin içine daha fazla girmeme izin veremem. Yürütmem gereken bir işim var. Düzeltmem gereken bir çocuk. Ve Maddie gibi tatlı bir genç kızın dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım yok.

DAKİKALAR GEÇİYOR ve Darling Lake'teki birkaç stop lambasından birinden geçtikten sonra, küçük bir sıra evlerin dışında yavaşlayana kadar yönleri takip ederek son dönüşü yapıyorum.

Evinin neye benzeyebileceğini hiç düşünmemiştim ama bu tam olarak doğru görünüyor.

Üzerimizdeki sokak lambası, Maddie'nin ev numarasının ortadaki birimlerden birinin garaj kapısının üzerinde olduğu, birbirine bağlı dört evi saymama izin veriyor.

Küçük bir araba yolu tek arabalık garaja çıkıyor ve kendimi durduramadan araba yoluna giriyorum.

Sadece ona çıkmasını söyle.

Ona iyi geceler de, iyi bir hayatın olsun ve siktir git buradan.

"Bıraktığın için teşekkür ederim," Maddie'nin eli benimkinin altından kayıyor ve onun elini kucağında birleştirmesini izliyorum.

Yine pencereden dışarı bakıyor, dudağı dişlerinin arasında. Düşünüyorum.

Sen lanet bir aptalsın. O bir yetişkin. Bunu kendi başına yapabilir. Arabayı park ettim ve motoru kapattım. "Seni yukarı çıkarayım." Gözleri benimkilerle buluşmak için hareket etti, "Tamam."

Arabadan inip Maddie'nin yanına gitmem için geçen süre boyunca kendimi azarlıyorum. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Bu seksi küçük yaratıkla daha fazla zaman geçirmek hayatımı kolaylaştırmayacak.

Ona ulaştığımda çoktan ayağa kalkmıştı. "Her şeyi aldın mı?" Arabanın içine bakarak soruyorum.

Maddie küçük çantasını kaldırıyor, "Evet."

Kısa kaldırımdan ön kapıya doğru ilerlerken elim kolayca sırtına gidiyor. *Sadece kapıya kadar.*

Onu sadece kapıya kadar geçireceksin.

İçeri girdiğinden emin ol, sonra buradan gidersin.

Biraz sallanıyor ve onu sabitlemek için hareket ettiğimde, kolunu benimkinin içinden geçirerek kolumu yanına doğru tutuyor.

Dirseğime bastıran göğsünün yumuşaklığını fark etmiyorum. Hiç fark etmedim.

Dikkatle bir avuç merdiveni çıkıyoruz ve sonunda tam kapısının önünde duruyoruz.

Maddie çantasını karıştırırken, "Kahretsin, bekle," diye homurdanıyor.

Başını omzuma yaslıyor ya da hemen altına, çünkü o kadar yükseğe ulaşamıyor. Kilitler, şifreler ve Beckett adında biri hakkında bir şeyler mırıldandığını duyabiliyorum.

Kaslarım gerildi.

"Beckett kim lan?" Soru iç filtrelerimden geçerek gece havasına karışıyor.

"Hmm?" Maddie ses tonumdaki kıskançlığı açıkça fark etmiyor. "O bir..." diye devam ediyor. "Ah-ha! İşte burada."

Anahtarı tutarken başını kaldırır.

O mu? Bu da ne demek şimdi?

"Bu harika, bebeğim." Kapının kilidini açmak için hareket etmeye başladı, ama o çekilmeden önce kolumu onunkine bastırdım ve onu yerinde hapsettim. "Bana Beckett'ın kim olduğunu mu söylüyordun?" Zorba bir zalim gibi davranıyorum ama fark etmemiş gibi görünüyor.

"Ah, doğru ya," diye gülüyor, gözlerini kendi kendine devirerek. "En iyi arkadaşımın evleneceği kişi o. Kilitlerle falan arası iyi." Göğsümde endişe verici bir rahatlama oluşuyor. "Evleniyor," diye tekrarlıyor kelimeyi, her hecesini vurgulayarak. "Bu kulağa doğru gelmiyor."

Yüzünü buruşturması çok sevimli. Ve ona söylemeliyim. Ya da bir şey söylemeliyim. Ama söylemem.

Tanrım, bu kadar uzun süredir bekar olmama şaşmamalı.

Maddie elindeki anahtarı ve önümüzde duran görevi unutmuş bir halde yanıma yaslanıyor.

"Buraya ver," diye açık avucumu onun önünde tutuyorum ve o da iyi bir kız gibi anahtarı elime koyuyor.

Biraz manevra yapmam gerekti ama kapının kilidini açtım ve sallayarak açtım.

Maddie boştaki eliyle kapı aralığını işaret ederek, "Evime hoş geldiniz," diyor.

Burası ona iyi geceler dilediğim yer.

Maddie kapıdan içeri adım

atıyor. Ve ben de takip

ediyorum.

Yumuşak, kadınsı bir koku beni sarıyor. Belli belirsiz, ama orada, losyonların ve parfümlerin yumuşak tonları boşlukta süzülüyor, bir koku ile karışıyor.

Taze çekilmiş kahvenin alt akımı. Rahatlatıcı ve sıcak ve garip bir şekilde bana çocukluğumu hatırlatıyor.

Bir nefes daha çekiyorum, çiçek notalarının beynimde komşumun evine oynamaya gittiğim anıyı canlandırmasına izin veriyorum.

Arkadaşımın seksi bir ablası vardı ve her zaman o süper kız vücut spreyini kullanır, tüm evi doldururdu.

Bana geçmişini hatırlatan şey tam olarak koku değil. Bu bir aura Burayı dolduran *kadın*. Bunun bir rahatlığı var.

Maddie burada yaşıyor, burada duş alıp hazırlanıyor ve bu yüzden burası böyle kokuyor.

Bir ışık yanıyor ve zihnim şimdiki zamana geri dönüyor.

Maddie'nin evinin eşiğinde dururken, sol tarafımda garaja açılan ağır metal bir kapı var ve birkaç metre ileride sağ tarafta ofise benzeyen açık bir kapı var. Onu geçince birkaç kapı daha var ve sonra koridor daha geniş bir alana açılıyor.

Maddie bir elini duvara dayayarak ayakkabılarını çıkarmak için eğiliyor. Yüzü bana dönük ve omzumdaki şeytan, kışının üzerindeki öğretilmiş kotun parçalanması için yalvarıyor.

Gözlerim onun formuna kilitlendiği için, ikinci ayakkabısını çıkarışını ve doğrulurken eğilmeye başlamasını izliyorum.

Aramızdaki küçük mesafeyi kapatarak belini kavriyorum ve onu sabitliyorum. Maddie ona sahip olduğumu fark etmeden önce küçük bir çığlık atıyor.

Sırtı önüme dönük, yüzünü ellerinin arasına alıp başını sallamadan önce bir kalp atışı - sonra iki - boyunca donup kalıyoruz.

"Özür dilerim." Sözleri boğuk ama evin sessizliğinde onları seçebiliyorum. "Yemin ederim genelde böyle değilimdir. Bu çok utanç verici."

Maddie'yi tuttuğum yerden kurtarıyorum ve onun önüne geçiyorum.

"Utanma, Doll. Sen mükemmelsin."

Parmakları yavaşça ayrılıyor ve bana bakıyor.

Birkaç dakika bana baktı. "Neden böyle-"

"Hayır." Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bana bir daha kibar deme."

Maddie'nin elleri yanlarına düşüyor ve ağzı hareket ediyor ama bir şey söylemiyor.

Sonra bir adım öne çıkıp kollarını bana sararak beni şok etti.

Lanet bir kucaklaşma.

Yanağını göğsüme yasladığında vücudumdaki tüm kaslar hareketsiz kalıyor, minik elleri sırtıma bastırıyor - tam olarak etrafıma uzanmıyor.

Kollarım havada, sanki bana şefkat göstermek yerine beni tutukluyormuş gibi.

Ben... Ben en son ne zaman birinin bana sarıldığını hatırlamıyorum. Parmak uçları omurgamdaki kaslara baskı yapıyor ve ben kırılıyorum. Kollarımı indirip onun küçük bedenine sarılıyorum.

Onu yaklaştırdığım anda, bana doğru gevşedi. Sanki bu normal bir şeymiş ve yıllardır yaşadığım en olağanüstü şey değilmiş gibi.

Ciğerlerim boğazımdaki sıkışıklığa karşı savaşıarak genişliyor ve başının göğsümün yükselmesiyle birlikte hareket etmesini izliyorum. Başının üst kısmına baktığımda, göğsümün üzerinde uyuyakaldığında sahip olacağım manzaranın aynısı olduğunu hayal ediyorum.

Onu daha sıkı sıkıyorum.

"Mmm," memnuniyet sesi bedeninden benimkine doğru yuvarlanıyor. "İyi sarılıyorsun."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor, "İşte bir ilk daha. Bir dahaki sefere bana güzel olduğumu söyleyeceksin."

Maddie kıs kıs gülüyor, sonra başını geriye doğru eğip bana bakıyor. Başını yavaşça sallıyor. "Hayır. Güzel olamayacak kadar yakışıklısın."

Gülümsemem kayboldu. Buna ne demem gerekiyor? Başını yana eğdi, "Aç mısın?"

"Uh." *Az önce aç olup olmadığımı mı sordu?* "Ne?"

Sanki kendi sorumu sormak yerine onun sorusuna cevap vermişim gibi bir kez başını sallıyor. "Bir sandviç yapacağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Axel

AKILLI BİR ADAM OLSAYDIM, İŞTE O ZAMAN GIDERDİM.

Ona iyi geceler diler, arkamı döner ve ön kapıdan çıkardım. Ama ben akıllı bir adam değilim.

Maddie sarılmamızı belli etmeden kestikten sonra -sanki kalbimin etrafındaki duvarlara balyozla vurmamış gibi- döndü ve kısa koridordan evin arka tarafına doğru yürüdü.

Ayakkabılarımı tekmeleyip takip etmeye başlıyorum ama gözüm kapının yanındaki küçük masanın üzerine koyduğu küçük çantaya takılıyor.

Yapmamalıyım.

Yarım adım attım, sonra durdum.

Kendimi tam bir pislik gibi hissederek çantasını aldım. Bilmem gerekiyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde fermuarı açtım ve ehliyetini bulana kadar karıştırdım. Maddison Faye Richards.

Maddison. Şirinmiş.

Doğum gününü buldum, hesap yaptım ve 31 yaşında olduğunu doğruladım. Benim için hâlâ çok genç ama en azından 20'li yaşlarında değil. Ve bir kızıdan daha fazlası.

benim çocuğumdan on yaş büyük.

Rahatlamış bir şekilde çantayı yerine koyuyorum ve Maddie'nin peşinden koridorda ilerliyorum.

Önünden geçtiğim ilk kapı gerçekten de bir ev ofisi. Bir sonraki kapı - yine açık - küçük bir gece lambasıyla aydınlatılmış geniş bir banyoyu gösteriyor.

Koridor büyük odaya açılırken, yatak odası olması gereken son bir kapı daha var.

Maddie duvardaki bir şeyle oynarken mutfak adasının üzerindeki - mutfığı oturma odasından ayıran- avize yumuşak bir ışıltıyla aydınlanıyor.

Ev tek kişi için fazla büyük değil ama aydınlık ve rahat. Ve duvarları kaplayan dramatik sanat eserleriyle karışık renkli mobilyalar Maddie gibi hissettiriyor. Her yer Maddie gibi hissettiriyor. Ve onunla yeni tanıştığım için bunu söylemeye hakkım yok.

Arka duvar boyunca uzanan sürgülü cam kapılar bir çeşit verandaya ya da arka bahçeye açılıyor ama dışarıdaki gece karanlığı şeffaf camları bir aynaya dönüştürerek içerideki manzarayı bize geri yansıtıyor. Yansımayı izlerken arkamda Maddie'nin bulaşıkları almak için dolapları açtığını görebiliyorum.

Tabakları taş tezgâha yerleştirirken odadaki güzel kadınla yüzleşmek için geri dönüyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

Başını sallıyor, başka bir dolaptan bir somun ekmek kapıyor. "Ben hallederim."

Kendimi uzun taburelerden birine yerleştirmeye başlıyorum, o sırada bir kesme tahtası koyuyor ve ocağın yanındaki bloktan büyük bir ekmek bıçağı alıyor. İşte o zaman bunun basit bir somun ekmek olmadığını, fırından alabileceğiniz türden dilimlenmemiş, süslü görünümlü bir somun olduğunu anlıyorum.

Tekrar ayağa kalkarak adanın onun tarafına geçiyorum. "Israr ediyorum."

Yemek hazırlamak benim uzmanlık alanım değil, ancak sarhoş bir insanın keskin bir bıçak kullanmasını izlemek görmek istediğim şeyler listesinde değil.

Neyse ki görevden kolayca vazgeçiyor, "Dört dilim kesip tabaklara koyabilirseniz harika olur."

Tabakları işaret ediyor ve eşleşmediklerini fark ediyorum. Biri pembe puantiyeli, diğeri beyaz ve ten rengi çiçekli, ikisi de çocukluğumda büyükannemin evinde bulmayı beklediğim şeyler.

Buzdolabı açılıyor ve Maddie'nin kapları ve kavanozları tezgâha yerleştirmesini izlemek için göz gezdiriyorum. Ben de sandviç yiyeceğimi hiç söylememiştim ama

Hayatım boyunca ev yapımı yemekleri geri çevirdim ve şimdi de çevirmeyeceğimden eminim.

Ayrıca Maddie'nin yemek yemesini istiyorum. Yarın akşamdan kalmasına yardımcı olur. "Bana bir kaşık uzatabilir misin?"

Maddie bana hazırlıksız bir şekilde sordu.

Görevimi tamamladıktan sonra dilimleri tabaklara koyuyorum ve etrafta söz konusu kaşığı arıyorum. "Uh..."

Dikkati önündeki malzeme yığnında, ben de çekmeceleri açmaya başlıyorum. Üçüncü denemede çatal bıçak takımını buldum ve ona bir kaşık uzattım.

"Teşekkürler." Küçük bir kap açıp içindekileri karıştırıyor.

Yaklaşıp omzunun üzerinden bakıyorum, "İyi görünüyor."

"Öyle. Her zaman yapıyorum ve her şeyin üzerine koyuyorum."

Maddie bana bakıyor. "Muhtemelen iyi bir randevu yemeği değil-" Gözleri genişliyor. "Bu bir randevu değil! Onu demek istemedim... Sadece içinde yaban turpu var, o yüzden biraz baharatlı. Ben-"

Sarmalını durdurmak isteyerek etrafına uzanıyorum ve parmak ucumu sosun içinde gezdiriyorum. Bu teknik olarak bir randevu olmayabilir ama onun bana hatırlatmasına ihtiyacım yok.

Maddie, ben rakamı ağzıma atarken dikkatle izliyor.

Sonra onun izini kaybettim çünkü- "Vay canına, bu çok iyi." "Gerçekten mi?"

Tekrar yüzüne odaklandığımda Maddie'nin ağzıma baktığını görüyorum. "Gerçekten, bebeğim. Çok lezzetli."

"Güzel."

Verdiği yanıt bir nefes bile değil ve bana böyle bakmaya devam ederse, gece yarısı atıştırması olarak yiyeceğim şey sandviç olmayacak.

Maddie'nin gözleri benimkilerden uzaklaşıyor ve dilimlenmiş ekmeğin üzerine katmanları yerleştirmekle meşgul oluyor.

Muhteşem sosu, çedar peyniri, kesinlikle marketten alınmamış biftek dilimleri, bir çeşit süslü marul ve onun için kesmekte ısrar ettiğim domates dilimleri.

Oturma odasının yan tarafında küçük bir yemek masası var, ama Maddie tabaklarımızı iki bardak suyla birlikte iki taburenin önündeki adaya kaydırıyor.

Ona yardım etmek çok doğal geliyor. Onunla birlikte yerimize kadar yürümek. Onun için tabureyi çekmek.

Yan yana otururken utangaç bir ifadeyle bana bakıyor, "Afiyet olsun." Birlikte ilk ısırıklarımızı alıyoruz. Ve ruhum bedenimi terk ediyor. "Lanet olsun Maddie," diye inleyerek ağzıma bir lokma daha atıyorum.

"Sorun olur mu?" diye sorarken bir elini ağzının önünde tutuyor ve ağzı doluyken konuştuğu gerçeğini örtmeye çalışıyor.

"İyi değil." Ağzıma bir lokma daha atıyorum, yemek yerken konuşmaktan hiç çekinmiyorum. "Bu hayatımda yediğim en güzel şey.

yenir."

Gözlerini kırıştırtarak bana bakıyor. "Sadece bunu söylüyorsun."

Başımı salladım, "Kesinlikle hayır. Yemek konusunda asla yalan söylemem. Ayrıca annem başkasının yemeği hakkında böyle bir şey söylediğimi duysa beni öldürür."

Maddie bir ısıruk daha almadan önce bana küçük bir gülümseme veriyor. "Sanırım saat geç olduğu için. Yemeklerin tadı her zaman geceleri daha güzel oluyor."

Ağzıma daha fazla tıkıştırırken mırıltılı bir ses çıkardım.

Cidden, bunun içinde ne var?

Keyfime kapılıp yemeğimi birkaç ısırukta bitiriyorum.

Maddie sandviçinin üçte birine benzeyen bir parçayı tabağıma koyduğunda ben boş tabağıma özlemle bakıyorum.

Ona el sallamaya başladım ama beni durdurdu.

"Bitiremiyorum," diyerek bir esnemeyle sözlerini noktalıyor. "Gece atıştırmalarıyla ilgili bir başka şey de, gözlerim her zaman midemden daha büyük oluyor."

"Eğer eminsen." Daha fazla yemesi için ısrar etmeliydim, ama sandviçin oldukça büyük olduğu konusunda haklı. Ama şanslıyım ki ben de iriyim.

"Eminim, Koca Adam." Bunu söylerken gülümsüyor, sanki aynı şeyi düşünüyormuşuz gibi.

Benim sırtışıım da onunkiyle eşleşiyor.

Daha önce kimsenin bana bir lakap taktığından emin değilim. Sadece *pislik* ya da onun gibi bir şey. Ve bundan hoşlandığımı fark ettim. Hem de çok.

Saniyeler sonra Maddie'nin sandviçinden kalanları bitirmiştim ve minnettarlığımı göstermem gerekiyordu. Ayağa kalkıp tabaklarımızı aldım.

"Bırakın beni," diye itiraz etmeye çalışıyor.

"Ben hallederim." Tabakları lavaboya taşıyorum ve bulaşık makinesine koymadan önce hızlıca duruluyorum. "Biraz daha su ister misin?"

"Evet, lütfen." Maddie birden utanmış gibi bakışlarını kaçırıyor. Sırtım ona dönükken - bardağını doldururken - boğazını temizliyor, "Biraz daha kalmak istersen kalabilirsin. Ben sadece pijamalarımı giyeceğim."

Git, ahmak.

Gitme vaktin geldi.

"Bir süre kalabilirim."

Omzumdaki melek ellerini havaya kaldırıyor ve bıkkınlıkla başını sallıyor.

"Tamam," diye fısıldıyor ve ben tam zamanında dönüp yanaklarının bir

kez daha kızardığını görüyorum, sonra aceleyle koridora çıkıp kendini banyoya kapatıyor.

Tezgâha yaslanıp başımı üst dolaplara yasladım.

"Ne halt ediyorsun Axel? Senin kızın olacak kadar genç."

Ama o değil, diyor kafamın içindeki küçük şeytani ses. Ve lanet olsun, ses haklı. Benden ne kadar genç olduğu kimin umurunda? Yaşı küçük değil. 30'larında. Yetişkin bir evi ve yetişkin bir işi olan bir yetişkin.

Banyo kapısı açılır, ardından ahşap zemindeki çıplak ayakların yumuşak sesi duyulur.

"Tanrım." Bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum ama neyse ki nefesimin altında söylüyorum.

Maddie'nin yetişkin bir vücuda sahip olduğu gerçeğini karıştırmak mümkün değil.

Çiçek desenli minik şortu, spagetti askılı soluk mavi atleti ve çıplak omuzlarına dökülen saçlarıyla en çılgın rüyalarımın fırlamış gibi görünüyor.

Başka tarafa bakamıyorum. Ama hiçbir ayrıntıya odaklanamıyorum, gözlerim bir aşağı bir yukarı, bir ileri bir geri kayıyor.

Kalçaları pürüzsüz görünüyor ve aralarına girip yüzümde nasıl bir his uyandırdıklarını keşfetmek istiyorum. Ve daha aşağıda, gözlerim minik ayaklarına takılıyor, her bir tırnağı parlak kırmızıya boyanmış ve ayağının üstünde soluk tenine dövmeyle işlenmiş birbirine kenetlenmiş üç kalp var.

Onu tatmak istiyorum.

Ayak parmaklarından başlayıp amına kadar ilerlemek istiyorum, santim santim.

Kendimi durduramıyorum, bakışlarım vücudunda yukarılara, kalçalarının tepesine, karnına ve -yutkunuyorum- kalçalarının dış hatlarına doğru ilerliyor.

Gömleğinin yumuşak kumaşından meme uçlarını. Tabii buna gömlek bile denebilirse. İnce, yapışkan malzeme hayal gücüne çok az şey bırakıyor, özellikle de boyun çizgisinin üzerinde ne kadar yumuşak, baştan çıkarıcı bir cilt sergileniyor. Bir erkek onun vücudunda kendini boğabilir. Ve bu ne kadar muhteşem bir ölüm olurdu.

Ben izlerken, parmakları atletinin altından çekiştirirken göğüslerinin üzerindeki kumaş daha da geriliyor.

Gözlerim onunkilere kaydı. Beni bakarken yakaladı ve yapmak istediğim son şey onu rahatsız etmek.

Ama sonra konuşuyor.

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama burada olman hoşuma gidiyor" diye söze başladı. Dudağını ısırarak bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Beni güvende hissettiriyorsun."

Bunu bir iltifat olarak söylemişti ama zihnimi tehlikeli bir bölgeye gönderdi. Bu dünyadaki tüm keskin köşeleri düşünüyorum.

Kendimi durduramadan ona doğru ilerliyorum, "Burada yalnızken kendini güvende hissetmiyor musun?"

Ona yardım edecek kimse olmadan burada olmasından nefret ediyorum.

Onu koruyacak kimse yok. Maddie omuz silkiyor, "Buna alışkınım."

Ayaklarım beni birbirimizden sadece bir kol boyu uzakta olana kadar yaklaşıyor. "Ne zamandır tek başına yaşıyorsun?"

"Bir süre" diye cevap vermeden önce yüzünde anlam veremediğim bir duygu beliriyor.

Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve yine dudağını ısırıyor.

Bu hareket onu gergin gösteriyor ama az önce bana kendisini güvende hissettirdiğimi söyledi, yani bu doğru olamaz.

Ama sonra dönüyor, yaşam alanını terk ediyor, yatak odası olması gereken yere doğru ilerliyor. Kafamı çeviremiyorum çünkü attığı her adım kalçalarının ve bacaklarının sallanmasına neden oluyor. Ve... *Kahretsin! Bu kadını istiyorum.*

Kararsızlık içinde donup kalıyorum, o odada kaybolurken olduğum yerde kalıyorum.

Sessiz bir klik sesi, önceden karanlık olan kapı aralığını yumuşak pembe bir ışıltıyla doldurur.

Onu takip etmek istiyorum.

Açıkçası, onu takip etmek istiyorum.

Ama içiyordu. Sarhoşken yere düşmüyor, artık ayakları üzerinde bile zor duruyor, ama bunun bir önemi yok. Aramızda hiçbir şey olamaz. *Daha fazlası* değil, kendimi düzeltiyorum. O öpücük olmamalıydı.

"Axel?"

Belki bir öpücük daha dünyanın sonu olmazdı. Ama bu kadar. Zor durak.

"Ne oldu, Oyuncak Bebek?" Kendimi sıcak hissederek kapüşonumun fermuarını açıyorum ve yavaşça onun ayak izlerini takip ediyorum.

Bir kumaş hışırtısı duyuyorum ve Maddie tam yatağına girerken odasına giriyorum. Onun yatağına.

Saçları yastığına yayılmış, birinin onu yatağına yatırmasını beklerken yatağına girdiğini görmek... nefesimi kesiyor.

Bakışları benimkilerle buluşmuyor, onun yerine göğsüme odaklanıyor ve en başta kapüşonlu tişörtü giymemin nedenini hatırlıyorum.

Elim gömleğimin önünde geziniyor. "Kirli değil, sadece lekeli. Söz veriyorum."

Ağzının kenarı yukarı kalkıyor ve bu kez gözlerimle buluşuyor, "Her iki şekilde de umurumda değil."

Benim kapı aralığındaki yerimden yatağın uzak tarafında ve yan yatmış, bana bakıyor, yatağın yarısını açık bırakıyor.

"Biraz daha kalır mısın?" diye soruyor.

Ve *kal* derken neyi kastettiğine dair tüm soruları ortadan kaldırmak için Maddie kabarık sarı battaniyesinin üst kısmını kavrayıp aşağı çekiyor.

Nabzım hızlanıyor ve oğlumun sakinleşmezsem kalp krizi geçireceğimi söyleyip durduğu o kalp krizini geçirip geçirmediğimi merak ediyorum.

Maddie'nin eli battaniyeyi bırakıyor ve parmaklarını çenesinin altında kıvrarak daha da genç ve savunmasız görünmesini sağlıyor. "Üzgünüm, bunu yapmak zorunda değilsin. Bu aptalca bir fikir. Eğer gitmek istersen seni geçirebilirim." Yataktan kalkacakmış gibi hareket etmeye başlar.

"Hayır!" Ses tonumu yumuşatarak tekrar ediyorum, "Hayır, kalmak istiyorum." Onun

Küçük yumruğu gevşiyor ve gerginliğinin bir kısmının gittiğini hissediyorum. "Yine de bütün gece kalamam."

Nedenini detaylandırmıyorum, çünkü *nedeni* basitçe sabah hâlâ burada olursam kendimi kontrol edemeyecek olmam. Sabah hâlâ buradaysam, bu kadını becermeme ihtimalim sıfır ve o benden daha iyisini hak ediyor.

"Önemli değil. Sadece geç olduğunu ve eve gitmeden önce biraz dinlenmek isteyebileceğini düşündüm."

"Benim için endişeleniyor musun?" Sorum üzerine dudaklarını büküyor ve ben de sırtımama engel olamıyorum. "Çok tatlısın."

Maddie gözlerini devirir, "Diğer sürücüler için endişeleniyorum. Nasıl sürdüğünü gördüm."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim."

"Hı hı, tabii." Maddie yumruklarını açarak yastık kılıfının üzerindeki geometrik desenin üzerinde bir parmağını gezdirir. "Üzgünüm ama senin bedenine göre giyebileceğin bir şeyim yok."

"Giymek mi?"

"Rahatlamak için." Boş bakışlarım üzerine, "Pijama gibi" diye açıklıyor.

"Ah. Doğru." Beynim neden doğrudan *prezervatiflere* gitti...
Spekülasyon yapmamayı tercih ederim.

Başını eğmeden önce yüzünde düşünen bir ifade belirliyor,
"Sanırım pantolonunu çıkarabilirsin."

"Um..."

Evet. Evet, bunu yapabilirim.

Kızarmasını ya da geri adım atmasını bekliyorum ama belli ki bunun kulağa ne kadar müstehcen geldiğinin farkında değil, çünkü düşüncesine devam ediyor. "Kot pantolon giymek zorunda olduğumdan bir saniye bile fazla giymeye dayanamıyorum. Ve İşten sonra kanepeye yüzüstü düşmek bir şeydir. Ama yatağa, yorganın altına, kot pantolonla girmek?" Titriyor ve iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor. "Hayır, teşekkür ederim."

Omzumdaki meleğin bana pantolonumu giymemi ve ön kapıdan çıkmamı söylemesini bekliyorum. Ama diğer omzumdaki şeytan meleği bağlamış ve ağzını kapatmış. O yüzden pantolonunu çıkar.

Odaya doğru ilerlerken kapüşonumu sonuna kadar çıkardım. Bir peni için...

Sonunda gözlerimi yataktaki baştan çıkarıcı kadından ayırıp etrafımdaki odaya bakıyorum. Duvarlar açık bir renge boyanmış ama yan lambanın yaydığı pembe ışıltıdan tam rengini anlamak zor. Yatağın karşısında büyük bir pencere var ama kalın koyu kadife perdeler dünyanın geri kalanını dışarıda bırakacak şekilde kapatılmış.

Mobilyalar birbiriyle uyuşmuyor - yastıklı beyaz bir yatak başlığı, sarı yan sehpa, gri bir şifonyer ve köşede kürkle kaplı gibi görünen küçük bir sandalye. Alışık olduğumdan biraz daha tuhaf ama güzel. Ve tıpkı oturma odası gibi, bu oda da Maddie gibi hissettiriyor.

Kapüşonluyu sandalyeye bıraktım.

Sonsuz lanetlenmeye giden tek yönlü biletimi damgalama zamanı.

Parmaklarım kotumun düğmelerine gidiyor ve hızlı bir hareketle onları çözüp fermuarını açıyorum.

Maddie'nin yüzüne dönerek ona beni durdurması, gitmemi söylemesi için son bir şans veriyorum. Ama o bunların hiçbirini yapmıyor. Sadece pantolonumu tutan ellerimin olduğu yere bakıyor. Ben de geriye kalan tek şeyi yapıyorum ve kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı itiyorum, ayaklarımda dibinde toplandığında pantolondan çıkıyorum.

Beyaz tişörtüm ve gri boxer'ımla dururken, Maddie'yle aynı yatakta yatacağım bir gecenin her türlü cezaya değeceğini kabul ediyorum.

evren dağıtmaya karar verir.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca 7

Axel

MADDIE SESSİZCE BENİ İZLERKEN YATAK AĞIRLIĞIMIN ALTINDA GICIRDIYOR. onun pozisyonunu yansıtacak şekilde yan yatana kadar koca bedenimi ayarlıyorum.

Onu barda o masada tek başına otururken gördüğümünden beri yarı ereksiyon halindeydim. Pantolonumdan kurtulmamla yorganın altına girmem arasında geçen üç adımda boxer'ımı çadırladığımın da farkındayım.

Kaçırmış olmasına imkân yok ama işaret etmedi. Yüz yüze, aramızda sadece birkaç santim olacak şekilde yatıyoruz.

Ona dokunmak istiyorum. Ona dokunmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum, ama onu kendime doğru tutmaya bile razıyım.

Sadece dinlenmek istediğini söylemişti, o yüzden belki de sorun olmazdı.

Odanın sessizliğini bozduğunda neredeyse onu daha yakına çekecek kadar cesaret kazanmıştım.

"Evli değilsin, değil mi?"

Başımı hafifçe sallarken kaşlarım kalkıyor, "Evli değilim." Gözleri benimkileri arıyor, "Söz mü?"

Bu kız.

"Söz veriyorum," diyerek elimle aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve bir tutam siyah saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Tamam," diye iç geçiriyor, sözüme tamamen güveniyor ve kalbimin etrafındaki duvarda bir çatlak daha açıyor.

"Kız arkadaş yok. Seks arkadaşı yok." Daha fazlasını istemedi ama aklımda başka kimsenin olmadığını bilmesini istiyorum. İçinde olmayı tercih edeceğim başka bir yatak yok. "Bu iyi," Maddie'nin çenesi yüzünü benden saklamak için eğiliyor.

Bundan hoşlanmadığım için parmaklarımın tersiyle yanaklarını ovuyorum. "Kocan yok mu?"

Umduğum gibi, Maddie soruma gülümsüyor. "Hayır. Kocam yok."

"Bu iyi bir şey."

Maddie küçük ellerinden birini yukarı kaldırıyor ve avuç içini göğsüme yaslıyor. Dokunuşunun sıcaklığı pamuğun içinden bile kavuruyor.

"Dövmelerini beğendim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, gömleğimi çıkarmadığım için kendimi tekmeliyorum. Eğer kolumdaki dövmeleri beğendiye, muhtemelen geri kalanını da beğenirdi. Ama aramızda zaten çok az katman var ve ben bu kadınla seks yapamam.

Yapamam.

Maddie yaklaşıyor.

Yapamam.

"Bunu sevdim." Maddie sözlerini ellerini esneterek nokt alıyor.

Parmak uçlarım kaslarıma doğru miktarda baskı uyguluyordu.

İçimdeki saçma esneme isteğini bastırıyorum.

Yatakta birlikte olmaktan mı, bana dokunmaktan mı yoksa tamamen başka bir şeyden mi bahsediyor belli değil. Ama bunun bir önemi yok. Her neyse, ben de kesinlikle hoşlanıyorum. Ben de ona "Ben de hoşlanıyorum." dedim.

Eli tekrar düzleşiyor, parmakları gidebildiği kadar genişliyor, avuç içi bana biraz daha sert bastırıyor. "Çok büyüksün."

Sikim kabarıyor.

"Siktir," diye

inliyorum.

Gözlerim kendiliğinden kapanıyor ama nefesindeki kesikliği duyabiliyorum. "Sanırım bu hoşuma giderdi," diye fısıldıyor.

Ciğerlerim tekliyor.

Yapamam.

Baskıyı sürdürerek, eli göğsümün ortasından aşağıya doğru bir çizgi çiziyor.

Ben gözlerimi açmaya zorlamadan önce avucu karnımın ortasına ulaşıyor.

Gerçekten yapamam.

Elim onun elinin üzerine kapanıyor ve ilerlemesini durduruyor.

"Yapamayız, Baby Doll." "İstesem bile mi?"

Parmaklarını sıkıyorum, "O zaman bile."

Elini çekmeye çalışıyor, ama elini benimkinin altında tutuyorum, onun dokunuşunu kaybetmeye hazır değilim.

Bir an için alt dudağını çiğniyor, geniş ve emin olmayan gözlerle bana bakıyor. "Senin tipin olmadığım için mi?"

Böyle düşündüğü için göğsümde öfke gümbürdüyor ve ne kadar benim tipim olduğunu görebilmesi için elini aşağı itmek istiyorum.

Elini olduğu yerde tutarak diğer elimi -avuç içi yukarı bakacak şekilde- boynunu kavrayana kadar aramızda kaydırıyorum. Başparmağım boynunun ön tarafını okşuyor, nabız noktasının üzerinde duruyor. "İstesen de benim tipim olamazsın." Başparmağım etine bastırıyor ve dudakları aralanıyor, "Bir daha asla kendinden böyle şüphe etme."

"Ama-"

Sözünü kestim, "Ama hiçbir şey, tatlı kız. Eğer ayık olsaydın..." Baskıyı azaltıyorum ama başparmağımı olduğu yerde tutuyorum.

"Eğer ayık olsaydım?"

Gözlerim aşağıya, dudaklarının üzerinden, boynunda hızla atan nabzın üzerinden, çıplak teninin genişliğinden aşağıya, çakıllı meme uçlarını zorlayan ince, *ince kumaşa* kadar iniyor.

"Farklı olurdu," diye çıktım sonunda.

Eğer ona yumuşak, misafirperver bedenine yapmak istediğim her şeyi anlatmaya başlarsam, bunları gerçekleştirmem mümkün değil.

"Tekrar öpüşebilir miyiz?" Başımı sallamaya başlıyorum ama o devam ediyor. "Daha önce öpüşmüştük, şimdi neden tekrar yapamayacağımızı anlamıyorum. Yani, şu anda o zaman olduğumdan daha ayığım."

Bakışlarımı tekrar onunkilerle buluşturuyorum.

Omzumdaki melek omuz silkiyor ve bana *haklı olduğunu* söylüyor.

Boynunun altında tuttuğum elim esniyor ve onu daha yakına çekiyorum. "Sadece bir öpücük."

İkimiz de ileri atılıyoruz, dudaklarımız neredeyse şiddetli bir çarpışmayla buluşuyor. Maddie inliyor ve ben geri çekilmeye başlıyorum, ama onun iniltili küçük "hayır"ı beni tekrar içine çekiyor.

Tadı naneli diş macunu, tatlılık ve sıcaklık gibi. Dudaklarımız ayrıldığı anda dili benimkini selamlıyor.

Ağzı çok yumuşak - kırılğan ve talepkârın hınzır bir bileşimi. Yaklaşıyor ve ben başımı eğiyorum.

Nasıl bir his olduğunu bilmek istediğim için elini bırakıyorum ve parmaklarımı gevşek saçlarına doluyorum. İpeksi bukleler avucuma doğru kayıyordu.

Maddie serbest kalan eliyle yan tarafımı kavırıyor ve kendini daha da yaklaştırıyor.

Yuvarlanıyorum, böylece yarı sırtüstü yatıyorum ve Maddie'nin vücudu benimkini takip ediyor. Yumuşak kıvrımları sert hatlarıma baskı yapıyor.

Büyük olduğumu söylerken haklıydı. Günlük hayatta iriyim. Ama ona kıyasla, kocamanım. Onun küçük bedeni neredeyse benimkinin üzerindeyken kendimi dev gibi hissediyorum.

Sadece göğüs kafesim bile onu içine alacak kadar büyük. Maddie büyüklüğünde bir kalbim olabilir ve gayet iyi sığar.

O anın içinde kaybolmuşken Maddie'nin ellerinin nerede olduğunu fark etmiyorum, ta ki parmaklarının sikimi kavradığını hissedene kadar.

Vücudum hareketsiz, boxerımın kumaşı elini sert uzunluğumdan ayıran tek şey. Ama bu engel olmasa bile parmaklarının kolanıma ulaşabileceğinden şüpheliyim.

Aletim rahatsız edici derecede uzun değil, ama kalınlığım için bazen hazırlık yapılması gerektiğini öğrendim.

"Lanet olsun!" Maddie'nin nefesi kesilirken eli sıkılaşılmaya çalışır.

Tepki vermeden önce bir saniye bekliyorum, tam da onu en çok hissetmek istediğim yerde sıcak elini hissetmek için bir saniye. Sonra hareket ediyorum.

Bileklerini kavrayarak pozisyonlarımızı değiştiriyorum, Maddie'yi sırt üstü yatırıyorum, elleri başının üzerinde sabitleniyor.

"Yaramaz Kız."

Tutuşuma karşı kıpırdanırken boğazından kısık bir ses çıkıyor. "Axel."

Aletim hiç olmadığı kadar sertleşti ama kontrol hâlâ bende. Bu durumdan ben sorumluyum.

Ta ki Maddie'nin kalçalarının altımda yuvarlandığını hissedene kadar.

"Lütfen," çığlığına bir yuvarlanma daha eşlik ediyor ve ben hatamı anlıyorum. Benim ölümcül hatam.

Bizi yuvarlama sürecinde Maddie kalçalarını açarak kalçalarımı çerçevelemeyi başardı.

Tekrar eğiliyor, amının üzerindeki sıcak kumaş sikimin alt tarafına sürtünüyor.

Dayanılmaz.

Kelimenin tam anlamıyla karşı konulmaz.

Kalçalarımı indiriyorum.

Onu sikmeyeceğim. Ama ikimize de biraz işkence etmeyeceğime dair kendime söz vermedim.

Bu temas beni inletmeye yetiyor. "Bacaklarını benim için açtın mı, Bebek?"

Maddie başını sallıyor - sırtı kavisli ve alt yarısını bana doğru bastırıyor. "Buna ihtiyacım var Axel." Kalçaları tekrar yuvarlanıyor. "Lütfen."

Ellerini tutmaya devam ederek, dudaklarımız birbirinden sadece bir santim uzaklaşana kadar alçalıyorum. "Lütfen ne?"

"Lütfen, baba."

Beynim durma noktasına geldi.

Baba?

Sonra aklım mantığımın ötesine fırlıyor.

Gözlerim onunkilere kilitlenmişken, kalçalarımı ittim. Sikim onun pamuk kaplı amına sürtünüyordu.

"Siktir." Kelimeyi ısırarak söyledim.

Neden bu kadar sıcaktı?

Neden bana baba demesi bu kadar ateşliydi?!

Maddie'nin nefesi kesiliyor ve söyledikleri karşısında o da benim kadar şok oldu mu yoksa şehvete mi kapıldı emin olamıyorum.

Göğüsleri göğsüme sürtünüyor ve temasa ihtiyaç duyarak kendimi daha da alçalıyorum.

Ona dokunmayacağım. Ellerimle değil. Ama onu hissetmeliyim.

Maddie altımda çırpınıyor. Kalçalarını benimkilerle senkronize bir şekilde yuvarlıyor.

Durmamız gerek.

"Siktir." Bu sefer kelimeyi hırıltıyla söylüyorum.

Durmam lazım.

Böyle devam edersek, o küçük şortu kenara çekeceğim ve sikimi onun ıslak sıcaklığına gömeceğim.

Onun yerine, bileklerini sıkıca kavradım. Onu yerinde tutuyorum. Ve irademi kontrol altında tutuyorum.

"Oh- Tanrım- Axel-" nefes alış verişleri daha da kesik

kesik olmaya başladı. Kalçalarımı aşağı

bastırıyorum ve hareketsiz duruyorum.

Aramızdaki artan basınç, amının sıcaklığının sikime doğru yayıldığını hissedebildiğim anlamına geliyor.

Kıpırdama Axel.

Kıpırdamadan

dur.

Ama Maddie yapmıyor. Kalçaları sallanmaya devam ediyor, klitorisini çelik gibi uzunluğuma sürtüyor.

O ana kendimi o kadar kaptırmışım ki yaptığımızın yanlış olup olmadığını bile bilmiyorum ama kendimi geri çekemiyorum.

Henüz değil.

Bu kadar yakinken olmaz.

"Yapacağım... Tanrım, yapacağım..." Maddie gözlerini sıkıca kapatır, başını arkaya atar ve haykırır.

Boşalırken vücudu benimkinin altında kıvranıyor, beni mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla şekilde test ediyor.

Göz kamaştırıcı. Tam bir mükemmellik. Ve ben de onu orgazm etmek için kendi kalçalarımı döndürmekten kendimi alamıyorum.

Yüzündeki ifadeyi tarif etmenin tek yolu *saf mutluluk*. İşin çoğunu kendisi yapmış olabilir ama ben buradaydım. Ve yaşadığım sürece altımdaki manzarayı asla unutmayacağım.

Sonunda sakinleştiğinde ellerini bırakıyorum ve ağırlığımı dirseklerimin üzerine veriyorum. Ama ondan uzaklaşıyorum. Henüz değil.

Sikim hala kaya gibi sert. Taşaklarım zonkluyor, serbest kalmak için yalvarıyor. Ve tek yapabildiğim alnımı omzuyla boynu arasındaki o noktaya indirmek.

Ellerinden birinin yavaşça uzaklaşmadan önce sırtımı yumuşakça okşadığını hissediyorum.

Anlar - belki dakikalar - geçiyor ve kalp atışlarımın gürlemesi yavaşlamıyor. Hâlâ bu kadar uyarılmışken nasıl uyuyacağımı bilmiyorum. Bir daha asla uyuyamayacakmışım gibi hissediyorum.

Maddie'nin kafası benimkinden uzaklaşıyor.

Onu zaten olduğumdan daha fazla ezmemeye dikkat ederek, yukarı itiyorum ve onu... uyurken buluyorum.

Dudakları hafifçe aralanmış, gözleri usulca kapanmış ve nefes alıp veriyor. Cildindeki hafif ter parıltısı olmasaydı, az önce ne olduğunu asla anlayamazdınız.

Yavaşça hareket ederek üzerinden kalktım ve sırtüstü yanına uzandım, aletim doğrudan tavanı gösteriyordu.

Gül ya da ağla terimini duymuştum ama şu anda anladığımdan daha fazla anladığımı sanmıyorum.

"Becer beni," diye fısıldıyorum.

Parmaklarım uzunluğumu kavramak ve ihtiyacım olan rahatlamayı sağlamak için seğiriyor. Başımı çevirip yanımda uyuyan kadına bakıyorum.

Onun yanında yatarken otuzbir çekemem.

Ama...

Sen bir aptalsın.

Yavaşça, yatağı sarısmamak için yataktan çıkıyorum.

Bir domuz.

Tuvalete giderken yol boyunca kendimi içten içe azarladım. Bu yanlış. Kötü. Muhtemelen iğrenç.

Ama gitmeye hazır değilim ve onun yanında bu şekilde yatamam. Bir saniye daha olmaz.

Banyo kapısını kapattığımda, gece lambasının ışıltısı aynada kendime bakmamı gerektirecek kadar parlak olmadan ne yaptığımı görmeme yetecek kadar parlak. Çünkü yapmak istediğim son şey kendime bakmak.

Boxerımın içinden sikimi avuçluyorum. Malzeme nemli, beni inletiyor.

Benim küçük Maddie'm o daracık şorttan sıırılsıklam oldu ve şimdi kayganlık avucumu kaplıyor. Ve bu geceki hareketlerimi sorgulamayı bıraktım.

Artık kendimi tutamıyorum. Maddie aramıza koymaya çalıştığım her sınırı parçaladı ve ben bununla savaşmaktan bıktım.

Gözlerimi kapatarak, kendimi birkaç dakika öncesinin canlı anısına bıraktım.

İnlemeleri.

Boxerımı aşağı itiyorum.

Aminin sıcaklığı.

Aletimi kavriyorum.

Onun ritminin benimkine uyması.

Felç geçirdim.

Elleri benimkilerin altında sıkışmıştı.

Daha hızlı vuruyorum.

Dizginlenmemiş göğüslerini hissetmek.

Tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Bana baba demesi.

Dişlerimi sıktım, kamburumu çıkardım ve elime geldim.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Axel

KENDİMİ TOPARLADIKTAN SONRA, BU ANI DEĞERLENDİRMEYE KARAR VERDİM. Mezarıma. Az önce azgın bir genç gibi avuçlarımın içinde harcadığımı kimsenin bilmesine gerek yok. Ama banyodan çıkarken, daha kötü olabileceğini fark ettim. Boxerımla da boşalabilirdim.

Bu teknik olarak Maddie'nin yaptığına eşdeğer olabilir ama aynı şey gibi görünmüyor. Maddie'nin amını sikimin her tarafına sürterek boşalmasını izlemek çok seksiydi. Benim şortumu karıştırmam nedense daha az seksi.

Kahretsin dostum, bunu düşünme.

Karıştırdığım sikimi düzeltiyorum ve Maddie'nin odasına geri dönmeden önce oturma odasındaki diğer ışıkları kapatıyorum.

Ne zaman kendime gideceğim desem, gitmiyorum. Ve bu o olmalı. Gitmeliyim. Ama yorgunum. Eve gitmeden önce birkaç saat uyusam iyi olacak.

Ve kendime bunu söylemeye devam edeceğim, çünkü biliyorum ki Eve sağ salım döneceğim. Maddie'yle biraz daha vakit geçirebilmek için bahane uyduruyorum.

Çünkü bu o.

Artık yok.

Yatağın Maddie'nin tarafına geçiyorum ve kendi tarafıma dönmeden önce pembe renkli lambasını kapatıyorum.

Hayır, benim tarafım değil. Diğer taraf.

Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde yatağa geri tırmanıyorum ve uyuyan güzel kadının yanına sırt üstü yerleşiyorum.

Yapma bunu.

Kendime siktir olup gitmemi söyleyerek Maddie'yle yüz yüze geliyorum, elimi beline doluyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum.

O hâlâ sırtüstüyken kolumu başının altından geçiriyorum ve Maddie büyüklüğünde bir vücut yastığı gibi etrafına sarılıyorum.

Onun kokusuyla çevrelenmiş, yumuşak nefes alışını dinlerken doğruca uykuya dalıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

Axel

KÜÇÜK BİR INILTI BENİ RÜYAMDAN ÇEKİP ÇIKARIYOR VE SICAK BEDEN benimkine karşı kayıyor.

Gözlerim yavaşça açılmaya başlıyor ama perdenin arkasından süzülen ışık gözlerimin açılmasını engelliyor.

Siktir! Siktir! Siktir! Amına koyayım!

Komodinin üzerindeki saate baktığımda saatin 7'yi geçtiğini görüyorum.

Tabii ki.

Benim yaşlı kığım her zaman saat 5:00'te uyanık olur. Bazen tekrar uykuya dalıyorum, ama yıllarca dükkanımı açmak zorunda kaldığım için erken kalkmak biyolojime işlemiş durumda.

Bakışlarımı Maddie'ye indiriyorum.

Bu küçük kadın olmalı. Görünüşe göre onun yanında uyumak komaya girmekle aynı şey.

Hâlâ ortasında asılı duran kol onu sıkıca kavramaya başlıyor ama kendimi durmaya zorluyorum.

Onu uyandırma riskini göze alamam. O iri yeşil gözlerini bana kırpıştırıp kahvaltı hazırlamayı teklif ederse, öğle yemeğine kadar ona evlenme teklif etmiş olurum.

İri bedenimin yapabildiği kadar nazıkçe kendimi Maddie'nin yatağından kaldırmaya başlıyorum.

Kolumu altından çekiyorum, sonra duraklıyorum. Onu son bir kez öpme ihtiyacı çok baskın.

Ama benim yok.

Dişlerimi sıkıyorum ve uzaklaşmaya devam ediyorum. Bu tatlı yaratığın bir öpücüğünü daha hak edecek hiçbir şey yapmadım.

Hafifçe kımıldıyor, nefesimi tutuyorum ama sessizce uykuya geri dönüyor.

Kotumu çekiştirip çıkarken göğsüm ağırlaşıyor.

Kapıda, koridora son bir kez bakıyorum, sonra sabaha doğru adım atıyorum.

Erken gelen güneş ön camımda parıldıyor ama arabamın gövdesini kaplayan mat siyah boyada parılamıyor. Ona bakarken, Maddie'nin elini kaputun üzerinde nasıl gezdirdiğini düşünmeden edemiyorum. Ve şimdiden arabanın içinin hâlâ onun gibi koktuğunu umuyorum.

Boynumu kıvrıyorum ve ön kapıdan inip araba yoluna çıkan kısa kaldırıma doğru birkaç adım atıyorum.

"Güzel araba, dostum."

Ses beni hazırlıksız yakaladı ve durdum.

Maddie'nin yanındaki birimin ön merdivenlerinde oturan iki adam var - erkekler - ve eğer koku herhangi bir gösterge ise, burada ot içtiklerini tahmin ediyorum.

Gözlerim kısıldı.

Bu serseriler 20'li yaşlarında gibi görünüyorlar - belki 20'li yaşların sonlarında, ama kesinlikle Maddie'nin yaşına benden daha yakınlar. Ve bu beni kızdırıyor. Özellikle de bana gülümseyen.

Kız arkadaşımın kapısının önünde oturup kafayı bulan güzel bir çocuk... Hiç sanmıyorum.

"Jailbreak bu mu?" Pretty Boy, bana daha önce konuştuğunu hatırlatarak soruyor.

Başımı salladım.

Gözleri arabadan bana, Maddie'nin kapısına ve tekrar bana kayıyor. Dövmelerimi, buruşuk kıyafetlerimi ve agresif duruşumu açıkça görüyordu.

Muhtemelen bu tavrımla hıyarlık ediyorum ama bu adamın Maddie'ye bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyorum. Keşke evden çıkarken kapı kolunu kilitlemekten daha fazlasını yapabilseydim.

Omuzları dikleşiyor ve bir an önceki rahat görüntüsü kayboluyor. "Mads iyi mi?"

Çenem büküldü. *Mads?*

Arabamın anahtarlarını tutmayan elim aşağı uzanıyor ve kot pantolonumun önünü düzeltiyor. "O iyi."

Sonra adama sırtımı dönüp gidiyorum.

Bölüm 12

Maddie

"KAHRETSİN." YUVARLANIP BAŞIMA BİR YASTIK GEÇİRİYORUM.

Burası neden bu kadar aydınlık?

Dün gece karartma perdelerimi indirmeyi unutmuş olmalıyım.

Yüzümü yatağa bastırınca gözlerim açıldı.

Aman Tanrım! Dün gece!

Temkinli bir şekilde elimi şiltenin üzerine uzatıyorum. Birlikte uyuduğum iri yarı adamın hâlâ burada olup olmadığını kontrol ediyorum. Ama yatak boştu ve çarşaflar dokunulduğunda serin.

Yastığı başımdan çekiyorum ve bulgularımı gözlerimle teyit etmek için kendimi yukarı kaldırıyorum.

Gözlerim ışığa karşı kısılıyor- ve evet, burada başka kimse yok. Yalnızım.

Tekrar.

Yavaşça vites değiştirerek, oturana kadar yolun geri kalanını itiyorum. Başım ağrıyor ama beklediğim kadar değil ve midem iyi *hissediyor* - *teşekkürler sandviç* - ve gerçekten işemem gerekiyor. Ama sonuç olarak, daha kötü durumda değilim.

Şakaklarımı ovuşturarak, dün gece olan her şeyi hayal edip etmediğimi sorgulamaya başlıyorum. *Demek istediğim, bu adam kesinlikle bir Rüya.*

Odam tamamen aynı görünüyor ve bu kendimi daha da sorgulamama neden oluyor, sanki evimde birinin olması birdenbire evi yeniden dekore etmek. Ama sonra gözlerim odamın köşesindeki sandalyenin üzerine asılmış siyah bir kapüşonluya takılıyor.

"Axel!" Adını yüksek sesle söylüyorum, sanki sweatshirt kendi selamıyla karşılık verecekmiş gibi.

Gözlerimi kendime çevirerek yataktan kayıyorum ve otomatik olarak telefonuma uzanıyorum.

Mesajları kontrol etmek için ekrana dokunduğumda beni siyahlık karşılıyor. *Harika, dün gece yine fişe takmayı unutmuşum.*

Başımı sallayarak sandalyeye doğru ilerliyorum.

Açgözlü bir çocuğun şeker kapması gibi, parmaklarım dışarı fırlıyor ve kumaşın etrafına dolanıyor. Kelimenin tam anlamıyla hiç utanmadan gömleği yukarı kaldırıyor ve yüzümü yumuşak pamuğa bastırıp derin derin içime çekiyorum.

Gözlerim kapanıyor ve Axel'in görüntüleri zihnimi dolduruyor. Yakışıklı yüzü. Büyük, dövme eli. Grileşen dalgalı saçları. Gözleri.

Derin bir nefes daha alıyorum.

O gözler. Şimdiye kadar gördüğüm en açık, en saf mavi. İçimi görüyor gibiydiler. Ve bu sinir bozucu olmalıydı, ama onda sadece sıcak hissettirdi. Görülmüş. Sevildiğimi.

Gözlerim açılıyor ve ellerimin yanıma düşmesine izin veriyorum.

Çok sevdim. Ha!

Sandalyeye çöküyorum, kazağımı kucağımda tutuyorum.

Aşık olmam için bir erkekle bir akşam geçirmemin yeterli olması benim hakkımda ne söylüyor?

Axel'e aşık olduğumdan değil. Aşık değilim. Sadece bana belki de olabileceğimi hissettirdi. Onun için bir anlam ifade edebilirmişim gibi. Ve bu dünyadaki en tehlikeli duygu değil mi?

Görüşüm bulanıklaşıyor ve dişlerimi sıkarak zayıflığımı göz kırparak uzaklaştırıyorum.

Aptal olma, Maddie. Sadece bir-

İçimdeki sürtük bile bu cümleyi bitiremez. Sadece bir neydi? Randevu mu? O bile değildi. Tek gecelik bir ilişki mi? Pek sayılmaz. Biz yapmadık, biliyorsun. Ve o da...

Yüzüm alev alıyor, alt göz kapaklarımdaki parıltı geri dönüyor. Tek gecelik bir ilişkiyi bile doğru düzgün yapamıyorum.

Axel nazikten başka bir şey değildi. Gerçek bir centilmendi. Ve onu evime sürükledim, deneyimsiz bir bakire gibi boşalana kadar ona sürtündüm ve sonra iyiliğine karşılık vermeyi bile teklif etmeden sızdım.

İşte bu yüzden yalnız öleceksin.

Bang! Bang! Bang!

Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve ön kapıma vuran birinin sesiyle neredeyse altıma işiyorum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Sandalyeden kalkıp Axel'in kapüşonunu çekiyorum ve koridorda aceleyle ön kapıya doğru ilerlerken fermuarını çekiyorum.

Bir an için karşı taraftakinin Axel olabileceğini düşünüyorum, yumruğunu tahtaya vuruyor, evime ve yatağıma geri dönmek istiyor. Ama gerçek hemen kulağıma fısıldıyor. Eğer geri dönecek olsaydı gitmezdi. Gecenin bir yarısı gizlice kaçtı çünkü kalmak istemiyordu. Gitti çünkü ilgilenmiyordu.

Göğsümde bir ağrı oluşuyor ve elimi ağrıyan noktaya bastırıyorum. Ama işe yaramıyor. Tek hissettiğim fermuarın soğuk metalinin tenime baskı yapması.

Ben bir adım uzaktayken bir kapı daha çalınıyor.

"Geliyorum!" Seslenmeye çalışıyorum ama sesim çatallaşıyor. "Maddie, aç kapıyı!"

En iyi arkadaşımın sesini tanıyorum, ancak beni gülümsetmek yerine gözlerimin daha fazla gözyaşıyla dolduğunu hissediyorum.

Daha fazla vuruş.

Bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi bildiğimden, kolun kilidini açıyorum ve kapıyı çekerek açıyorum.

"Nihayet!" Elouise elini bıraktı, kapıma bir kez daha vurmaya hazırlanıyordu. "Seni eve bırakan rastgele bir adamla ilgili tüm o mesajları bana gönderip sonra da..." Gözleri dehşet içinde açılıp vücudumda gezinirken sözleri kesiliyor. "Aman Tanrım!" İçeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Maddie, iyi misin? Seni incitti mi?!"

"Ne?" Onu bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu görmek için aşağı baktım. Ama tek görebildiğim Axel'in 3XL siyah fermuarı. "Ben-" Duruyorum.

Axel'in gömleğinin fermuarı dizlerimden boynuma kadar beni örtüyor. pijamalarımı giyiyorum. Henüz aynaya bakmadım ama önceden dümdüz olan ama şimdi kıvrıkcıklaşan saçlarımın nasıl görüldüğünü hayal edebiliyorum. Parmaklarım uzanıyor ve yanağıma değiyor, dün gece makyajımı çıkarmadığımı hatırlıyorum - tamamen çıplak bir yüzle onu korkutmak istemediğimden - bu yüzden maskaramın dağınık olduğundan eminim.

Üstüne üstlük parmak uçlarım nemlendi ve ağladığımı hatırladım.

Ağlıyorum çünkü nasıl ağlayacağını bilmeyen kocaman bir bebeğim. bir erkeğin onunla kalmasını saçlar. Ayrıca reddedilmeyi iyi karşılayamayan biri. Birlikte iyi gitmeyen iki şey.

"Maddie?" Elouise'in sesi temkinli. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

"Ben iyiyim." Başımı sallıyorum, "Söz veriyorum kötü bir şey değil. Düşündüğün gibi değil."

"Ama ağlıyorsun!" ses tonu neredeyse histerik bir hal alıyor ve bu benim ruh halimi biraz olsun hafifletiyor.

Bir omzumu kaldırıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum, "Sadece biraz acıma partisi yapıyorum. İstersen sen de şenliklere katılabilirsin."

Elouise gözlerini bana dikti, "Emin misin?"

Başımı sallıyorum, "Sana her şeyi anlatacağım." Ağırılığımı değiştiriyorum. "Ama bana işemek için."

Homurdanıyor ve gözlerini deviriyor. "Peki, tamam. Git işe. Ama beni ölümüne korkutmanın bedelini ödetmek için kahve yapıyorsun."

"Bu adil," dönüp aceleyle banyoya giderken burnumu çekişimi sessiz tutuyorum.

Kapı arkamdan sıkıca kapandı, ışığı açtım ve yansımana bakarak yüzümü buruşturdum çünkü hayal ettiğimden daha da kötüydü.

Bir inilti ile aynadan uzaklaşıyorum ve kendimi rahatlatmak için acele ediyorum.

Ve orada otururken, ipeksi şortum ayak bileklerimde, aşırı tepki veriyor olabileceğimi kabul ediyorum.

Durduğum yerde, bu pijamalardan kurtulmam gerektiğini de kabul ediyorum. Üst muhtemelen iyi, ama şortlar... onlar iyi değil.

Ağrıyan ve akşamdan kalma bedenimin izin verdiği kadar hızlı hareket ederek, çırılçıplak soyunuyorum, yüzümü fırçalıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve kabaaran saçlarımı dağınık bir üst düğüm haline getiriyorum.

Köşedeki çamaşır sepetini karıştıırken bir çift eşofman altı buluyorum. Hafızam beni yanıltmıyorsa temiz sayılırlardı, ben de giydim.

Üstsüz dururken, atılmış atletime bakıyorum ama onu tekrar giymek için kendimi tutamıyorum. Bunun yerine gözlerim Axel'in kapüşonlu sweatshirt'üne takılıyor, onu makyaj masasının üzerinde toplanmış halde bırakmıştım.

Yapma, Maddie.

Çöpe at. At gitsin.

Bağlanmak dışında onunla her şeyi yapabilirsiniz.

Eğer benim hayatım Truman Show olsaydı, kapüşonluyu elime alıp kollarımı yavaşça kollarından geçirirken seyirciler bağırıp çağırırdı. Ve fermuarı çeneme kadar çekip kokusunu bir kez daha içime çekmek için kumaşı burnumun üzerine getirdiğimde, muhtemelen çürük meyve fırlatmaya başlardı. Ama her neyse, hayatımın bir seyircisi yok. Burada beni yargılayacak kimse yok.

Mutfaktaki bir tıkırtı dikkatimi tekrar gerçekliğe çekiyor.

Elouise denen müzikle yüzleşme zamanı.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Maddie

"YANI..." ELOUISE DOLDURDUĞU KAHVENİN ÜSTÜNDEN BANA BAKIYOR.
fincan. "Bakalım doğru anlamış mıyım?"

İnliyorum ve kanepenin yedek yastıklarından birini yüzümün büyük bir kısmını kaplayana kadar yukarı çekiyorum. "Özete ihtiyacımız yok."

Elouise gülüyor, "Tam tersine, dostum." Gecemde öne çıkan olayları sıralarken bir parmağını kaldırıyor. "Sevgilinin babası ortaya çıktı ve *Bilgi için teşekkür* edip geceyi bitirmek yerine, onu da davet ediyorsunuz ve sonra da kafayı bulmaya devam ediyorsunuz."

Çenemi yastığın üzerinden konuşabilecek kadar kaldırıyorum. "Eğer özetleyeceksen, doğru yap." Parmaklarımı kaldırıyorum, "Kendi başına oturdu, onu ben davet etmedim. Ve ben hafif sarhoştum, kafam güzel değildi." Elouise kaşlarını kaldırıyor ve ben iç çekiyorum. "Tamam, çoğunlukla sarhoştum ama yine de zil zurna sarhoş değildim. Bu düşmek ve kusmak anlamına gelir ki ben öyle bir şey yapmadım."

Kadın onaylarcasına omuz silkiyor ve gecenin olaylarını anlatmaya devam ediyor. "Sonra seni eve bırakıyor, kendi *arabasıyla*-" tırnak işareti yapıyor, "*çok güzel* bir *araba*. Ve yine, geceyi bitirmek yerine onu sandviç yemeye davet ediyorsun."

Yastığın iniltimi bastırmasına izin verdim. Aslında onu içeri ben mi davet ettim yoksa bunu kendi mi yaptı hatırlamıyorum ama şimdi bunu netleştirmeye çalışmanın tartışmalı bir konu olacağını biliyorum.

"Sonra," diye neredeyse kıkırdıyor Elouise, "en dar pijamalarını giyiyorsun, onu yatağına davet ediyorsun ve kendini onun *iri* bedenine sürtüyorsun,

görkemli vücut." Daha fazla hava alıntısı.

"Sen en kötüsüsün," diye homurdanıyorum. "Ve *tamamlamak* için? Gerçekten mi? Kim demiş bunu?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Yanılıyor muyum?"

"Hayır, ama sen bir srtksn."

Gerçekten ciddi olmadığımı bildiği için gülüyor.

Elouise bana bir sürü saçmalık anlatsa da, bunları konuşmak iyi hissettiriyor. Eğer kapıma kadar gelmeseydi, eminim bütün günümü dn gecenin her saniyesini düşünerek geçirir, kendimi depresif sarmal.

O gittikten sonra aklımın oraya gitmeyeceğini söylemiyorum ama Elouise beni anlıyor.

Bir ilişkiyi ne kadar çok istediğimi biliyor. Düğünü için nasıl bir randevu istediğimi açıkladıktan sonra gözlerindeki suçluluk duygusunu gördüm. Suçluluk duymasını gerektirecek bir şey yok, bunu ona da söyledim ama ne söylersem söyleyeyim bu sorumluluk duygusundan kurtulamıyorum. Yani gerçekten, flört felaketime gülmek ikimiz için de en iyisi.

"Beni dinleyin," diye söze başladı Elouise, "Biliyorum bu biraz yaltaklanma olabilir ama Brian'a mesaj atıp babasının telefon numarasını isteyebilirsiniz."

Elouise'e bakarken ağızımın açık kaldığını hissediyorum. "Ciddi olamazsın." "Bak, bunun garip olacağını anlıyorum ama belli ki adamdan hoşlanıyorsun. Ve sen de ona ulaşmanın başka bir yolu yok. En kötü ne olabilir ki?"

"Hmm, ama ne diyebilirim ki?" Çeneme vuruyorum ve abartılı bir düşünme suratı yapıyorum. "Ah, biliyorum! Diyeceğim ki - hey, dün gece cezalı olduğun için zgnm. Ama beni ekme konusunda endişelenme, çünkü baban randevumuza geldi. Ve muhtemelen bildiğin gibi, çok seksi biri. Ve o kola kutusu gibi yarrağı tekrar elime almak istiyorum. Bana numarasını verir misin? Ve eğer bu iş aramızda yürürse, bana anne mi yoksa kız kardeş mi demen gerektiğine karar vermemiz gerekecek çünkü ben de Axel'e baba diyorum."

Elouise gülerek kanepeden kalkmadan önce bir süre sessizlik olur.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Maddie

DIRSEKLERİMİ TEZGÂHA YASLAYARAK PARMAĞIMIN BİR TANESİNİN ÜZERİNDE GEZİNMESİNE İZİN VERDİM.

Kahve fincanımı süsleyen olukların. Soluk pembe, kenarları bir dizi mükemmel dikey olukla kaplı ve kenarının etrafında ince bir altın bant var. Aşırı narin olmadan güzel ve personelimi onu çok kullandığım için ona Sahibinin Kupa'sı adını verdi.

BeanBag'i çalışmak için samimi bir yer haline getirme çabasıyla, çalışanların kullanması için garaj satışlarından ve ikinci el mağazalardan bir sürü benzersiz kupa buldum. Bunlar şirinlikten uygunsuzluğa kadar çeşitlilik gösteriyor ve iki faydası var; hem mekânı daha ev gibi hissettiriyor hem de daha az çöp üretiyor.

Parmağım oluğa doğru sürükleniyor.

Dün Elouise ile geçirdiğim zamanı düşündüm.

Axel'i sistemimden çıkarabilirim. Unutmama yardım eder. Ama bu olmadı. Hem de hiç. Çünkü buradayım, hala onu düşünüyorum.

Yatağında kıvranarak uyanmamın, Axel'in iri bedeninin benimkinin üzerinde belirip rüyalarımı doldurmasının bir faydası olmadı.

Tüm ince detayları hatırlamıyorum ama boxer'ının içine gizlenmiş canavar yılanın dış hatlarını hissettiğimi hatırlıyorum.

İçimden sert bir nefes çıkıyor ve doğruluyorum.

Şu anda bunu düşünemem. Dükkân şu anda boş - sabahçıların gittiği ve iş çıkışı gelenlerin henüz gelmediği o tuhaf öğleden sonra vakti - ama uzun süre boş kalmayacak. Bu yüzden önümüzdeki birkaç dakikayı akıllıca kullanmalıyım.

Arka ofisin kapısına ulaşmak sadece birkaç adımımı alıyor. Çok küçük olduğu ve evde bilgisayar işleri için kullandığım bir ofisim olduğu için burada neredeyse hiç oturmuyorum. Masanın üzerinde bir kişinin öğle yemeğini yiyebileceği büyüklükte boş bir alanın bulunduğu gösterişli bir depoya dönüştü. Ya da ruhsal bir çöküntü.

Gürültülü bir sesle tekli koltuğu çekip içine uzanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Elouise'e hep daha fazla meditasyon yapması gerektiğini söylerim. Mutlu olduğu yeri bulmasını. Tüm bu caz. Ve bu doğru. Kesinlikle yapmalı. Ama ben kendi Zen'imle ilgili olarak yıldız gemisinden biraz düştüm ve bugün kesinlikle biraz kullanabilirim.

Kendimi merkeze almak için bir an durup nefes alıyorum. Nefes al - 1, 2, 3, 4.

Durun.

Ciğerlerimin yavaş nefes almaya ne kadar itiraz ettiğini görmezden geliyorum - *bunun üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyor* - ve omuzlarımda biriken stresi atmaya çalışıyorum.

Nefes verin - 1, 2, 3, 4...

Herkesin "mutlu olduğu yer" farklıdır ama benim için Göz alabildiğine uzanan kır çiçekleri, ortasından geçen bir dere ve suyun kenarından birkaç metre uzakta tek bir sağlam gölge ağacı.

Güneş her zaman parlıyor, bulutlar her zaman beyaz ve kabarık ve kendimi ağacın altına yerleştirdiğimde, sırtımı sert gövdeye dayadığımda, doğanın ve temiz havanın kokularını içime çektiğimde asla memnuniyetten başka bir şey hissetmiyorum.

Ciğerlerim derin bir nefesle daha doluyor ve kendimi altımdaki toprağa bırakıyorum. Güneşin sıcaklığının tenimi ısıtmasına izin veriyorum.

Ellerinin yanlarımda kaydığını hissedeyim-

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bunun olmaması gerekiyordu. Orası

farklı bir mutlu yer.

Neredeyse kendi düşüncelerime kıs kıs gülecektim, ama sonra yağmur sesini duydum - artık yalnız olmadığım konusunda beni uyardı.

"Hemen geliyorum!" Yüzümü yelpazeleyerek sesleniyorum, hissettiğim kızarıklığın alanım kadar hayali olmasını umuyorum ama öyle olmadığına bahse giriyorum.

Ayağa kalkmak için kendimi ittiğimde yağmur çubuğu hâlâ çınlamaya devam ediyordu.

Bazı şeylerin size kendini sevdirmesi çok komik. Kapının üzerindeki yağmur çubuğu gibi, biri kapıyı her açtığında ters dönüyor.

Kapıdan aşağıya bir yığın kahve çekirdeği döküldü.

Bu lokasyon aslında 40 yıl önce inşa edilen ilk BeanBag Coffee, ben 10 yaşındayken, yani çalışan olmadan yaklaşık 6 yıl önce genişletildi. Ancak yağmur çubuğu orijinal bir özellikti ve sahipleri franchise vermeye karar verdiğinde, bunu anlaşımanın bir parçası olarak tuttular, böylece her yerde bir tane olması gerekiyordu.

Burada çalışmaya ilk başladığımda gürültü beni rahatsız ediyordu ama şimdi sakinleştirici buluyorum. Sesli bir kucaklaşma.

"Acele etme, Mads!"

Sesi tanıyınca ofisten çıkmadan önce gülümsüyorum. "Selam Dean. Seni burada görmek ne güzel."

Komşum bana sırtıyor, gamzeleri yeni tıraş olmuş yüzüyle tam teşhirde. O kadar sevimli ki iğrenç. Açık mavi önlüğünün içinde bile bronz teni, havalı duruşu ve dağınık saçlarıyla bir sörfçü gibi görünüyor.

İç geçiriyor, "Bir on iki daha geliyor ve biraz sarsılmaya ihtiyacım var."

Yüzümü buruşturuyorum, özellikle sağlık gibi yüksek stresli bir işte 12 saatlik düzenli vardiyalara nasıl dayanılır bilemiyorum.

Gülüyor, "Ben de o suratı yapardım."

"Sen kahrolası bir azizsin."

Dean gözlerini deviriyor, "Yakınından bile geçmiyor."

"Evet, evet." Yığından büyük bir fincan çıkarıyorum. "Baharatlı sürat teknesi?" Tercih ettiği üç shot tarçınlı latteye atıfta bulunarak soruyorum.

"Bunu biliyorsun."

Dean kalçasını tezgâha yaslarırken ben espressoyu hazırlamaya başlıyorum. "Yani..." Sözüünü kesiyor ve gözlerim onunkilerle buluşuyor. Biri cümlesine bu şekilde başladığında ardından asla iyi bir şey gelmez.

"Ne?"

Dudakları bir sırıtışla savaşıyormuş gibi yana çekiliyor. Yaptığım şeyi bırakıyorum. "Ne?"

"Geçen gün erkek arkadaşınla tanıştım."

Yüzüm buruşuyor, buraya en son ne zaman geldiğini ve beni kiminle konuşurken görmüş olabileceğini hatırlamaya çalışıyorum. "Erkek arkadaş mı? Kiminle konuşuyorsun? ne hakkında?"

Dean kollarını kavuşturur, "Şu dövmeli ve güzel tekerlekleri olan iri adam.

Geçen sabah şafak sökerken evinizden çıkan kişi."

Zaman durma noktasına gelir.

Onu gördü mü?

"Axel?" Fısıldamak istemezdim ama Axel'in sabaha kadar kalması benim için yeni bir şey.

Ben bayıldığım anda oradan kaçtığını düşündüm. Sarhoş ya da değil, yatakta başka bir beden varken asla uyuyamadım, bu yüzden benimle birlikte olmadığını varsaydım. Ama görünüşe göre Axel ile kurallar farklı.

Dean'in gözleri kısılıyor ve yüzümün çok fazla şey ele verdiğinden eminim, bu yüzden ellerimi hareket etmeye zorluyorum ve içkisini hazırlama işine geri dönüyorum.

"Onunla her şey yolunda gitti mi?" Dean'in ses tonu alaydan endişeye dönüştü.

"Evet!" sesim gıcırıyor ve yanaklarımın ısınmaya başladığını hissediyorum.

"Mads. Eğer bir sorun varsa, bana söyleyebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Benim için endişelenen insanlar olduğu için minnettar olmam gerektiğini bilerek inliyorum. "Gerçekten, hiçbir sorun yok. O sadece benim erkek arkadaşım değil."

Dean'in şüpheli ifadesini görmek için arkama bakıyorum,

"Emin misin?" Bu beni güldürdü. "Oldukça eminim."

"Neden

olmasın?" "Ne

neden olmasın?"

Gözlerini deviriyor, "Neden o senin erkek arkadaşın değil. Oldukça... bölgeci görünüyordu."

Donup kaldım. "Um... Ne?"

Dean'in kaşları bir şey ima ediyormuş gibi kalkıyor.

"Nasıl bölgeci göründü?" Merak ettim.

Utanmış görünme sırası komşuma geldi, "Sadece tavırları, sanırım."

Dudağımı çiğniyorum, daha fazlasını sormak istiyorum ama bunun ikimizi de rahatsız edeceğinden eminim. Onun yerine buhar makinesini açtım ve tıslamasına izin verdim.

Ben biraz süt ısıtırken gürültü odayı dolduruyor.

Bölgesel. Hmm...

Karşılaşmalarının tam ayrıntılarını bilmek istiyorum. Çünkü o zaman bu ayrıntıları ince dişli tarağımla eleyebilir ve

Axel'in de bana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğine karar vermek mi?

Ama sormayacağıma göre, sadece düşünmem gerekecek. Acaba hiçbir anlamı olmayan bir şey mi okuyorum diye. Ya da belki Dean sahneyi yanlış okudu ve Axel sadece kendisi gibi davranıyordu. Ki bu büyük ihtimal çünkü Axel

yorgun olurdu. Ve muhtemelen bencilce uykuya daldığımda onu sahipsiz bir ereksiyonla bıraktığım için huysuz olurdu.

Axel hiçbir şey yapmamamız konusunda oldukça kararlı olsa da ben de bu iyiliğe karşılık verirdim. O kadarını hatırlıyorum. Net olarak hatırlamadığım rastgele bulanık kısımlar var ama elbette onu kendi kişisel vibratörüm gibi kullandığımı hatırlıyorum. Parmaklarımı onun kalın aletinin etrafına dolamaya çalıştığımda ne kadar büyük olduğunu da hatırlıyorum.

Utancımdan kızarıyorum ve ardından endişeleniyorum.

Ona karşı davranışlarım uygunsuz olmaktan çıkıp yırtıcı hayvan bölgesine mi girdi?

Buharlı pişirici duruyor ve ben espresso, baharatlar ve sütü karıştırırken düşüncelerimin sessizlikte yuvarlanmasına izin veriyorum.

Kendimi güçlendirerek Dean'in içkisini getirip aramızdaki tezgâha koyuyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Çenesini aşağı doğru eğiyor, "Yapabileceğini biliyorsun."

"Tamam." Ona bakıyorum ve tüm vücudumun kızardığını hissediyorum.

"Tamam. Um..." "Mads, yaşamak için ne yaptığımı unuttun mu?"

Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey

Bana sormak, bazı günler görmek zorunda kaldığım gerçek pisliklerden daha kötü olurdu."

"Evet, tamam." Ellerimi kaldırıp gözlerimin üzerinde tutuyorum, böylece bunu sorarken ona bakmak zorunda kalmıyorum.

"Aman Tanrım, ne yapıyorsun?" Gülüyor.

"Kapa çeneni, bu şekilde yapmam gerek." Dean homurdanıyor ama daha fazla itiraz etmiyor, ben de devam ediyorum. "Varsayımsal olarak," diyorum, ikimiz de bunun varsayımsal olmadığını bilsek de, "diyelim ki bir kızla tanıştın. Sen ayıksın, o sarhoş ve onun evine gidiyorsun." Avuçlarımı gözlerime daha sert bastırıyorum. "Ve sadece yatakta dinlenmeyi kabul ediyorsun. İçkili olduğu için bir şey olamayacağını söylüyorsun. Ama sonra öpüşmeye başlıyorsunuz ve o... şey... şeyini tutuyor. Bu kötü mü olur?"

Dean cevap

vermiyor. Hiç

cevap vermiyor.

Sessizlik.

Yavaşça ellerimi indiriyorum ve onu yanakları kızarmış bir halde bana bakarken buluyorum.

"Biliyordum! Kötü, değil mi?!" Axel'e herhangi bir şekilde sıkıntı verme düşüncesi göğsümü ağrıtmaya başladı. "Aman Tanrım. Ben gelmiş geçmiş en kötü insanım!"

Dean başını sallıyor, "Sorun o değil." Kelimeler boğazında düğümleniyor ve tam ona neden bahsettiğini soracakken bakışları yana kayıyor.

Yavaşça, çok yavaşça, yüzümdeki tüm renk boşalırken, dönüyorum ve 17 yaşındaki çalışanım Griff'in birkaç metre ötemde durup sırtıttığını görüyorum.

"Kahretsin, Patron! İyi bir hafta sonu geçirmişsin." Komşuma döndüm, "Dean!"

Ellerini havaya kaldırdı, "Özür dilerim! Onun burada olduğunu bildiğini sanıyordum!" "Nereden bileyim?!" kelimelerim tiz ama elimde değil.

"Sen içkimi hazırlarken içeri girdi!" Dean'in yüzü gülmekle yüzünü buruşturmak arasında bir yerde takılı kaldı. "Gördüğünü sanmıştım!"

Parmaklarımı yanaklarıma bastırıyorum. Bu, kapıyı neden duymadığımı açıklıyor. Buhar makinesinin hemen yanında durduğumda bir şey duymak imkansız.

"Benim için endişelenme." Griff dudaklarını ısırıyormuş gibi yapıyor. "Ama fikrimi soracak olursan, sanırım sen ve adamın arasında her şey yolunda. Ve demek istediğim, eğer bu konuda garip hissediyorsan, her zaman özür dileyebilirsin." Bir omzunu kaldırıyor.

Kendimi genç çalışanıma boş boş bakarken buluyorum. İlişkiler konusunda benden daha iyi olmasına şaşırılmış olmayı diliyorum.

"Dean boğazını temizler ve elinde içkisiyle bir adım geri çekilir.

"Nereye gidiyorsun!?" Tezgâhın üzerinden atlayıp onu fiziksel olarak zapt etmekten kendimi alkoymam gerekiyor. Bunu başarabileceğimden değil.

"İş." Fincanı bana doğru eğdi, "Hatırladın mı?"

"Evet, ama..." Griff'e bakıyorum ve sanki bu konuşmamızı gizli tutacakmış gibi sesimi alçaltıyorum. "Peki ya benim... sorum ne olacak?"

Dean geriye doğru yürümeye devam ederken omuz silkiyor. "Çocuğu dinle derim. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu biliyor gibi görünüyor."

Ağzım açık kaldı. "Bu kadar mı? Tavsiyen bu mu?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, "Dediği gibi, adamdan özür dile ve arayı düzelt."

"Nasıl? Numarası bende yok ki!" diye sinirlenerek ellerimi havaya

kaldırdım.

Griff bir ıslık çalar ve korkak Dean, omzunun üzerinden "*Hoşça kal*" diye bağırarak kapıdan çıkarken kahkahasını bastırır.

Griff'in ya da kendimin ortadan kaybolmasını umarak uzun bir süre donup kaldım. Bu noktada hangisi olduğu gerçekten umurumda değil. Sadece bu son birkaç dakikanın hiç yaşanmamış olmasını istiyorum.

"Gerçekten," diye konuşmaya devam ediyor Griff, "her şey rıza ve güvenli seksle ilgili. İletişimsizlik olacaktır ama konuşarak hallederseniz, ve herkes anlaşıldığını ve iyi olduğunu hissettiğinde, o gri alanlar o kadar da korkutucu olmak zorunda değildir."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve utancımдан yutkunuyorum.
"Teşekkürler, Griff."

"Ne zaman istersen patron."

"Sana davadan ekstra bir hediye verirsem, bu hiç olmamış gibi davranacak mısın?"

Gözlerim hâlâ ileri bakıyor ama onun doğrulduğunu hissedebiliyorum.
"Benim seçimim mi?"

Başımı salladım,

"Seçim senin."

"Anlaştık!"

Vitrinden hamur işlerini seçmek için döndüğünde, alnım tezgâha değene kadar yavaşça öne doğru sarkıyorum.

Sikeyim böyle günü.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Maddie

WALGREENS KORIDORLARININ YARISINA GELDİĞİMDE

büyük bir hata yaptığımı fark ettim. Ya da *başka bir* büyük hata mı demeliyim?

Çünkü gün ilerledikçe göğsüm kendimden iğrenerek daha da daraldı. Sadece bunu hoş karşılamayan bir adamı taciz etmekle kalmamış, aynı zamanda bunu yanımda prezervatif olmadan yapmışım.

Griff'in rıza ve güvenlikle ilgili yorumu... Evet, tam yerine oturdu. Her iki konuda da başarısız olduğum için.

İşte buradayım, yerel eczanemde aile planlaması bölümüne yaklaşıyorum ve benim neyim var diye merak ediyorum!

O kadar yer varken neden *buraya* geleyim ki?

Bir Target'a fazladan 30 dakika gidebilir, bir kutu doğum kontrol hapı alabilir ve otomatik ödeme şeridinden kıcımı geçirebilirim. Böylece kimse ne aldığımı görmek zorunda kalmaz.

Ya da eminim Amazon'da prezervatif satıyorlardır. Uygulamayı şimdi açabilir, büyük bir kutu sipariş edebilir, hafta sonundan önce teslim alabilir ve hayatım boyunca bir daha asla satın almak zorunda kalmayabilirim.

Ama bunu yapmadım mı? Hayır. Hayır, kendime işkence etmeye karar verdim.

Adımlarımı yavaşlatarak koridorda yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma bakıyorum. Üç kez kontrol ettikten sonra prezervatif vitrininin önünde duruyorum.

Ve bu tamamen lanet bir ekran.

Neden bu kadar çok var?

Avuçlarım şimdiden terlemiş gibi hissediyorum, bu yüzden onları kalçalarımın sürtüyorum.

İşte bu kadar. Kötü bir insan olduğum için cezam bu. Tanıdığım biri tarafından yakalanma korkusuyla burada durmak ve cinsel

deneyimsizliğimin yüzüme vurulması.

Uzanmaya başladım, sonra elimin yanıma düşmesine izin verdim.
Gerçekten, neden bu kadar çok var? Hangisini alacağımı nasıl bileceğim?

Endişemi yatıştırmaya zorlayarak etiketleri okumaya odaklanıyorum.
Hangisini alacağımı bulmaya çalışıyorum.

Ultra ince. Onun zevki. Yağlanmış. Çıplak deri. Karışık Zevk.
Magnum. İnce. XL. Zar zor. Ekstra Hassas. Tropikal lezzet.
Lezzet mi?

Bu şimdi bir şey mi? Prezervatifle mi sakso çekmen gerekiyor?

Kalp atışlarım
hızlandı. *İnsanlar*
böyle mi yapar? Bunu
fazla düşünemem.

Her Pleasure kutusuna uzanırken duraksıyorum. Bu bencillik mi? *Onun*
zevki için de bir tane almalı mıyım?

Ama seçkiye bir kez daha baktığımda onun için bir tane
göremiyorum. Yoksa hepsi onun için mi?

Axel'i ve onun ne kadar büyük olduğunu düşünerek XL kutusuna
uzanmaya başlıyorum. Eminim büyük prezervatiflere ihtiyacı vardır.

Sonra durakladım, kolumu uzattım.

Bunları Axel için almıyorum. Yatacağım kişi o değil.
Gitti. Numara yok. Not yok. Ona ulaşmanın bir yolu yok.

Onu düşüncelerimden çıkarmam gerek.

Ayrıca, eğer onu bir daha görürsem, ona bir özür borçluyum,
prezervatifle oral seks değil.

Elimi yağlanmış kutuya doğru hareket ettiriyorum ama hemen geri
çekiliyorum. Bunun benim için bir sorun olduğunu sanmıyorum. Elbette,
sadece bir kez oldu... ama vücudumu tanıyorum. Pek çok şeyi doğru
yapamıyorum ama kayganlık pek çok sorunumdan biri değil.

Hala ayak sesleri duyduğumda ne yapacağıma karar veriyorum.

Nefesimi tutarak dinliyorum ve koridoruma yaklaştıklarını anlıyorum.

Panikle, ulaşabildiğim en yakın kutuyu kapıyorum ve göğsüme sararak
yaklaşan basamaklara doğru hızla uzaklaşıyorum.

Sadece bir kutu prezervatifle kasaya gitmek istemediğimden, yiyecek
reyonuna dalıp rahat atıştırmalıklarımın birkaçını alıyorum. Bu gece onlara
her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Kucak dolusu eşyayla sıraya girdiğimde tüm vücudum panik teriyle
kaplanmıştı ve hırsızlık yapmanın cezasını merak ediyordum.

Eğer bu şansa değerse. Ama neyse ki önümde sadece bir kişi var ve ben kimseyi tanımıyorum.

Beklerken ayağımı yere vuruyorum, keşke zamanı hızlandırabilsem diye.

Hayatımın en uzun dakikasından sonra, çıkış yapan kişi ayrıldı ve sıra bana geldi.

Diğer aldıklarımı prezervatif kutusunun üstüne yığmıştım, onu küçük bir tepsi gibi kullanıyordum, bu yüzden yığını olduğu gibi tezgâhın üzerine koydum.

Merhamet tanrılarına bu kasiyerin hızlı hareket etmesi için dua ederek, ürünleri taramasını izliyorum.

Kırmızı

Gatorade.

Gushers.

Bir kutu Dots.

"Oh, Maddison!"

Omurgam düzeliyor.

Olamaz.

Dehşetle başımı kaldırdığımda Bayan Nicolini'nin sadece birkaç adım ötede olduğunu ve giderek yaklaştığını görüyorum.

Basit bir el sallamanın onu durduracağını umarak titreyen bir el kaldırıyorum. Ama tabii ki durum öyle değil. O kasabanın en büyük dedikoducusu.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, beni vanilya parfümü ve naftalin kokan zoraki bir sarılmanın içine çekiyor.

"Çok uzun zaman oldu, canım." Beni kucaklamadan bırakıyor ama kollarımı tutmaya devam ediyor. "Ne yapıyordun-"

Gözleri yanıımızdaki kasaya kayınca sözleri kesildi. Kollarımdaki eller uzaklaşıyor.

Alevler bedenimi dolduruyor.

Beni dinleyen herkese dua ederek, bir an önce prezervatiflerin gözden kaybolması için sessizce yalvarıyorum. Ve ölüyorum.

Anında ölüyorum.

Çünkü kutu hâlâ orada, etiketi yukarıda ve bize doğru bakıyor.

Kayganlaştırılmış prezervatifler. Tropikal Lezzet. Değer Paketi.

Kasiyer kutuyu alırken kıs kıs gülüyor. "Gerçekten burada bir tema mı var?"

Bayan Nicolini'nin bakışlarının şeker ve içecek dolu çantama yöneldiğini hissederek boğuk bir ses çıkardım. Ve kasiyer haklıydı. Burada tropikal bir tema var.

"Şey," diye homurdandı Bayan Nicolini. "Belki önümüzdeki hafta sonu kiliseye gelmek istersin, seni meşgul eden şey her neyse... onun yerine."

Kasiyer yine kıs kıs gülüyor ve aşağılanmışlığımla birlikte sinirleniyorum.

İğrenç duyguların birleşimi zihnimi zihinsel bir sarmalın başlangıcına gönderiyor. Kusmak istiyorum. Ve bu berbat bir şey ama Bayan Nicolini'yi görmezden gelin.

Normalde birini görmezden gelmeye cesaret edemezdim ama beni çıldırıyor. Onun kiliseyle ilgili saçmalıklarına alışkınım. Son 20 yıldır dinini bana yutturmaya çalışıyor. Ama prezervatif aldığım için beni utandırmaya çalışması onun için yeni bir boktan seviye.

Ona işime burnunu sokmamasını söylemek istiyorum. Bunları alıp güvenli seks yapmanın yanlış bir şey olmadığını. Sırf benim prezervatiflerim aromalı olması, ruhumun bir tür ebedi azaba mahkum olduğu anlamına gelmez.

Ama düşündüm de, bu zaten oluyor. Burası benim gerçek cehennemim.

Ama hiçbir şey söylemiyorum. Ne kasiyere -ki hala sırtıyor- ne de Bayan Nicolini'ye, çünkü söyleyemem. Bir tartışmaya kapı açarak bunu daha da büyük bir yüzleşme haline getiremem. Vücudum bu fikirden bile tiksiniyor.

Başımı eğip dudaklarımı kapatarak kartımı okutuyorum ve uzun fişin basılmasını bekliyorum. Kasiyer kâğıt şeridini uzatır uzatmaz onu ve çantayı kaptığım gibi olabildiğince hızlı bir şekilde çıkışa doğru yürüyorum.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca 1W

Axel

KAPI SERT BİR ŞEKİLDE ÇALINDI VE BEN DE BAŞIMI KALDIRIP ESKİ Rodrigo'yu ofisimin hemen dışında dikilirken buldum. "Ne var ne yok?"

"Boyacıdaki adam aradı ve sipariş ettiğiniz rengin geldiğini söyledi. Postalayıp postalamayacağını ya da birinin gidip alıp almayacağını öğrenmek istiyor."

O sözünü bitirmeden sandalyemi masadan uzaklaştırıyorum. "Ben alırım o."

Rodrigo'nun gözleri genişler. "Pekala."

Ses tonunda bir soru işareti var ama bunu dile getirmediğini biliyorum.

Fakat

Anlıyorum. Günün ortasında gidip boya ya da başka bir şey almak bana göre değil.

ama aklım bütün hafta işe odaklanmadı. Ya da bütün hafta işe odaklanamadığımı söylemeliyim.

Elimle kotumun önünü yoklayarak anahtarlarımın cebimde olup olmadığını kontrol ediyorum. "Dışarıdayken öğle yemeği yiyeceğim, o yüzden biraz sürecek."

Rodrigo başını sallar, sonra döner ve işine geri döner.

Tüm çalışanlarımı severim - sevmesem kovardım - ama hiçbiriyle arkadaş değilim. Pek havadan sudan konuşmam. Muhtemelen Brian'a diğer herkese söylediğimden daha fazla şey söylüyorum ve geçen hafta sonu telefonunu ve arabasını aldıktan sonra hala benimle zar zor konuşuyor. Randevusunu da aldığını öğrenirse ne olacağını hayal bile edemiyorum.

"Kahretsin," diye kendime küfrediyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Rodrigo'nun ofisimden çıkış yolunu takip ederek, yolumu Beton atölye zemininde, farklı montaj derecelerinde çeşitli araçların bulunduğu farklı bölmelerden geçerken homurdanıyor ve başımı

sallıyorum. İnsanları atlayarak-

büyükteki girişte, açık garaj kapılarından birinden çıkıp sabah güneşine doğru yürüyorum.

Öğle yemeği için biraz erken ama saat 7:00'den beri buradayım ve bu, neden gereğinden fazla kalacağıma dair geçerli bir mazeret. Ve ben Uzun yoldan gideceğim için gereğinden fazla kalacağımı biliyorum. Çok uzun yoldan. Darling Gölü üzerinden.

O kasabada ihtiyacım olan hiçbir şey yok. Bir kişi dışında.

Güzel, komik, zeki, çarpıcı biri.

Motorun mırıltısının beni sakinleştirmesine izin verdim.

BeanBag'in yanından geçip gideceğim.

Otoparktan çıkıp Axel'in Kaporta Dükkânı'nın önündeki çevre yoluna girerken bunu kafamda tekrarlıyorum. Benim tamirhanem.

Muhtemelen çalışmıyor bile. Ya da belki de çalışıyordur ama benim gibi arka ofiste çalışıyor olacaktır. Ve eğer öyleyse... o zaman onu görmeyeceğim.

O zaman onu hiç göremeyeceğim.

Artık tanıdık gelen bir gerginlik ciğerlerimi sarıyor.

Kendime onu neden takip edemeyeceğimi söyleyip duruyorum. O çok iyi biri. Çok masum. Benim için çok genç. Ama benden 21 yaş küçük olmasına rağmen, o da benimle benzer bir konumda. Bir iş sahibi. Güzel bir evde yaşıyor. Yerleşmiş durumda. Ve kendime itiraf etmek istesem de istemesem de, Maddie bir yetişkin.

Darling Gölü'ne doğru giden otoyola girerken ayağımı gaza basıyorum.

Maddie'nin bana nerede çalıştığını söylemek isteyip istemediğini bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bana söylediğini hatırlıyor mu bilmiyorum - bu da beni biraz sapık gibi hissettiriyor. Ama öğrenmek için telefonunu hacklemiş değilim. Ve durmayacağım. Sadece geçip gideceğim.

Omzumdaki şeytan homurdanıyor. *Geçip gidelim, tabii. Bunun ne anlamı var ki?*

O küçük sesi duymazdan geliyorum. Sadece iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum.

Hoparlörlerimden gelen müzik, zil sesimin yerini alırken kesiliyor.

o.

Ekranda mağaza numarasının kaydığını görmeyi bekliyorum ama arayan Brian. Cevap tuşuna basıp sesimdeki şaşkınlığı bastırmaya çalışıyorum. "Hey." Brian benimkine çok benzeyen bir selamlama homurtusu çıkarıyor,

"Sosyal güvenlik kartımın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Uh, evet. Dolabımın altındaki kasada." Yavaşça cevap veriyorum.

"Almak için anahtara
ihtiyacım var mı?"

"Döndürme kodu var."

Bir duraksama oldu, "Ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa tahmin mi edeyim?"

Verdiği ukala cevap karşısında gözlerimi deviriyorum. Geçen hafta işler biraz gergindi ama onun da gözlerini devirdiğini duyabiliyorum - telefonda beni terslemek yerine - yani bu iyiye işaret.

"Sana bir ipucu vereyim. Bugün doğum günü," diyorum ona. Bir duraklama daha.

"Annemin mi?"

Tüm vücudumu kaplayan bir kahkaha beni neredeyse yoldan çıkaracaktı. "Tanrım, Brian!" Tekrar gülüyorum.

Kendi kıkırdaması arabanın içine süzüldü, "Bilmiyorum! Başka kim var?" "Sen, salak."

"Ben mi?" Bunu sorarken yüzünün nasıl buruştuğunu çok iyi hayal edebiliyorum. "Evet, sen." Başımı sallıyorum. "Dediğin gibi, başka kim var ki?" "Başka kim olabilir ki?" diye alay ediyor. "Biriyle çıksan ölmezsin, biliyorsun değil mi?"

kadın, değil mi?"

"Uh..." Beynimin arkasında çalan alarm zillerini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bilmesine imkan yok.

"Vay canına, ikna edici baba," diye tersliyor. "Kim bilir? Eğer doğru kadını bulursan, belki o dev çubuğu kışından çıkarabilir."

"Çok komik," diye kestirip atıyorum.

"Evet, evet, sadece işinle evli kalacaksın. Lafı açılmışken, kartımı ne için istediğimi sormayacak mısınız?"

Yoldaki bir dönemeçte yavaşladım, "Sanırım bir iş için ya da ülkeden kaçmak için buna ihtiyacın var. Ve bu noktada, ikincisini umuyorum."

"Ha! Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama birincisi." "Bildiğim bir yer var mı?" Ses tonumu rahat tutmaya çalışıyorum.

Hatırlamak istemediğim kadar uzun zamandır bu çocuğu yola getirmeye çalışıyorum. Sonunda başarıyorsa, uğursuzluk getirmek istemem.

"Bobby's Autos."

"Ne?!" Frene çok sert bastım ve önümdeki dur işaretiyle metreler kala çığlık atarak durdum. "Ne oluyor be?!"

"Sakin ol, yaşı adam. Gizli göreve gidiyorum."

Göğüsleri ve yaşı adam yorumlarını görmezden geliyorum ve son kelimeye geçiyorum. "Altında. Örtün."

"Evet. Bana sıradan bir çalışanmışım gibi davranacak adamlarla deneyim kazanmak için mükemmel bir yol olduğunu düşündüm. Ve nasıl olduğunu görmek güzel

diğer insanlar bir şeyler yapar."

"Ama... Axel'i özgeçmişine yazdın mı? Bu onlara ipucu vermedi mi?"

"Senin için çalışan bir sürü insan var. Annemin soyadını taşıyorum, yani senin tam adını bilseler bile bizi birbirimize bağlayacak bir şey yok."

Bunu düşündüm, "Huh."

"Yani yalan söyleyecek değilim. Biri *Axel Davis baban mı diye sorarsa* evet derim. Ama biri *Axel Davis'in çalışılacak bir pislik olup olmadığını sorarsa*, dürüstçe evet diye cevap verebilirim."

Tüm bu dehaya gülümsemek zorundayım. "Sen sinsi küçük bir pisliksin." "En iyisinden öğrendim."

"Hmm, senden açıklığa

kavuşturmanı istemeyeceğim."

Kıkırdıyor, "Hoşça kal."

Telefonu kapatırken gülümsemem yüzümde kalıyor.

Uzun zamandır planım emekli olduğumda dükkânımı Brian'a satmaktı. Benimle birlikte arabalar üzerinde çalışarak büyüdü ve işin bir parçası olmak istediğini söylüyor. Yani bunu yapması için ona baskı yapmıyordum. Ama

Son birkaç yıldır zamanının çoğunu etrafta dolanarak ve derslerinde başarısız olarak geçiriyor ve bu benim tüm planımı sorgulamama neden oldu.

Çocuğumun bu boktan dünyada ilerlemesine yardımcı olacaksa biraz kayırmacılığa itirazım yok. Ama daha iyisini yapmak için çaba göstermeyecekse hayatımın işini ona vermeyeceğim. Rakip bir dükkanda işe girmesi... bu, içinde olduğundan emin olmadığım bir adanmışlık seviyesini gösteriyor. Ve bu beni gururlandırıyor.

Düşüncelerim dağılıyor ve kendimi hazırlamaya vakit bulamadan BeanBag Coffee'nin tabelası önümde beliriyor.

Mütevazi bir bina. Tek katlı, tuğla cepheli, caddeye bakan büyük pencereleli. Park yerleriyle dolu bir cadde.

Yavaşlıyorum ve yolun benim tarafımda, binanın karşısındaki noktalardan birine çekiyorum.

Motoru çalışır halde bırakarak park ediyorum ve pencereden dışarı, BeanBag'e bakıyorum.

Güneş bulutların arkasına geçmiş, camdan içeriyi görmemi sağlıyor. Dükkân oldukça kalabalık görünüyor - sırada bekleyen birkaç kişi, tezgâhın arkasında dolaşan birkaç beden, masaların yarısı bir ya da daha fazla müşteriyle dolu - ama *onu göremiyorum*.

Belki de çalışmıyordur.

Belki de arkada muhasebe işleriyle uğraşıyordur.

Belki de benim yapmam gerektiği gibi o da kendi işine bakıyordur.

Tabelayı al. Git buradan. O burada değil.

Omzumdaki meleğin bir şey söylemesini bekliyorum. Gitmemi söylemesini, 5. Aşama Clinger olmayı bırakmamı söylemesini. Ama küçük melek arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış ve kolunu gözlerinin üzerine atmış. Belli ki benimle işi bitmiş, tıpkı benim vicdanımla olduğu gibi.

Çenem gerildi.

Sürünmek mi, sürünmemek mi?

Binanın önüne park etmiş arabaları tarıyorum ama ne kullandığını bildiğimden değil. Evine gittiğimde arabası garajda saklıydı.

Onun evinde. Onun yatağında. Bacakları bana sarılmıştı, bana sürtünürken-

"Yüce Tanrım." Bir nefes verdim. Gerçekten kendimi kaybettim.

Elim vites değiştiricinin etrafına dolanıyor, kendimi gitmeye hazırlıyorum ki siyah bir ışık dikkatimi çekiyor.

Elimi direksiyonun üst kısmına götürüyorum, tutuşumu daha iyi görebilmek için vücudumu düz çevirmek. Ve işte karşımdaydı. Kocaman gözler, pembe yanaklar ve güzel yüzünü çevreleyen vahşi siyah saçlar.

Nabzım yavaşlıyor. Onu görünce kanım ısınıyor ama bir şekilde onu görmek -yakınımda olduğunu bilmek- beni sakinleştiriyor.

Acı dolu bir saniye için görüş alanından çıkıyor, sonra tezgahın ön tarafında yeniden beliriyor, yani her yerini görebiliyorum.

Masalar arasında dolanıyor, boş bardakları topluyor, yanından geçtiği insanlarla sohbet ediyor. Rahat ve memnun görünüyor.

Burada olmamalıydım.

Bu manzara benim için değil.

Sonra gülümsüyor ve kanım başka bir nedenden dolayı kaynıyor. Çünkü o gülümsemeler benim olmalıydı.

Ben onları hak etmiyorum. Onun gibi bir kadını kazanmak için hayatımda hiçbir şey yapmadım. Ama umurumda değil. Ben açgözlü bir piçim.

Parmaklarım direksiyonun etrafında bükülüyor, kararsızlık içimde savaşıyor

Ben.

Gitmek mi? Yoksa dükkanına mı dalayım?

Dükkanına dalıp... ne? Sadece bana mı gülümsüyor?
Benimle çıkmasını mı istiyorsun?

Maddie atılmış bir gazeteyi toplamak için büyük masalardan birine doğru eğiliyor, düzensiz buklelerinin bir kısmı gözlerinin önüne düşüyor.

Onları geri fırçalamak için uzanıyor ve ben bir anıyla çarpılıyorum.
O gece arabama doğru yürürken söylediği bir şey. Saçlarını çekiştiriyor, randevumuz için nasıl düzleştirdiğinden ama bir dahaki sefere uğraşmayacağından bahsediyordu.

Bir dahaki sefere, yani bir sonraki randevuya.

Kendime bunun *bizim* randevumuz için saçını yapmadığını hatırlatıyorum. Brian'la randevusu için yapmıştı.

Ama yine de, vicdanım umursamıyor.

O gece kiminle tanışmak istediği önemli değil, çünkü
Be

n. Omuzlarım gerildi.

Bugün cuma. Onu ilk gördüğümünden beri tam bir hafta geçti.

Bu gece yine dışarı çıkacak mı? Cuma gecesi onun randevu gecesi mi? Bu fikir beni öfkeliyor.

O yapamaz.

Ama yapabilir. Ve muhtemelen yapacak. Çünkü bana dedi ki arkadaşının düğünü için bir randevu istiyor.

Lanet olsun.

Aynı yere tekrar gitmesini umarak Bara tekrar gelemem. Öyle değil mi? Bu kötü mü olurdu?

Maddie elindeki bir avuç çöpü atarak pencereye doğru yürür.

Koyu renk bir süveterin altına basit gri bir gömlek giyiyor ama tişörtün esnemesi ve çekmesi muhteşem göğüslerini öne çıkarıyor. Kumaş yumuşak görünüyor ve dokunulabilir ve göbeği boyunca sıkı, yüzümü vücuduna gömmek istememe neden oluyor. Herhangi bir yerine. Umurumda bile değil. Onun kokusunu tekrar içime çekebilecek kadar yakın olmak için burnuma bir kürek kemiği bile alabilirim.

Gözlerimi ayırmak üzereydim ki -artık serbest olan elleriyle- kollarını yukarı doğru itti.

Gözlerim kısıldı.

Bu...?

Dönüp benden uzaklaşıyor, tezgâhın sonuna doğru ilerliyor ve tüm formu ortaya çıkınca ne giydiğini görüyorum. Dizlerine kadar sarkan tanıdık siyah kapüşonu da dahil.

Sikim mağara adamı memnuniyetiyle kabarıken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bu seçim onun kaderini belirledi.

Maddie, benim tişörtümü giymemeliydin.

Davranışlarının sonuçları vardır, Baby Doll. Ve yaramazlık yapan kızlara ne olduğunu öğrenmek üzeresin.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Maddie

SPRITE BARDAĞIMDAKI PİPETİ DÖNDÜRÜYORUM, KEŞKE buradan başka bir yerde.

Ne düşünüyordum ki?

İç çekişimi durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum.

Buradayım çünkü kendime Elouise'in düğünü için bir tarih bulmaktan vazgeçmeyeceğimi söyledim.

Buradayım çünkü bir erkek arkadaş istiyorum, hayatımı paylaşacağım birini. Buradayım çünkü ilerlemek istiyorum.

Ama mutsuzum çünkü karşımdaki adam Axel değil.

Axel.

Sevgilim hâlâ balık tutmaktan bahsediyor. Cidden, profil fotoğrafında balık tutmasının sadece *erkeklerin yaptığı* bir şey olduğunu sanıyordum, tüm kişiliği değil. Ama görünüşe göre öyle.

Onu dinlerken, karşımda oturmasını dilediğim adamı düşünüyorum. İri yarı, sessiz, dövmeli, herhangi bir tilkiden çok Büyük Kötü Kurt'la ortak yönleri olan adamı. Gümüş ya da başka türlü.

Bir elimi bardağımdan kaldırıp göğsümü ovuyorum.

Bu hafta Axel'in tişörtünü giymemeliydim. Onu yakmalıyım. Ya da en azından yıkamalıyım. Ama Pazartesi günü nihayet eve vardığımda - utanç verici Tropikal Doğum Kontrol Maceramdan sonra - doğruca odama gittim, kapüşonluyu aldım ve yumuşak Axel kokulu kumaşı başımın üzerine çekerek yatağıma kıvrıldım.

Benim için bu kadar rahatlatıcı olmasının mantıklı bir açıklaması yok. Ama ben kimim ki evrenle ve onun cadı yöntemleriyle tartışayım?

Bu yüzden sorgulamadım. Gömleğini battaniye olarak kullanmaya başladım. Sonra evin içinde giymeye başladım. Bugün de işe giderken giydim.

Elbette, büyük. Hatta devasa. Ama insanlar her zaman büyük beden kıyafetler alır ve kimse beni sorgulamadı.

Ve eğer bu aptal randevuda olmasaydım, şu anda onu giyiyor olurum. Ama buradayım ve kendime deneyeceğime söz verdim.

Ancak tenimi çok fazla ortaya çıkararak bir şey giymeyi kendime yediremedim, bu yüzden neredeyse balıkçı yaka olan bu atleti seçtim. Son derece v cudada oturan bir atlet olduğu için yakasının olmamasını telafi ettiğini düşündüm ve yüksek belli lacivert pantolonumun içine soktuğumda oldukça iyi göründüğümü düşündüm.

Sonra Balık Adam'ın karşısına oturdum ve bu kıyafetin oturur oturmaz tüm şişkinliklerimi gösterdiğini hatırladım. Bu yüzden şimdi hafifçe kambur duruyorum, masaya olabildiğince yaklaştım, göbek kıvrımlarımı  rtmeyi umarken, g zyaşlarımdan sıkılmamış gibi davranıyorum.

Sprite'ımdan bir yudum daha alıyorum.

Alkol almamı gerektirecek bir durum varsa, o da budur. Ama bu gece aptalca bir şey yapmamak için aklımı başımda tutmalıyım. Fishy'den beni eve bırakmasını istemek gibi. Ya da Brian'a mesaj atıp Axel'in bu gece meşgul olup olmadığını sorabilmek için diğer arkadaşlık uygulamamı yeniden etkinleştirmek gibi. şşte tam da bu yüzden o hesabı iptal edip yeni bir siteye  ye oldum.

Aynı yere gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Randevularım için bir çeşit kontrol grubu gibi davranabilirdi. Ama burada olmak bana Axel'i düşündürüyor.

Ve o mavi gözlerin beni nasıl delip geçtiğini. Ve dudaklarını bastırma şekli-

"Affedersiniz."

Bir ses beni hayallerimden koparıyor ve başımı kaldırdığımda elinde tepsiyle masamızın yanında duran tanıdık bir garson görüyorum.

Sevgilime bir bakışım, artık konuşmadığını ve telefonuyla meşgul olduğunu söylüyor.

Mesajlaşıyor musun?  alışmak mı? Kimin umurunda?

Dikkatimi sunucuya çevirdiğimde, bu gece bize yardım edenin o olmadığını ama buraya son geldiğimde bana hizmet edenin o olduğunu fark ediyorum.

"Um, evet?" Soruyorum, sesim kararsız.

Gülümsemesi sinsi ve onun da beni tanıdığını bildiğim için utancımın arttığını hissediyorum.

"Bardaki beyefendi bunu size gönderdi," diyor.

Tam neden bahsettiğini soracaktım ki, dumanı tüten beyaz bir kupayı masaya indirdi bile.

Ne-

Onu tam önümdeki yüzeye koyarken izliyorum. Kahve mi?

Ağzım kurudu. Öyle

mi?

Olabilir mi?

Ben gerçek bir soru soramadan garson uzaklaşıyor. "Kahve mi sipariş ettiniz?" diye soruyor sevgilim, ses tonunda net bir yargı var.

Yutkunuyorum ve başka nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için başımı sallıyorum.

Yavaşça gözlerimi fincandan kaldırıyorum. Sadece karşımda oturan adama bakmıyorum, bakışlarımın onun yanından geçip en fazla 20 adım ötedeki uzun bara gitmesine izin veriyorum. Axel gerçekten burada olabilir mi? Acaba

Bu kadar yaklaşmış olması ve benim bunu bilmemem mümkün mü? Onu hissetmemiş olabilir miyim?

Kalbim çılgınca atmaya başlıyor, gözlerim bir oturuştan diğerine atlıyor.

Ama o değil.

Hiçbiri o değil.

Panik omurgamda gezinmeye başladı. Ya onu kaçırdıysam?

Yoksa mesajı yanlış mı okuyorum?

Bu kahveyi başka bir adamla çıktığı için *göndermiş* olabilir mi?

Sandalyemi masadan geriye doğru itmeye başlamıştım bile - onu aramak için otoparka koşmaya hazırlanıyordum - görüş alanımın kenarındaki hareket beni durduruyor.

Barın uzak tarafında, arka koridora doğru ilerleyen bir adam var.

Arkasına saklanılabilecek *kadar* geniş omuzları ve kırılmış saçları olan iri yarı, hantal bir adam.

Ayağa kalktığımda sevgilim arkamdan "Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor. Ama cevap vermiyorum. Cevap veremem.

Axel'in ayak izlerini takip ederek adımlarımı hızlandırırken nabzım kulak zarımda gümbür gümbür atıyor.

Önümde, tuvaletlere gittiğini bildiğim koridordan aşağı dönüyor.

Takip ettiğimi bilmeli. Takip etmemi istiyor.

Değil mi?

Kendimden şüphe duyuyorum ve dönüşe yaklaşırken yavaşlıyorum. Ama durmama izin vermiyorum. Şimdi olmaz. Onu bir kez daha görebilmeyi dilediğim bir haftadan sonra olmaz.

Köşeyi dönerken ellerim karnıma bastırıyor, kelebekleri tutuyor.

Onu koridorun ilerisinde görmeyi umuyordum ama tam burada.

Tam burada. Önümde duruyordu. Gözlerimin içine bakıyor.

"Baby Doll." Çakıl taşlarıyla dolu sesi hatırladığım kadarıyla mükemmel.

"Axel." Adını nefesimle söylüyorum.

Daha fazlasını söylemek istiyorum ama onu gördüğümde hissettiğim rahatlamamanın büyüklüğüne uygun bir şey düşünemiyorum.

Axel bana doğru bir adım atıyor ve ben kendimi durmuş buluyorum.

"Burada olmamalısın. Onunla değil." Bir adım daha atıyor. "Hayır mı?" Zorlukla duyulacak şekilde soruyorum.

Axel başını sallar. "Böyle bir çocuğa ihtiyacın yok." "Neye ihtiyacım var?"

"Bir erkeğe ihtiyacın var." Axel burnundan nefes alıyor, kocaman göğsü bu hareketle daha da genişliyor. "Senin bana ihtiyacın var."

Geri çekilmem bilinçaltı - ilkel - ama ben bir adım daha atamadan Axel omuzlarımı kavırıyor ve bana doğru adım atıyor, sırtım duvara yaslanana ve vücudu önüme sürtünene kadar bizi döndürüyor.

"Düşündüm ki-" diye söze başlıyorum ama zihnim acele ettiğinden sözümü kesiyorum.

"Ne düşündün Maddie?" Biraz daha yaklaşıyor, göğüslerim göğüs kafesinin alt kısmına baskı yapıyor.

Gerçeği itiraf etmeye çalışmadan önce dudaklarım birbirine yapıştı, "Yapmadığını sanıyordum-" İfademi hala bitiremedim.

Bir santim daha yaklaştım ve zaten sert olan meme uçlarım sütyenime doğru gerildi, keşke aramızda hiç kumaş olmasaydı.

"Benimle güvende hissediyorsun." Bunu bir suçlama gibi söylüyor.

"Beni besledin." Eğildi, dudaklarımız sadece bir santim uzakta. "O ateşli küçük yarığını sıkimin her yerine sürterek kendini boşalttın."

O gecenin anıları beynimde yanıp sönerken ciğerlerim havayı nasıl çekeceğini unutuyor. Ben sırtüstüydüm. Axel üstümde. Ellerim onun geniş avuçlarının altında sıkışmıştı. Sertliği tam da ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde hissediliyordu.

Nefesi dudaklarımda gezinirken ellerinden biri başımın arkasını kavrayana kadar kolumdan yukarı kayıyor. Bu sahiplenici bir hareket ama aynı zamanda koruyucu, kendini tam anlamıyla benimle arkamdaki beton duvar arasına koyuyor.

Nabzım bir çentik daha atıyor ve sonra beni mahveden bir cümle söylemeden önce hırıltılı nefesini duyuyorum.

"Bana *sarıldın* amına koyayım." Gözlerim yanıyor.

Boğazım sıkışıyor.

Axel sanki ona sarılmam muazzam bir şeymiş gibi söyledi.

Kalbim sıkışıyor, çünkü bu benim için de muazzam bir olaydı.

Dudakları yanağımı okşayana kadar yüzü dönüyor. "Ve daha fazlasını istiyorum.

Her şeyden."

Çok heybetli. Kendimi kapana kısılmış hissetmem gerekirken etrafımdaki tüm alanı kaplıyor. Savunmasız. *Bir şeyler hissetmeliyim*. Ama tek hissettiğim onun varlığı.

"Söyle bana," diyor Axel. "Bana bunu senin de hissettiğini söyle."

Ellerim sonunda onları tutsak eden büyüden kurtuluyor ve kollarımı boynunun arkasına dolayarak onu kendime yaklaşıtıyorum.

"Ben de hissediyorum." Cesaretimi toplayarak ayak parmaklarımdan ucuna kadar uzandım.

dudakları kulağına değiyor. "Ve ben daha fazlasını yapmak istiyorum... *kendimi... aletin* her yerine *sürtmek*."

Sözlerini ona tekrarlarlarken bocalıyorum, *yarık* kelimesini yüksek sesle söyleyemiyorum. Ama Axel'in vücudu benimkine karşı gerildiğinde istediğim etkiyi yarattığını anlıyorum.

Onda beni cesur hissettiren bir şey var. Belki de dediği gibidir, onunlayken kendimi güvende hissediyorum. Belki de daha önce eksik olan tek şey buydu.

Vücudumda hafif bir his dolaşıyor ve daha önce hiç hissetmediğim kadar çok... umut hissediyorum.

Axel'in göğsünden benimkine doğru alçak bir inilti yuvarlanıyor.

"Siktir, bebeğim." Kalçaları öne doğru bastırıyor ve sertleşmiş uzunluğunun karnıma bastırıldığını hissediyorum. "Sana daha fazlasını vereceğim. Ne istersen vereceğim." Aleti yumuşaklığıma daha sert giriyor. "Sana ne istersen vereceğim."

Dudaklarımdan kısık bir ses çıkıyor ve Axel'in alnını boynumun kıvrımına bırakmasına neden oluyor.

"Bana buraya arabayla gelmediğini söyle." Hâlâ omzumda olan eli belime düştü. Parmakları beni kavlıyor, yan tarafımı kazıyor. "Kahretsin, senin kullanmış olman umurumda değil. Arabanı sonra gelip alabiliriz."

"Uh," O bu kadar yakınken sözlerine dikkat edemiyorum. "Ne?"

Birbirimize bakabilecek hale gelene kadar doğruldu. "Araban, bebeğim. Burada kalıyor."

Başımı sallıyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor.

"Ama..." Söylemeye başladım ama sözümü kesti.

"Sakın-" diye sözünü yarıda kesiyor, elleri yüzümü çerçeveleyene kadar vücudumda kayıyor. "Benimle her zaman tartışabilirsin. Kızmayacağım. Ama şu anda, bu konuda, fikrimi değiştirmiyorum. Seni gözümün önünden ayırmayacağım." Başparmakları yanaklarımı okşuyor. "Seni elde edene kadar değil

ve kendimi o küçük tatlı amcığa gömdüm."

O...

Hiperventilasyon geçiriyorum.

Bu hiperventilasyon mu?

"Hatırladın," diye fısıldıyorum.

Tartışmayı sevmediğimi hatırlamış olması, beni söylediği kötü sözlerden daha çok etkiledi. Ertesi sabahı düşündüğümde, bir şey söylediğim için çok utandım. Ama o zaman bile o kadar nazikti ki...

Gözlerimin parıldamaya başladığını hissediyorum. "Hatırladığına inanamıyorum." "Söylediğin her kelimeyi hatırlıyorum."

O kadar basit söylüyor ki. Çok gerçekçi. İhtiyacım olan tek ikna edici şey de bu.

Gözlerimi hızla kırptıştırıyorum ve boğazımda giderek artan gerginliğe karşı yutkunuyorum. "Beni eve götür."

"Seni öpmek istiyorum" diye eğildiğinde yüzümü tutan parmakları en ufak bir şekilde esniyor. Derin sesiyle bunu itiraf etmesi şimdiye kadar duyduğum en seksi şey. "Ama başlarsam," başparmağı ağzımın köşesine sürtünene kadar hareket ediyor, "durmayacağım. Ve ilk seferimizin bir bar tuvaletinde olmasına izin vermeyeceğim."

"O zaman hızlı sürsen iyi olur." Son kelimedede başımı çeviriyorum ve başparmağını ağzıma alıyorum.

Axel inliyor, tüm ağırlığıyla bana yaslanıyor.

Onun ağır bedeni benimkine yaslanmışken nefes almak çok zor. Ve ben buna bayılıyorum.

"Yaramaz Kız," diye homurdanıyor ve başparmağını ağzımın derinliklerine itiyor. Dudaklarım parmağın etrafında dönüyor ve dilim cesurca ucunu yalıyor.

Elleriyle hâlâ yüzümü tutan Axel, başımı daha da yana çeviriyor.

Sözlerinden bir an önce kulağıma ılık bir nefes üflüyor. "Kaç kere o güzel bacaklarını germeyi düşündüğümü bilemezsin.

"Dudakların sakin etrafını böyle sararken yanaklarını."

Alevler vücudumda dolaşıyor ve yemin ederim ki kalçalarımın arasında oluşan nemi hissedebiliyorum.

Başparmağının etrafında inliyorum, daha sert emiyorum.

"*Siktir, Maddie.*" Kalçaları içime girerken sesi boğuklaşıyor.

"Bunun için çok ateşlisin, değil mi?" Sकिनin karnıma doğru seğirdiğini hissedebiliyorum. "Benim için ıslandın mı, Baby Doll?"

Axel yavaşça başparmağını çekmeye başlıyor ve ağzımın kenarına takmak için duraklıyor.

Tüm vücudum karıncalanıyor.

Her yerim. Tek. İnç.

Kelimenin tam anlamıyla hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve tamamen giyinik bir halde, vasat bir barın arka salonundayım ve neredeyse iki katım yaşında bir adam yakalanmış bir balık gibi ağzımın kenarından çekiştiriyor.

"Maddie...?" diye devam eder yeni ses.

Gözlerimin kapandığını fark etmedim, ta ki tekrar açılıp iki adım ötede ve şok içinde bana bakıyordu.

Yüzüm zaten arzudan kızarmıştı, ama şimdi bambaşka bir nedenden dolayı kızarıyorum.

Axel'in parmağı hâlâ ağzımın kenarından çekiştirirken, konuşmak için dudaklarımı aralıyorum. Ama Axel başparmağını tekrar ağzımın içine sokarak sözümü kesiyor.

Balık Adam'ın hareketi izlerken gözlerinin daha da büyüdüğünü görüyorum.

Ama Axel iri bedenini benimkinin önüne kaydırarak diğer adamın görüşünü engelliyor.

"Üzgünüm ama bu benim." Axel gözlerini diğer adamdan ayırmıyor, başparmağı sonunda ağzımdan tamamen çıkarken eli boynumda geziniyor. Başparmağının nemli pedi ardında bir ürperti izi bırakıyor.

"Umm..." sevgilim bana bakabilmek için yana doğru eğiliyor.

"Maddie? İyi misin?"

Sesimi bulabilmek için yutkunmak zorunda kaldım, "Evet!"

Beni tamamen serbest bırakan Axel, Balık Adam'la yüzleşene kadar

dönüyor.

Bir kafa daha uzun, neredeyse iki kat daha geniş ve savunma pozisyonunda olan Axel, uğraşılacak bir adam gibi görünmüyor.

"Bunu sorduğun için minnettarım." Axel bu açıklamasıyla beni şaşırttı. Adama defolup gitmesini söylemesini bekliyordum. "Bu onun mu?" Balık Adam'ın elindeki küçük çantayı göstererek sordu.

Sevgilim başını sallıyor ve masanın üzerinde unuttuğum çantayı uzatıyor. Çantayı alırken ona teşekkür etmeye çalışıyorum ama sadece kelimeleri ağızda gevelemekle yetiniyorum.

Axel elini uzatıyor ve kafası karışmış görünen sevgilim alışkanlıkla elini tutuyor. Az önce ağızma giren elin aynısı olduğunu fark etmemiş gibi yapıyorum.

El sıkıştırlarken Axel ona içtenlikle teşekkür eder. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler. Ama üzgünüm, ikiniz için asla yürümeyecekti."

Balık Adam biraz başını sallıyor, Axel'in niyetinden pek emin görünmüyor. Ama Axel başka bir şey söylemiyor, sadece adamın elini bırakıyor, sonra bir kolunu omzuma doluyor ve bizi arka salondan çıkışa doğru yürütüyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Axel

MADDIE'YI OTOPARKA DOĞRU SÜRÜKLÜYORUM.

Arka tarafa park ettim. Bu gece buraya gelirken niyetimden tam olarak emin değildim ama onu burada yenersem arabamı tanıyıp korkmasını istemiyordum.

Ama kapıdan içeri girer girmez gözlerim doğrudan ona kaydı ve onu yalnız bırakmayacağımı biliyordum. Onu tekrar elime geçirmek için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum.

Küçük bir eli sırtımın ortasına bastırıyor. Benim ona dokunduğum kadar o da bana dokunmaya çalışırken parmakları kıvrılıyor ve tişörtümün siyah pamuğunu kavıyor.

Durmadan başımı eğip başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"Neredeyse geldik," diyorum ona, bir arabanın daha yanından geçip yolcu tarafındaki kapıma doğru ilerlerken.

Kapıyı açıp, alçak koltuğa oturmasına yardım ettim ve kapıyı kapattım.

Omzumdaki melek başını bana bakacak kadar kaldırıyor. Yüzünde sessiz bir *ne halt ediyorsun* ifadesi. Ama bu beni durdurmaya yetmiyor.

Belki de ne yaptığımı bilmiyordumdur.

Ve belki de ne kadar vermek istediğimi bilmiyorum.

Ama onun tadını dudaklarımda ve ıslaklığını aletimde hissetmezsem aklımı kaçıracağımı biliyorum.

Şeytan öne doğru eğildi, ellerini birbirine sürterek planlarımı onayladı.

Kapımı büyük bir güçle çekerek açtım ve kendimi koltuğa bıraktım.

Maddie'ye bakmıyorum.

Bakamıyorum.

Yüzündeki o muhtaç ve azgın ifadeyi görürsem, onu bu arabanın içinde becermek isteyeceğim. Ve ben bunun için çok yaşıyım.

"Emniyet kemeri," diye emrediyorum.

Kendiminkini tıklayarak park yerinden geri geri çıkıyorum ve otoparka doğru ilerliyorum.

Müzik normal seviyede, ama yola çıktığımda uzanıp sesi kapatıyorum. Artık duyabildiğim tek şey kendi kükreyen nabzım ve Maddie'nin yumuşak nefesi.

"İçki mi içiyordun?" Bilmek istiyorum.

Çevremde Maddie'nin başını salladığını görüyorum. "Hayır, sadece Sprite. Söz veriyorum."

"Güzel." Elim vites değiştiriciden kalçasının üstüne doğru hareket ediyor. "Pantolonunu aç."

Maddie hızlıca bir nefes alır.

Sıkı bir baskı uygulayarak, avucumun kenarı uyluklarının arasına girene kadar elimi kalçasından yukarı kaydırıyorum.

Daha sert bastırıyorum ve onun sıcaklığı kan dolaşıma sızıyor.

Bir anlık duraksamadan sonra Maddie düğmelerini karıştırıyor. Giydiği koyu renk pantolon güzel görünüyor, ama özellikle şu hoşuma gitti. görkemli kış yanaklarına yapışıyorlar - dışarı akıyorlar. Yani çalışacak alan var.

Elimi yukarı çekip parmaklarımın pantolonunun dikişini takip etmesine izin verdiğimde Maddie'nin bacak kasları seğiriyor.

Elimi daha da kaldırıp parmak uçlarımla neredeyse giysi bariyerinin tepesine ulaştığımda, Maddie'nin elleri aniden karnının üzerinde kenetleniyor.

Duraksayarak ona doğru bakıyorum ve yüzünde endişeli bir ifade görüyorum. "Ne oldu bebeğim?"

"Ben sadece..." Tekrar bakıyorum ve gözlerini kapattığını görüyorum. "Konuş benimle."

"Sadece böyle oturduğumda," diye söze başladı, "karnım dışarı çıkıyor ve bundan iğrenmeni istemiyorum."

Hâlâ direksiyonun üzerinde olan el, deri gıcırdamaya başlayana kadar sıkılır.

"Elini kucağıma koy."

Bana en yakın olan eli, bacağımanın üstüne gelene kadar geçici olarak hareket ediyor.

Kalçalarımı yukarı kaldırıyorum. "Kucağıma, bebeğim. Elini sikimin üstüne koy."

Nefes alış verişi düzensiz ve avucunun hafif baskısı aletimin üzerine yerleştiğinde bir iniltiyi ısırma zorunda kalıyorum.

"Bunu hissediyor musun?" "Bana yaptıklarını hissediyor musun?" diye sordum. "Evet."

"Birazcık yumuşak tenin bunu yok edeceğini mi sanıyorsun?" Uzunluğunu okşamaya başladığında aletim zıplıyor. "Küçük sevimli karnın benim için sorun olmayacak. Senin için de sorun olmayacak. Çünkü sen mükemmelsin. Ve bunu sana kanıtlamak için o güzel vücudunun her yerine boşalmamı istiyorsan, görevi kabul etmiş say."

"Axel..."

"Şimdi ellerinin üzerine otur ve bacaklarını aç."

Maddie'nin bana dokunmayı bırakmasını istemiyorum ama aynı zamanda kot pantolonumun içine boşalmak da istemiyorum. Ve sonunda onu soyduğumda bir dakikadan daha uzun süre dayanmak istiyorum.

Dinleyen Maddie dediğimi yapıyor ve ben de elimi karnına bastırıyorum.

İçinde yaşadığımız bu lanet toplum tam bir saçmalık. Maddie gibi kadınları değişimleri gerektiğine inandırmaya çalışıyorlar. Karnım neden umurumda olsun ki?

Sinirlenmek istemediğim için bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum ve parmaklarımı külotunun üst bandı ile çıplak teni arasında bir yol bulana kadar oynatıyorum.

Maddie'nin bacakları genişliyor ve elimi her seferinde bir santim kadar indiriyorum.

Parmak uçlarım yumuşak buklelere değdiğinde inliyorum.

Maddie'nin çıplak amının traş edilmemiş olması çok seksi.

Küçük bir ses çıkarıyor ve orta parmağım kayganlığından geçene kadar aşağı inmeye devam ediyorum.

"Siktir," parmağımın pedini klitorisinin üzerine sürerken gaza basıyorum. O tatlı sinir yığısıyla oynuyorum. "Çok ıslaksın, küçük klitorisin bile benim için sırılık oldu."

"Aman Tanrım!" Maddie inliyor.

Biraz yana eğilerek parmağımı kıvrırırken elimi aşağı doğru bastırıyorum.

Kalın parmağım dudaklarının arasına kolayca giriyor. Maddie'yi parmağıma geçiriyorum.

"Tanrım," diye homurdandım. Sonunda onu ilk kez gerçek anlamda hissediyorum.

Maddie inliyor ve elleri bacaklarının altında sıkışıp kaldıkları yerden havalanıyor.

Bileğimi tutuyor ve elimi çekeceğinden korkuyorum ama çekmiyor. Bana yapıştı. İnliyor, dokunuşuma sürtünüyor.

Avucumu klitorisine bastırıyorum ve yüzük parmağım amının içindeki orta parmağımla birleşiyor.

İki parmağımın etrafında gerilmesi sikimin sızmasına neden oluyor. O kadar iyi hissedecek ki.

İleride farlarımnda bir dur işareti yanıp sönüyor ve frene basmadan önce yaklaşıma kadar bekliyorum. Momentum parmaklarımı daha derine itiyor.

"Kutsal... Axel..." diye inliyor, bu açıdan olabildiğince derine inmiş olmama rağmen elime daha fazla bastırıyor.

Her vuruşumda, avucumun her çarpışında, sesleri biraz daha yükseliyor. "Yaklaştın mı?" Diye bağıriyorum.

Maddie, elimi pantolonundan yukarı ve dışarı sürüklediğimde hızla protestoya dönüşen bir anlaşma sesi çıkarır.

"Nesin sen- Neden durdun?" diye sızlanıyor.

"Çünkü benim sikimin üzerine boşalacaksın, daha önce değil." Elimini ağzıma götürdüm, içindeki iki parmağı dudaklarımda gezdirdim.

Maddie inliyor, "Şu anda senden nefret etmek istiyorum." Sırıtiyorum, "Ama etmiyorsun."

Sonra parmakları ağzıma sokup ilk tadımı alıyorum.

Ckapt'ca 17

Maddie

OH. BENİM. LANET OLSUN. TANRIM.

Ben öldüm.

Kelimenin tam anlamıyla öldüm ve *bu* cennete gittim.

Axel'in kendi parmaklarını emmesini izlemek, tadına baktığı şeyin benim amım olduğunu bilmek... Hissettiğim duyguların karışımı neredeyse kalçalarımın arasındaki zonklamayı köreltmeye yetiyor.

Sersemlemiş bir halde otururken ikimiz de yolculuğun son birkaç dakikası boyunca sessiz kaldık. Olacakları düşündükçe nabzım yerinden fırlayacakmış gibi atıyor.

Axel benim sokağıma döndüğünde, yolu geçen seferden ezberlemiş olması gerektiğini fark ediyorum çünkü ona yol tarifi konusunda hiç yardımcı olmadım.

Aşağı uzanıp pantolonumun fermuarını çekmeye başladım. "Yapma."

Bu tek kelime beni durdurdu ve itaat ettim.

Axel yavaşlayarak arabasını kısa garaj yoluma çevirdi.

Emniyet kemerimi çözüp kapımı açmadan önce arabayı park etmesini bekliyorum.

"Beni bekle."

Neden bu emirleri dinlemeye devam ediyorum, bilmiyorum. Ama dinlemek istiyorum. Söylediklerini yapmakla ilgili bir şey iyi hissettiriyor. Sadece dinlemek güzel. Düşünmemek.

Axel beni fazla bekletmiyor, adımları saniyeler içinde arabanın etrafında dönüyor.

Arabadan inmeme yardım etmesine izin verdim ve kaldırıma doğru yürürken, benimle komşumun pencereleri arasında durduğunu fark ettim. Pantolonumu açık tutmamı bu yüzden sorun etmemiş olmalı.

Çantamı karıştırırken anahtarlarımı buluyorum ve Axel kapımı açmak için elimden aldığında hiç karşı koymuyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Axel

ÖN KAPIDAN MADDIE'NİN EVİNE YÜRÜMEMİZ İÇİN GEREKEN SÜRE.

Yatak odası hayatımın en uzun dört saniyesiydi. Eşikten geçtiğimiz anda onunla yüzleşmek için dönüyorum ve bu sırada gömleğimi yırtıyorum.

"Giysilerini çıkar!" Onu kendim soymak istiyordum ama bunu yapacak sabrım yoktu. Bu sefer olmaz.

Donup kaldığını fark edene kadar kot pantolonumun düğmelerini açmış ve fermuarımı indirmiştim. Gözleri göğsümün üzerinde geziniyordu.

Dövmeli tenimi sergilediğim geniş alana bakıyorum. "Daha sonra bakabilirsin." Pantolonumu kalçalarımın altına indiriyorum, gözleri

hareketi takip ederek. "Ama şimdi soyunman gerekiyor."

Parmaklarım boxer'ımın üstünü tutuyor ve sonra onu aşağı itiyorum.

Aletim çelik gibi sert, görüntüsü - ve kalınlığı - Maddie'nin gözlerinin açılmasına neden oluyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Maddie

ÖLECEĞİM.

O sik beni ikiye ayıracak.

Kendi sonuma doğru çabalayarak gömleğimi yırtıyorum ve dar malzemeyi kabaca çekip çıkarıyorum. Pantolonum hâlâ çözüktüğünden, ayaklarımın dibinde birikmeden önce biraz yardıma ihtiyaçları var.

Gözleri her hareketimi izlerken Axel birkaç adım ötede duruyor ve kendini okşuyor.

Tanrım. Heyecanlı mıyım yoksa korkuyor muyum karar veremiyorum.

Sütyenimin arkasındaki kopçaya uzanıyorum ama Axel beni durduruyor. "Önce külot."

Ellerim duraklıyor. Sonra bir kez daha dediğini yapıyorum. Siyah tangamı kalçalarımın altına çekerek öne doğru eğiliyorum.

"Orada dur." Sesi sert ve bir kez daha itaat ediyorum, göğsüm yere paralel.

Axel yaklaşıyor, dev siki yüzümün yanında sallanıyor.

Dudaklarımı ayırmaya başladım, ama sonra o hareket etti. Arkamda durdu. Ayakları baş aşağı görüşümde benimkileri çerçeveliyor.

"Mükemmel amına koyayım," diye homurdanıyor ve bir elini kalçamın arkasından, kıkır yavaşlığından ve omurgamdan yukarı doğru sürüklüyor.

Sert boyu kıkırımın üst kısmına yerleşene kadar yaklaşıyor. Boy farkımız onu yanaklarımın arasına sokamayacak kadar büyük. Ama yaklaştığında orada bir sıcaklık hissediyorum ve taşaklarının içime doğru bastırıldığını fark ediyorum.

Bu neden sıcak?

Tüm bunlar neden bu kadar sıcak?

Elleri sütyenimin arka askısını kavırıyor ve -deneyimli parmaklarıyla- Axel kopçaları çözüyor ve sütyen vücudumdan ayrılıp yere düşüyor.

Axel göğsü sırtıma bastırana kadar eğiliyor ve bir iniltiyle ellerini göğüslerimin etrafında birleştiriyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Axel

BU LANET MEMELER. HAYAL ETTİĞİM HER ŞEYE SAHIPLER.

Bu şekilde aşağı sarkarken, ağırlıkları büyük avuçlarımı mükemmel bir şekilde dolduruyor. Onları emmek istiyorum. Meme uçlarını ağzıma çekmek. Onu boşaltmak,

Kucağımda kıvranıyor, klitorisini kalçama sürtüyordu.

Ama onu daha çok becermek istiyorum.

Parmaklarım etini yoğuruyor, çakıllı tomurcukları avuçlarıma bastırıyor. "Sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki," diyorum ona.

meme uçlarını çekmek için.

"Ne gibi?" Maddie'nin nefes alış verişi düzensizleşiyor ve sırtının kamburlaştığını, kışını bana doğru ittiğini hissedebiliyorum.

"Her şeyi, Maddie. Senin bu küçük tatlı bedenine her şeyi yapmak istiyorum." Parmaklarımı tepelerinde gezdiriyorum ve o da inliyor. "Ama seninle sırt üstü yatarak başlayacağız, böylece seni becerirken bu göğüslerin zıplamasını izleyebileceğim." Tutuşumu bırakıp doğruluyorum ve kışına yumuşak bir tokat atıyorum. "Yatağa."

Maddie yatağın ortasına doğru sürünüyor ve ben de onun amına ilk kez gerçek bir bakış atıyorum. Sonra sırt üstü dönüyor ve bacaklarının açılmasına izin veriyor. Parlayan ıslak pembelik tüm ihtişamıyla beni selamlıyor.

Onun içine yüzüstü düşmek istiyorum.

"Bir dahaki sefere," dediğimi duyuyorum yatağa tırmanıp kendimi onun üzerinde konumlandırırken.

"Ne?" diye soruyor, gözleri her şeye bakıyor, elleri göğsümde geziniyor.

"Bir dahaki sefere amını yiyeceğim."

"Tamam," diye başını sallıyor, dudaklarını yalıyor.

Sikimi kavradım ve yarığını aşağı yukarı ovaladım. İkimiz de inliyorduk ve ben tekrar yapıyordum.

"Siktir, Maddie." Aletimin ucunu klitorisine bastırıyorum. "Bu amcığın beni bağımlı yapacağını şimdiden söyleyebilirim."

Topukları kalçalarımın arkasına batıyor.

Bunun için çok ateşli. Bunun için çok ıslak.

"Hazır mısın?" Ona soruyorum, aletimin üzerinde parlayan hazırlığının kanıtını görüyorum.

Maddie başını sallamaya başlıyor ve sonra duruyor, "K-kondomlar?" bunu bir soru gibi söylüyor, gözleri sikime yapışmış.

"Kahretsin." Atılmış pantolonuma baktım.

Bu gece evden çıkmadan önce cüzdanıma prezervatif koydum, tam da böyle bir durumla karşılaşma ihtimaline karşı, ama çoktan unutmuşum.

Maddie nereye baktığımı görmek için başını kaldırıyor, sonra yanakları kıpkırmızı oluyor.

Bize en yakın komodini işaret ediyor. "Orada biraz var." Çenem sıkışmaya başlıyor ama o devam ediyor. "Onları bu hafta aldım."

Hâlâ sikimi kavrarken, ucumu girişine doğru bastırıyorum. "Onları benim için mi aldın?"

Bana çılgınca başını sallıyor ve sapkın bir gurur duygusu göğsümü dolduruyor.

Kalçalarım seğiriyor, vücuduna gömülmek istiyorum ama geri çekilip komodinin çekmecesine uzanıyorum. Parmaklarım küçük bir kutunun etrafına dolanana kadar körü körüne uzanıyorum.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıp kutuyu yırtarak açıyorum ve bir dizi kare çıkarıyorum. Çok renkli folyolar beni yavaşlatıyor. Sıradan birini çıkardığımda, etiketi bana bakacak şekilde çeviriyorum.

"Ananas mı?"

Ellerini gözlerinin üzerine koyuyor ve bacaklarını kapatmaya çalışıyormuş gibi kalçalarının gerildiğini hissediyorum. Ama ben onların arasındayım ve hiçbir yere gitmiyorum.

"Sonra açıklarım," diye ciyaklıyor Maddie.

"Bunu sen yap." Paketi yırtıp açıyorum ve çıkan ses üzerine parmaklarını gözlerinin üzerinden ayırıyor. "Ama bebeğim, o güzel amcığa girmeme izin verdiğin sürece istediğin her aromayı giyerim."

Kalçaları gevşiyor, elleri yanlarına düşerken dizleri de açılıyor.

Prezervatifi boyumdan aşağı yuvarlarken gözlerimi yüzünden ayırmıyorum.

Maddie ağır ağır nefes almaya başladığında ağzı açılır.

"Bu aleti istiyor musun?" Ona soruyorum, örtülü ucumu onun açıklığında yukarı ve aşağı gezdiriyorum.

Mırıltılı bir onay sesi çıkarıyor. "Sence sığabilir misin?"

"Sanırım öyle," diye fısıldıyor Maddie.

"Öyle sanıyorsun." Derin bir nefes alıyorum, "Maddie, sen bakire misin?" Gözleri benimkilerle buluşmak için havalanırken genişliyor.

"Cevap ver,
bebeğim." Başını
sallıyor. "Emin
misin?"

Boğazının yutkunmaya çalışmasını izliyorum. "Bunu bir kez yaptım." "Bir kere mi?" İnledim.

Lanet olsun.

"Sadece bir
kez mi?"

Başını
sallıyor.

"Tanrım."

Sikimin başını onun girişine soktum. Am dudakları kalınlığımın etrafına rahatça yayılıyor.

"Bana istediğini söyle. Bana gerçek bir lanetin ne olduğunu bilmek istediğini söyle

gibi hissettiriyor." Öne doğru eğildim, bir elim başının yanındaki yatağın üzerindeydi. Diğer karnına bastırıyor, geçen seferki gibi kabarmasını ya da bana karşı sallanmasını engelliyordu. "Bana bu ateşli küçük amcığı doldurmamı istediğini söyle."

"Seni istiyorum." Parmakları altındaki battaniyenin içine kıvrılıyor.

"Ne kadar kötü?" Meme uçlarından birini yalayana kadar sırtımı kamburlaştırıyorum. "Kötü!" diye haykırıyor.

Kalçalarımı sabit tutarak bedenimi daha da alçaltıyorum, ta ki göğüslerimiz birbirine değene ve dudaklarımız sadece bir santim ayrılana kadar.

Göz göze geldik.

"Bunun için yalvar bana," diye talep ediyorum. "Lütfen."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin." Yarım santim daha sokuyorum ve göz kapakları çırpınarak inliyor. "Bunun için yalvar bana, Baby

Doll."

"Lütfen, istiyorum!" Elleri bana uzanıyor. "Lütfen, baba!"

Ateş omurgamda parlıyor ve ona doğru itiyorum. Şişko aletim, gidebildiğim kadar derine inene kadar amına giriyor.

Sızlanan küçük ıgılları doğrudan taşaklarımaya gidiyor ve etrafımdaki gerginliğin farkına varmamı sağlıyor.

Maddie'nin küçük elleri omuzlarımı tırmalıyor ve onu incittiğimden endişeleniyorum.

"Bebeğim, özür dilerim-" Daha yavaş gitmeliydim. Onu daha çok hazırlamalıyım.

Yüzündeki şok olmuş ifadeye bakarak geri çekilmeye başlıyorum ama sonra tırnaklarının derime battığını hissederek beni durduruyor.

"Daha fazla," diye boğuk bir ses çıkardı. "Bana daha fazlasını ver." Sözleri tereddütlerimi yarıp geçiyor ve dudaklarımı onunkilere çarpıyorum.

Bir hafta önce bu yataktan ayrıldığımdan beri ilk öpücüğümüz ve altımda eriyor.

Ağızlarımız sanki bunu milyonlarca kez yapmışız gibi birlikte hareket ediyor. Sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi.

Kalçalarımı kaldırıyorum, sikimi onun sıkı sıcaklığından dışarı sürüklüyorum, sonra tekrar aşağı indiriyorum.

Bu hareket üzerine Maddie ağzını açıyor ve dilimi içeri sokmama izin veriyor.

Ve dudakları dilimin etrafına kapanıp beni emdiğinde, ilkel ihtiyaç beni ele geçiriyor. Ve şehvetimin kontrolü ele geçirmesine izin verdim.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Maddie

SIKINI İÇİME POMPALARKEN AXEL'IN VÜCUDUNA YAPIŞIYORUM.

O çok büyük. Neredeyse çok büyük. Her yerde.

Kollarım onun etrafında dönüyor, hala arkasında buluşmuyor. Ve amım ona uyum sağlamak için geriliyor. Aletinin kalınlığı acı ve zevkin tam sınırında.

Kalçaları bana çarpıyor ve göğüslerimin - ve diğer her şeyin - hareketle sallandığını hissediyorum.

Muhtemelen o da aynı şeyi hissediyor, öpüşmemizden geri çekiliyor ve ağırlığını ellerine veriyor.

Vücuduma bakarak, tekrar içime girdi. Ve tekrar. Bunu yaparken inliyor ve hırlıyor.

Beni o kadar geriyor ve tam doğru açıda duruyor ki, sikinin üst kısmı klitorisimin üzerinde geziniyor.

Çok yaklaştım.

Çok yaklaştım.

Onu da kendimle birlikte göndermek isteyerek uzanıp göğüslerimi tuttum. Onları birbirine bastırıyorum.

Yumuşak tenimde kendi ellerimi hissetmek bile içime bir sarsıntı daha gönderiyor.

"İşte bu kadar." Axel homurdanıyor, bana daha da sert çarpıyor ve hareketle birlikte zıpladıklarını hissediyorum. "İşte bu kadar."

Sesi çok gergin. Gözleri göğsüme kilitlenmişti. Ve hayatım boyunca hiç bu kadar seksi, arzulu hissetmemiştim.

Bakışlarını onun geri kalanını, şişkin kaslarını, gergin omuzlarını ve neredeyse her yerini kaplayan siyah mürekkebini görmeye zorluyorum. Gözlerim

tasarıma odaklanmak istiyorlar ama yapamıyorlar. Bakılacak çok şey var. Çok fazla deri sergileniyor.

Karnı esniyor, gözlerimi daha da aşağıya çekiyor.

Başımı kaldırdığımda, vücuduma girip çıkarken aramızdaki aletin tabanını görebiliyorum.

"Siktir, Maddie." Daha hızlı hareket ediyor. "Yaklaştın mı? Sikimin her yerine boşalacak mısın?"

"Öyleyim." Zirveye yaklaştığımı hissediyorum, her kelime - her itme - beni unutulmaya daha da yaklaştırıyor. "Çok yaklaştım."

Başımı yatağa doğru eğmeye başlıyorum, gözlerim geri dönmeye hazır.

"İzlemeye devam et, Oyuncak Bebek." Öne doğru eğiliyor ve uzun boyuyla klitorisime daha fazla baskı yapıyor. "Gözlerini sikimden ayırma."

İnliyorum, müstehcen konuşmasının beni ne kadar ateşlendirdiğini saklamaya bile çalışmıyorum. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, ben onun etrafında kenetlenirken bile. "Beni seviyorsun Sikimden mi bahsediyorsun? Seni nasıl açtığından mı? Amının beni nasıl kavradığından? Beni vücudunun içinde tutmaya çalıştığını?"

"*Aman Tanrım!*" Axel bir kez daha itmeden ve beni çılgılık atan bir orgazma göndermeden önce çıkardığım tek şey bu.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

Axel

MADDIE BAŞINI EĞERKEN AMCIĞI SIKIMIN ETRAFINDA KASILİYOR.
bir coşku çılgılığıyla yatağa çarptı.

Ve hepsi bu kadar.

Açık ağzı, zıplayan göğüsleri, kasılmış amı.

Ağırlığımı onun üzerine bırakıyorum ve dökülmeden önce kalçalarımı
bir kez daha ona doğru pompalıyorum. Prezervatifi salgımla dolduruyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Maddie

AXEL'IN KOLLARINA YAPIŞMIŞKEN TEK DUYABİLDİĞİM AĞIR NEFES ALIŞ VERİŞLERİYDİ.
geri çekiliyor.

Kollarım onun etrafında geriliyor, onu daha da yakına çekiyor ve Axel'in kaymasına neden oluyor. Aleti hâlâ içimde ve kaslarımın onun etrafında kasılmasına neden oluyor ve inliyorum. İçime girmesinin verdiği acı kendini fark ettiriyor.

"Axel yavaşça geri çekilmeden önce bir kez daha içime doğru sallanıyor.

Kendini kaldırdıktan sonra, sırt üstü yatana kadar yana yuvarlanıyor, derin göğsü yükselip alçalıyor.

Prezervatifi dikkatlice çıkarışını, ucunu bağlayışını ve yatağın kenarından yere bırakışını büyük bir hayranlıkla izliyorum. Muhtemelen iğrenmem gerekirdi ama zerre kadar utanç hissetmiyorum. Bu kadar iyi hissettiren hiçbir şey yanlış olamazdı. Ve kalkıp çöpe doğru yürümeye de niyetim yok.

Bana en yakın olan kolu davet edercesine kalkarken, diğeri yatağın üzerinde genişçe yayılıyor. "Buraya gel."

İkna edilmeye ihtiyaç duymadan ona doğru yuvarlanıyorum ve çıplak önüm onun yan tarafına değene kadar durmadan yaklaşıyorum.

Başım, omzuyla göğsünün birleştiği o harika noktaya yerleşiyor ve büyük kolu sırtıma dolanarak beni daha da yakınına çekiyor.

İçimden bir memnuniyet dalgası geçiyor ve o kadar güçlü ki kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Yanağım vücuduna sokuluyor, göğüs kılları tenimi gıdıklıyor.

"Bu..." Sözümlü kesiyorum.

Axel'in göğsü bir başka büyük hava girişiyle genişliyor. "Evet," diyor kelimeyi nefes verirken. "Öyleydi."

Göz kapaklarım inmeye başlıyor ve bacağımı onunkine geçiriyorum. Axel izin istemeden, "Ben kalacağım," diyor. "Güzel."

Cevabım üzerine küçük bir kıkırdama çıkarıyor ve tenimi ürpertiyor. Gülüşünde, bunu pek kullanmadığını düşündüren bir şey var. Bu yüzden buna sebep olmak beni mantıksız bir şekilde iyi hissettiriyor.

Axel'in parmakları kolumda geziniyor, "Üşüdün mü?"

Cevap vermeme fırsat vermeden ayağıyla bir tekme atıyor ve yatağımın ayak ucundaki kalın battaniyeye takılıyor.

Uzanıp örtüyü çıplak bedenlerimizin üzerine örtmesine yardım ediyorum. "Daha iyi misin?" diye soruyor.

Ona karşı başımı sallıyorum, "Daha iyi."

Keşke köşede hâlâ yanan lambanın kumandası olsaydı ama loş bir ışık yayıyor ve hiçbir doğa gücü beni yerinden kıpırdatamaz.

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor ve yatağında son kez birlikte olduğumuz anın hatıraları düşüncelerimde su yüzüne çıkıyor. Ve davranışımı hatırladığımda yutkunuyorum.

"Özür dilemek zorundayım-" Ben başlıyorum.

Axel aynı anda konuşur. "Özür dilerim-"

Başımı kıpırdatmadan ona bakıyorum, kaşlarım çatılmış. "Üzgün olmanı gerektirecek ne var?"

Axel battaniyeyi biraz daha yukarı çekerek çenemin altına sıkıştırıyor. "Gittiğim için. Yaptığım gibi sıvışmamalıydım."

Dudağım endişeli, "Neden yaptın?"

Sormaya korkuyorum ama bu soru benliğimi tırmalıyor.

O sabah yalnız uyandığımdan beri kendime güvenim tamdı. Çünkü tabii ki beynim en kötü nedenlere yöneldi. *İlgilenmiyor. Davranışlarınla onu iğrendirdin. Yeterince iyi değilsin.*

Axel hemen cevap vermek yerine başını benimkine doğru çeviriyor ve alnıma uzun bir öpücük konduruyor.

Gözlerim kapanıyor ve olumsuz düşüncelerin kaybolmaya başladığını hissediyorum.

"Çünkü daha iyisini hak ettiğini düşündüm." Cevabı hiç de beklediğim gibi değildi ve başımı geriye doğru eğmeye çalıştığımda, beni sabit tutmak için yanağını başımın tepesine dayadı. "Senin için çok yaşıyım. Sen de çok

Benim için çok güzel. Çok tatlı ve güzel." Axel saçlarımı hışırdatan bir nefes çekti, "Ve senin oğlumla bir randevuda olman gerekiyordu."

İçimden kahkahalar fışkırıyor ve dudaklarımı büzerek kapatıyorum. "Özür dilerim," diye ciyaklıyorum ama Axel'in göğsünün kendi mizahıyla titreştiğini hissedebiliyorum

"Özür dilemene gerek yok, Baby Doll. Bunun için üzgün değilim." Sırtıma dolanan kol beni daha da sıkıyor. "Bütün hafta seni çalmışım gibi hissetmenin suçluluğuyla savaştım. Ama başka birinin sana elini sürmesi düşüncesi," dudakları tekrar alnıma bastırıyor, "bundan hoşlanmıyorum."

Parmaklarım göğsünün üzerinde geziniyor, göğüs kaslarını kaplayan girdaplı desenlerden birinin izini sürüyor. "Yine de özür dilemem gerekiyor."

"Nedenmiş o?"

Bu konu hakkında konuşurken ona dokunmayı doğru bulmadığım için elimi yumruk haline getiriyorum.

Gerginliğimi hisseden Axel'in boştaki eli benimkinin üzerine kapanıyor. "Ne oldu Maddie?"

"O gece sana dokunmamalıydım." diye iç geçirdim.

Parmakları benimkileri sıkıyor, "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerim kapanıyor ve onun iri bedeninden yayılan sıcaklıkla rahatlamaya çalışıyorum. "Bana hiçbir şey yapmak istemediğini söylemiştin. Burada, benim yatağımdayken. Ve sana beni öptürdüm. Sonra ben... Şey... Ben..." Derin bir nefes alıyorum. "Penisini tutmamalıydım... yaptığım gibi." Benim yanakları yanıyor. "Bana hiçbir şey yapmak istemediğini söyledikten sonra olmaz."

Axel'in dudakları alnımdan uzaklaşıyor ve sinirlerim yeniden alevleniyor.

Boğuk bir ses çıkardığında başımı kaldırıp bakıyorum ve onu başını sallarken, yüzünde şaşkın bir ifadeyle tavana bakarken buluyorum.

"Gördün mü? Kötüydü!" Ondan uzaklaşmaya çalışarak haykırıyorum.

Eli omzuma kenetlenip beni yerimde sabitliyor. "Hayır, bebeğim. Şimdiye kadar yaptığın tek kötü şey az önce *penis* kelimesini söylemekti." Göğsü gümbürdüyor.

"Ciddiyim."

Başını yastıktan kaldırıp bana baktı, "Ben de öyle." "Buna ne demem gerekiyor?"

"Dick. Sik." Duraklıyor. "Kendi sıfatlarınızı eklemekten çekinmeyin." Gözlerimi deviriyorum, "Not edildi."

Omzumdaki el aşağıya, sırtımın üzerinden kıcıma doğru kayıyor. "Ve istediğin zaman *sikimi tutabilirsin*."

Yüzüne bakıyorum ve dürüst olduğunu anlıyorum. "Hala yaptığım için üzgünüm o."

Parmakları popomun yanağını çimdikliyor ve inliyorum. "Üzgün değilim. Bu his

O zamandan beri her gece parmaklarının sikimin etrafına dolanmaya çalışması beni rahatlatmış."

"Oh."

Axel bana sırtlıyor - tam sırtlıyor - ve yüzümün yeniden pembeleştiğini hissediyorum.

"Tanrım, çok tatlısın." Parmakları tüm yanağımı avuçlayana kadar kıcıma doğru yayılıyor. "Ve çok seksisin." Sıkıyor. "Güzel Sana yapmak istediğim her şeyi yapmanın beni öldürebileceğinden eminim. Ama ben bu riski almaya hazırım."

Elimi tekrar göğsüne yasladım. "Yani... sen oldukça yaşlısın."

Bir kahkaha attı, sonra kıcımı tekrar çimdikledi, "Devam et, velet. Bak bakalım nereye varacaksın."

Avuç içim karnından aşağıya doğru kayıyor ve kucaklaşmaya yakın bir şekilde ona doğru uzanıyor.

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve vücudumdaki son gerginlik de akıp gidiyor. "Bu gece orada olmana sevindim Axel."

"Ben de öyle olduğuma sevindim." Homurdanıyor, "Bir pislikle dışarıda olman beni heyecanlandırmadı ama orada olmanı umuyordum. Kapının önüne kadar gelmek biraz fazla istilacı hissettirdi."

Göğsüne doğru gülümsüyorum, "Ama bir barın arkasında başparmağını ağzıma sokmak...?"

Başımın altındaki omuz küçük bir omuz silkmeye kalkıyor, "Buna değer."

Uykulu bir kahkaha attım, "Sana numaramı vereceğim, bir dahaki sefere." Kıcımdaki el beni tekrar kavlıyor, "Tabii ki vereceksin."

Esnerken başımı daha da ona doğru çeviriyorum. "Uyu Maddie."

Her zaman başka bir bedenin yanında uyuyamayacağımı düşünürdüm ama her santimim Axel'in rahatlığı ve sıcaklığı içinde eriyor. Ve o yanımda olduğu sürece dinlenebileceğimi biliyorum.

"Uyandığımda hâlâ burada olacak mısın?" Sesimdeki belirsizlikten nefret ediyorum ama sormam gerekiyor.

Bir parmak çenemin altına bastırıyor ve ona bakmak için gözlerimi açıyorum. Mavi bakışları benimkileri tutuyor, "Burada olacağım."

OceanofPDF.com

Ckapt'ca 2W

Axel

KOLLARIMI GÖĞSÜMÜN ÜZERİNDE KAVUŞTURUYORUM VE ÖNÜMDEKİ MANZARAYA BAKIYORUM

Ben.

Buraya daha önce geldiğimde gece geç saatlerdi ve hava karanlıktı. Ama şimdi, oturma alanından Maddie'nin arka verandasına açılan cam kapılardan süzülen güneşle birlikte, Darling Gölü'nün mükemmel manzarasına sahibim.

Burası ve orası arasında bataklık bir arazi var, uzun kedi kuyrukları esintide sallanıyor, ama hemen ötesinde suyun parıldayan yüzeyi var.

Çok güzel ve sakinleştirici ve Maddie burada yaşadığı için mutluyum. Her sabah uyandığında bunu görebildiği için mutluyum.

Omzumun üzerinden yatak odasının kapısına doğru bakıyorum, onu uyandırmak istiyorum ama aynı zamanda uyumasına izin vermek istiyorum.

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor.

Maddie hala kollarımdayken uyandım. Yumuşak ve çıplak vücudu benim sert vücuduma bastırıyordu. Ilıktı. Biraz terliydi. Ama harikaydı. Ve onun sessiz horlamaları şimdiye kadar tanık olduğum en tatlı şeydi.

Şirinmiş.

Tanrım, daha önce hiçbir şeye sevimli dememiştim. Ya da sevimli. Bu kadın bana ne yaptı böyle?

Manzaraya ve Maddie'nin hâlâ yatağında uyuduğunu düşünmeye sırtımı dönerek parke zeminde ilerliyorum.

Oturma odasının diğer tarafında küçük bir şömine ve fotoğraflarla kaplı bir şömine rafı var. Çerçevelerin hepsi farklı renk ve tarzda ama birlikte güzel görünüyorlar. Evin geri kalanı gibi bu koleksiyon da Maddie'ye çok benziyor.

Gözlerim manzara fotoğraflarının üzerinde geziniyor ve Maddie'nin ailesiyle birlikte olduğu fotoğrafın üzerinden geçerken yavaşlıyor. Birkaç tane var ve gözlerim aralarında gezinirken, muhtemelen tek çocuk olduğuna karar veriyorum, çünkü sadece üçü var.

Maddie tek boynuzlu at kostümü giymiş küçük bir çocuk, annesi bir cadı ve babası da palyaço peruğu takmış.

Maddie neredeyse ergenlik çaığında, diş telleri ve vahşi saçlarıyla parlak sarı bir can yeleği giymiş bir teknede otururken.

Maddie ve ailesi Noel ağacının önünde giyinmişler.

Maddie kepi ve cübbesiyle, elinde tuttuğu diplomada Darling Lake'in okul renkleri belirgin, ailesi iki yanında.

Dişlerim ağrımaya başlayana kadar çenemi sıktığımı fark etmiyorum.

Maddie'nin ailesiyle yakın olduğunu görmek için dahi olmaya gerek yok. Fotoğrafların sadece anlık bir görüntüyü gösterdiğini biliyorum, ama mutlu bir aile gibi görünüyorlar ve Ailesini umursamasaydı bu kadar çoğunu göstermezdi.

Ve bunu mahvetmek istemiyorum.

Onunla birlikte olmak istiyorum. Onunla çıkmak. Ne derse desin. Ama babasıyla tanışmak istemiyorum. Yani *gerçekten* babasıyla tanışmak istemiyorum. Açıkçası bu fotoğraflar daha eski, ama ailesi Maddie'yi gençken doğurmuş gibi görünüyor, yani muhtemelen onlardan sadece birkaç yaş küçüğüm. Ama bundan kaçış yok - bu garip buluşmadan. Özellikle de hâlâ buralarda yaşıyorlarsa.

Yatağın gıcırdama sesi beni düşüncemden koparıyor ve şömineye doğru dönüyorum. Şifonyer çekmecelerinin açılıp kapandığını duyabiliyorum ve bir an sonra Maddie, üzerinde bir bornoz ve elinde bir bohça kıyafetle yatak odasından çıkıyor.

Gözleri bana gelene kadar oturma odasında geziniyor.

"Günaydın," diye selamlıyorum onu, bornozunun yakasının ne kadar aşağıya indiğine bayılıyorum. "Oh, günaydın."

Ona doğru bir adım attım. "Beni gördüğüne şaşırmış görünüyorsun."

"Şey..." Kolları bohçanın etrafında sıkılaşıyor. "Yatakta değildin."

Birkaç yavaş adım daha attım, "Sana burada olacağımı söylemiştim."

Küçük bir gülümseme dudaklarının kenarını çekiştirirken omuzları gevşemeye başlıyor. "Sen yaptın."

"Sana asla yalan söylemeyeceğim."

Dudaklarını ıslatıyor ve boğazının yutkunmak için hareket edişini izliyorum. "Tamam."

Başımı sallıyorum, bunu neden söylediğinden ya da bana inanmasına neden bu kadar ihtiyacım olduğundan emin değilim ama inanıyorum.

Ona dokunmak isteyerek bir adım daha atıyorum ama Maddie aceleyle koridorda yanlara doğru birkaç adım atıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Kıyafetleri tutuşunu değiştiriyor ve elini ağzını kapatmak için kaldırıyor, "Dişlerimi fırçalamam gerekiyor."

"Acele etsen iyi olur," diye homurdanarak hızlı adımlarla ona doğru ilerliyorum.

Küçük bir çılgılık atarak dönüyor ve yolun geri kalanını koşarak tuvalete gidiyor.

Kıkırdayarak mutfığa geri dönüyorum.

Bagajımda her zaman içinde kıyafet, diş fırçası ve deodorant bulunan küçük bir çanta bulundururum. Yıllar boyunca birçok kez Kendimi çok uzun zamandır işte, ofisimdeki kanepeye yığılmış halde buluyorum. Ve hazırlıklı olduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Temiz gömlek, temiz boxer ve temiz dişler insana insan olduğunu hissettirmek için harikalar yaratıyor.

Maddie banyodan çıktığında ben onun karmaşık kahve makinesinin önünde duruyordum.

"Bir tencere yapardım ama-" Omuzlarımı silkerek ona bakıyorum ve - onu her gördüğümde olduğu gibi- nefesim boğazımda düğümleniyor.

Saçlarını tepesinde topuz yapmış, gözleri parlak ve uyanık, dudakları birkaç dakika öncesine göre biraz daha pembe görünüyor, ya dişlerini fırçaladığı için ya da bir şey sürdüğü için, bilemiyorum.

Nasıl bu hale geldilerse, çok öpülesi görünüyorlar.

Gözlerim onun geri kalanında gezinirken dişleri alt dudağını yakalıyor. Pembe spor sütyeninin üst kısmını açıkta bırakan dekolte bir atlet, yakasından dışarı fırlayan büyük, görkemli göğüsleri yüzümü tam oraya koymam için yalvarıyor. Ve alt yarısı... *Cehennem*. Belden aşağısı dar siyah taytlarla kaplı. Ve lanet olsun, sikim tamamen uyandı, kahvenin canı cehenneme.

Sonra yaklaşıyor ve adımlarında hafif bir tereddüt fark ediyorum.

"Ağrın var mı?" Bunu ifade etmenin daha nazik bir yolunu düşünmeden önce soruyorum. Bir omzunu kaldırıyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Ben iyiyim."

Üç adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Maddie." Bakışlarımla buluşmak için başını geriye eğiyor. "Sana bunu tekrar soracağım ve bu sefer bana doğruyu söyleyeceksin."

Yanakları kızarmaya başlıyor ve tartışmaktan nefret ettiğini bir kez daha hatırlıyorum.

Onunla tartışmıyorum ama bazı insanların her türlü yüzleşmeden nefret ettiğini biliyorum. Bu yüzden daha yakına eğildim ve bileklerini nazikçe kavradım.

"Dün gece aletimin etrafında gerildiğiniz için güzel küçük amcığınızı ağrıyor mu?"

Dudakları aralanıyor ve cevap vermeden önce kesik kesik bir nefes alıyor: "Evet." "Pekâlâ." Ellerimi ön kollarında gezdiriyorum, dirseklerini geçiyorum ve

Ben doğrulurken onun omuzları. "O zaman seni tekrar becermek için bu geceye kadar bekleyeceğim."

Maddie'nin dudaklarından bir nefes çıkıyor ve başını göğsümün ortasına yaslayarak öne doğru eğiliyor. "Tanrım, Axel."

Kollarım onu sarıyor, bedenime çekiyor. Ve tam da umduğum gibi, o da kollarını bana doluyor.

"Sarılmayı sevmene hâlâ biraz şaşıyorum," diye mırıldanıyor. Onu daha sıkı sıkıyorum. "*Sarılmanı* seviyorum."

Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor, "Başka kimsenin yok mu?" "Hayır. Başka kimse bana sarılmıyor, bebeğim."

Kolları beni sıkmak için elinden geleni yapıyor. "Başka kimse de bana sarılmıyor."

Maddie'nin sözlerini anlaması biraz zaman alıyor.

"Kimse yok mu?" Şöminenin üzerindeki fotoğrafları düşünüyorum. "Peki ya ailen?"

Vücudunun benimkine karşı gerildiğini hissediyorum, ama geri çekilmek istediğimde bana daha sıkı sarılıyor.

Ailesi kucaklaşmaya bayılıyor. Annem hâlâ buralarda ama hiçbir zaman merhabalarını ve vedalarını sallayan sevimli bir kadın olmadı. Ama bu fotoğraflar.

"Maddie?" Adını usulca söylüyorum.

"Ben iyiyim." Beni rahatlatmaya çalışır gibi söylüyor ama sesi kapalı geliyor. "Sadece... Şey..."

Elim omurgasında bir aşağı bir yukarı kayıyor.

Bana ne söyleyeceğinden emin değilim ama şimdiden hoşuma gitmedi. Kollarımın altında, bir sonraki nefes verişinde vücudu titriyor.

"Bebeğim," sesim gergin çıkıyor.

Neler oluyor? Onu

rahatsız eden ne?

Yaş farkı mı?

Ya da... lanet olsun... kötü muamele mi yapıyorlar?

"Neden böyle davrandığımı bilmiyorum." Onu duyabilmem için yüzünü yeterince çevirdi.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diyorum ona, içimden gelmese de.

Zihnim olası en kötü senaryolarla dolup taşıyor. Eğer bir sorun varsa, bilmem gerek. Çünkü yardım etmem gerek.

"Ailem-" derin bir nefes daha alıyor, "uzun zaman önce vefat ettiler."

Sırtını ovuşturan el durur.

Hayır.

Ağrı göğsümü dolduruyor ve rahatsızlığa karşı gözlerimi kapatıyorum.

Dehşeti ya da ifadesini engellemek yerine, görüşüm mutlu bir Maddie ve gülümseyen ebeveynlerinin fotoğraflarıyla doldu.

En kötü senaryoları hayal ettiğimi sanıyordum ama yanılmışım. Hiç düşünmemiştim bile.

Küçük bir hırıltı beni donmuş halimden çıkarıyor ve Maddie'yi tutuşumu değiştirecek kadar uzun süre bırakıp onu kollarıma alıyorum.

Küçük bir şaşkınlık sesi çıkarıyor ama kolları otomatik olarak boynuma dolanıyor, bacakları kalçalarımı çevreliyor.

Oturma odasına geçip Maddie'yi kucağıma alarak kanepeye uzanıyorum.

"Çok özür dilerim," bir elim omurgasından yukarı kayarak başının arkasını kavıyor. Diğeri vücudunun etrafında kilitli kalıyor ve onu sıkıca bana yashıyor.

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Maddie burnunu boynumun kenarına sürterek o sevimli burun sokma hareketini yapıyor. "Az önce neden bu kadar üzüldüğümü bilmiyorum."

Parmaklarım kafa derisine sürtünüyor, "Bu büyük bir mesele. En büyüğü."

İç çeker, "Biliyorum. Ama bu çok uzun zaman önce oldu. Gerçekten iyiyim, söz veriyorum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Bunu söylemenin doğru olup olmadığından emin olmadan soruyorum.

Vücudu benimkine karşı gevşiyor ve birbirimize yaslanıyoruz, bacakları hala belimde, ayakları arkamdaki kanepede.

"18 yaşımıdayken bir araba kazası geçirdim."

"On sekiz mi?" Mırıldanıyorum.

İkimizi de rahatlatan bir hareketle dudakları tenime sürtünüyor. "Evet."

"Sen..." Soruyu bitiremiyorum.

Başını salladığını hissediyorum. "Onlarla birlikte değildim." "İyi," diye fısıldıyorum, ondan çok kendime.

Maddie kollarımda - güvende, hayatta - ama yine de bunu duymaya ihtiyacım vardı. Ve onun orada olduğunu düşünmeye.

Lanet olsun. Ona daha sıkı sarılıyorum.

Maddie'den önce uzun bir süre birbirimize sarılı kaldık. tekrar konuşmaya başlar. "Mezuniyetten bir ay sonraydı." *Şu kep ve cüppe.* Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Geceydi. Ve yağmur yağıyordu. The Cities'deki bir oyundan eve dönüyorlardı..." Maddie'nin parmakları gömleğimin arkasını kavradı. "Sarhoş bir sürücü vardı."

"Siktir, bebeğim." Kollarımdaki bu kızı çok az tanıyorum ama kalbim onun için parçalanıyor. 18 yaşındaki Maddie için. 31 yaşındaki Maddie için. Ve aradaki her yıl için.

Ağırlığını değiştirip rahatlamadan önce tekrar burnunu çekiyor.

"Ben iyiyim," diyor tekrar.

"Değilim," diye itiraf ediyorum ve o da hüzünlü bir kahkaha atıyor.

"Gördün mü?" Parmakları saçlarıma uzanıyor ve küçük bir çekiştirme yapıyor. "Çok iyisin."

Homurdanıyorum, "Sadece senin için." Elim tekrar sırtını aşağı yukarı ovmaya başladı. "Ne yaptın sen?"

Omuzlarını bir kez daha silkiyor. "18 yaşındaydım, teknik olarak bir yetişkindim, bu yüzden hiçbir şey *yapmak* zorunda değildim. Başka kimse yoktu, yani kardeşim yoktu, bu yüzden ailem her şeyi bana bıraktı. Bir süre evde kaldım ama..."

Buraya ilk gelişimle ilgili bir anı beni ele geçiriyor.

Ne kadar zamandır yalnız yaşadığını sordum ve yüzünde bir duygu belirdi. O zaman çıkaramamıştım ama şimdi çıkarabiliyorum.

Hüzün.

"Lanet olsun!" Onu kendime doğru bastırdım. "Lanet olsun, özür dilerim."

Küçük kıkırdaması beni şaşırtıyor ama gitmesine izin vermiyorum.

Sırtımı sıvazlıyor, "Benim için endişelenmene gerek yok, Koca Adam. Ben iyiyim, hatırladın mı? Ben buradayım."

"Hatırlıyorum." Gitmesine izin vermedim. "Ama 18 yaşında bir yetişkin değilsin ki. 18 bir çocuktur. Ve hayal bile edemiyorum-" Kendi oğlumu düşünüyorum, ben ve annesi göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmuş olsaydık ne kadar kaybolmuş olurdu. "Bunu nasıl yaptın bilmiyorum."

"En iyi arkadaşım Elouise ve ailesi vardı. Ailemin de bir sürü hayat sigortası vardı. Bu onları kaybetmemi kolaylaştırmadı ama evden atılma, karnımı doyurma gibi konularda endişelenmeme gerek kalmadı."

Öfkeli bir gümbürtü beni terk ediyor. Ama Maddie'nin gerilmesine neden olmak yerine vücudu daha da gevşiyor.

"Seni üzme hoşuma gitmiyor," diyor boynuma doğru, "ama umursaman hoşuma gidiyor."

"Tabii ki umurumda," diye düşünmeden lafı yapıştırıyorum. Ama bu doğru. Onu gerçekten önemsiyorum. Muhtemelen bu kadar kısa bir süre birlikte olduktan sonra makul bir insanın yapması gerekenden daha fazla. "Darling Gölü'nde mi kaldın?"

"Evet," diye başını sallıyor. "Bir yıl sonra evi sattım, gitmeyi planlıyordum.

Belki üniversiteye ya da onun gibi bir şeye giderdim ama yapamadım. Uzaklara taşınmak, bilmediğim bir yerde, tanımadığım insanlarla yaşamak, kendimi çok yalnız hissettim." Saçımın uçlarıyla oynuyor. "Bu yüzden çalışmaya devam ettim.

sahipleri satmaya karar verene ve ben de satın almaya karar verene kadar BeanBag'de barista olarak çalıştım." "Beğendin mi?"

"Seviyorum. Burası benim evden uzaktaki evim." "Peki ya burası?"

Gülümsemediğini hissedebiliyorum, "İşten uzakta bir ev gibi."

Gerginliğin bir kısmı vücudumdan sızıyor. İyi olmaktan çok uzağım. Gerçekten çok uzaktayım. Ama onun gülümseyebilmesi ve şaka yapabilmesi bana iyi olduğunu söylüyor. Bir süredir iyiydi.

Birlikte oturmaya devam ediyoruz. Sessizliğin etrafımızda rahatça büyümesine izin veriyoruz. Ta ki midem tarafından bozulana kadar.

Maddie gürültüye kıs kıs gülüyor ve sonunda bana bakabilmek için başını kaldırıyor. "Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

Dudaklarımı büküyorum, "Buna *evet* dersem kendimi ahmak gibi hissederim."

Sırıttırıyor, gözlerindeki tüm yaş izleri gitmiş. "Şöyle desem nasıl

olur- sana kahvaltı hazırlayabilir miyim?"

Ellerim k       kavrayana kadar sırtından a       iniyor. "Evet, bebe      . Bana kahvalt   hazırlayabilirsin. Ama   nce bana   u kahve aletinin nasıl   alı  tı       g  stereceksin."

"Anla  tık." Maddie e  ilir ve anla  mayı bir   p  c  kle m  h  rl  r.

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Maddie

YOLUMA DEVAM EDERKEN AXEL ADANIN DIĞER TARAFINDA BELİRİYOR.
Buzdolabını karıştırıp kahvaltımız için gereken malzemeleri çıkarıyorum.

"Tortilla?"

Omzumun üzerinden bakıp gülümsüyorum, "Her şeyi sevdiğini söylemiştin."

Kendini yüksek taburelerden birine bırakırken başını yavaşça sallıyor. "Anlıyorum."

"O zaman bana güvenmek zorundasın."

"Geçen haftaki sandviçten sonra, senden gelen yemeği asla geri çevirmeyeceğim." "İşte ruh bu!" Sırıtiyorum, bir kucak dolusu eşyayı tezgâha bırakıyorum.

Gözlerinin her paketin üzerinde gezindiğini görüyorum. Yumurta, krem peynir, mikro yeşillik, pesto.

Kâğıda sarılı eşyayı işaret ediyor. "Nedir o?"

"Somon füme."

Axel'in kaşları aşırı sevimli bir ifadeyle kalkıyor. "Peki o zaman..."

Bunu yeşil ışık olarak kabul ederek, ihtiyacım olan tabakları alıyorum ve yemek pişirme sürecine giriyorum - ara sıra kahve fincanımdan yudumluyorum.

Dikkati tamamen yaptığım işe odaklanmış olan Axel birkaç soru soruyor ve ben de mutfakta benimle birlikte birinin olmasından ne kadar hoşlandığımı fark ediyorum. Genelde yemek yaparken podcast ya da sesli kitap dinlerim ama Axel'in burada olması çok güzel. Gerçekten güzel.

Ben yemekleri hazırlarken Axel kalkıp kahvelerimizi dolduruyor.

Duygusal hissederek adanın etrafında dönüyorum ve tabakları küçük yemek masama götürüyorum.

Tam karşısında otururken, Axel'in yumurta paketini dikkatlice almasını mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Dövmeli iri elleri onu saygıyla

tutarken

tabağının üzerine eğilir ve ilk lokmayı alır.

Gözleri kapanmaya başlıyor, sonra ardına kadar açılıyor. Sonra yere bakıyor ve ağzına kocaman bir ısırık daha atıyor.

Gecikmeli olarak fark ettim ki, onun ekstra büyük iştahına uyması için ona ekstra büyük bir porsiyon hazırlamalıyım.

Bir ısırık daha almak için eğildiğinde, bir an için takdir ediyorum Ne kadar seksi olduğunu. Yeni gömleğinin nereden geldiğini bilmiyorum ama kalın göğsünün üzerine gerilmiş parlak beyaz pamuk ağzımı sulandırıyor.

Bu adam... o çok... her şey. Yakışıklı.

Zeki. Nazik. Kocaman.

O her şeydir.

Ailemle ilgili hikâyeye verdiği tepki beni çok hazırlıksız yakaladı. Bu kadar duygusallaşmak istememiştim. Ve bir kez başladığımda, duramadığım için utandım. Birbirimizi her gördüğümüzde bir çeşit zihinsel çöküş yaşıyormuşum gibi geliyor. Ve güne böyle başlamak istemezdim. Ama Axel'in beni anlayacağını bilmeliydim.

Ama o sadece *anlamakla* kalmadı. Beni kollarıyla sardı ve varlığından bile haberdar olmadığım bir tür rahatlık verdi.

Axel bir ısırık daha alıyor, homurdanıyor ve aniden düşünce trenim raydan çıkıyor, tam çukura giriyor.

Axel ile seksin iyi olacağını biliyordum. Ama *lanet olsun*, iyiden de iyiydi. Harikadan da iyiydi.

Kalçalarım masanın altında birbirine bastırıyor.

Vücudumu ele alış şekli. Benimle konuşma şekli.

Kollarımda bir ürperti dolaşıyor. Edepsiz konuşmanın bana göre olduğunu bilmiyordum ama işte buradayız.

Axel'in kahvaltısının son lokmasını ağzına götürmesini izlerken, dürümümü ikiye böldüm.

Axel parmaklarını yalarken gözlerini bana diyor. "Ne?"

Sorunun içinden gülerek geçiyorum.

"Hayatım boyunca neredeydin?" Ben homurdanıyorum ama Axel başını sallıyor. "Boş ver, buna cevap verme."

Gülümseyerek dürümümün yarısını alıyorum ve Axel'in boş tabağına koyuyorum.

İki yarı arasında bir ileri bir geri bakıyor, "Daha başlamadın mı?"

"Sanırım seninkini içine çektin."

Çenesi çalışıyor. "Yemeniz için ısrar etmeliyim."
"Ama yapmayacaksın." Yarısını alıp bir ısırık alıyorum.
Axel başını sallar. "Yapmayacağım." Yarısını ağzına tikiştiriyor.
"Ama seni öğle yemeğine çıkaracağım."

OceanofPDF.com

Bölüm 28

Axel

MASANIN KARŞISINDAKİ GÜZEL KADINA BAKIYORUM, YEMEK YIYOR. son on iki saat içinde bana çok şey verdiğini fark ettim. Karşılığında benim de ona bir şeyler vermem gerekiyor.

Kendi ailemi düşünerek lokmalarımı yutuyorum. "Amcam, annemin kardeşi, burada Darling Gölü'nde yaşırdı."

"Öyle mi?" Gözleri parlıyor. "Buraya sık sık gelir miydin?"

"Her yaz birkaç kez. Ve neredeyse her zaman Temmuz ayının 4'ündeth ." Başını sallayarak eşlik ediyor, bu özel kutlamanın gölde bir bütün olduğunu biliyor. "Balık tutmaktan nefret ettiğimi orada öğrendim."

Maddie'den bir kahkaha patlar.

"Ne?" Ağzımın kenarında bir gülümseme belirerek soruyorum.

Beni başından savdı, "Yok bir şey. Sadece... pek çok erkek balık tutmayı seviyor gibi görünüyor."

"Doğru. Özellikle de burada. Sadece bana göre değil."

"Buna sevindim." Bir ısırık daha alıyor ve ağzını kapatarak "Amcanın evi nerede?" diye soruyor.

"Bir süre önce sattı. Şimdi Güney Carolina'da yaşıyor - annemden çok uzakta değil. Ama Appleton Körfezi'ndeydi. Enno'yu bilirsin. Emlak mı?"

Maddie başını sallamadan önce bir an düşünür. "Bazen rıhtıma bağlı bir deniz uçağı olan şu devasa tuğla ev mi?"

"İşte bu." Yemeğimin son lokmasını yutuyorum. "Amcamın evi hemen yanındaydı."

"Hmm, Fancy." Maddie yavaşça çiğniyor ve ben bir buçuk öğünü bitirdiğimi fark ediyorum ama o hâlâ bitirmemiş. "Sorabilir miyim..."

Sözünü kesiyor, içimi bir endişe kaplıyor ama yine de başımı sallıyorum. Onu cesaretlendirmek istiyorum. Ona benimle her konuda konuşabileceğini göstermek istiyorum.

Boğazını temizliyor, "Brian'ın annesini sorabilir miyim?" Çenemi eğiyorum. "Evet. Ne bilmek istiyorsun?"

"Şey, sen..."

Büyük elimi avuç içimi masanın üzerine koyup onun yanına yaklaştırıyorum. "Brian'ın annesi Elaine, kocasıyla birlikte Meksika'da yaşıyor. Bir süredir birkaç yıldır."

Yüzündeki gergin ifadenin gevşemesini izliyorum. "Tamam."

Sordurmak istemediğim için gerisini anlattım. "Aynı arkadaşlardan bazılarını tanıyorduk, birkaç kez sarhoş olduk, birkaç kez bir araya geldik ve sonuç Brian oldu." Omzumu silkiyorum. "Birbirimiz hakkında yeterince şey biliyorduk.

asla iyi bir çift olamayacağımızı biliyordu, bu yüzden hiç denemedik bile. Bana bebeği doğurmak istediğini söyledi, ben de eğer doğurursa onun hayatının bir parçası olmak istediğimi söyledim ve bu şekilde bu işi yürüttük."

"Huh," diye başını eğdi Maddie, "bu aslında kulağa çok olgunca geliyor."

Bu beni gülümsetiyor, "32 yaşındaydım ve korunmadan etrafta dolaşmamam gerektiğini bilmeliydim. Ama pişman olduğumu söyleyemem."

Maddie'nin yanakları kızarmaya başlıyor ve ben de onunla aynı yaşta olduğumu fark ediyorum.

Başka tarafa baktığında, dün gece kullandığımız *korumayı* hatırlıyorum.

İşaret parmağımı tahtaya vuruyorum, "Lafı açılmışken, sanırım Ananaslı prezervatifleri açıklayacaktınız."

İnliyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor, "Bunu unutacağımı umuyordum."

Gülüyorum, "Hiç şansın yok."

Elleri yanaklarından aşağıya doğru iniyor ve bana bakıyor, "Panikle satın aldım."

Kaşlarımı kaldırdım, "Panikle prezervatif mi aldınız?"

"Hayır, tam olarak değil. Panikledim ve *tropikal aromalı* prezervatif aldım." Ben sırtınca iç geçirdi, "Seçkinin önünde duruyordum ve birinin geldiğini duydum." Ben kıs kıs gülüyorum, çünkü 12 yaşındayım ve o da gözlerini deviriyor. "Uzanabildiğim ilk kutuyu kaptım."

Gölüyorum, "Hey, Őikayet etmiyorum. Benim getirdiğimi almak için yataktan çıkmaktan daha iyiydi."

Bu onu neŐelendirdi, "Bir tane getirdin mi?"

Başımı salladım, "Kesinlikle öyle."

"Yani, sen... planlıyordun...?"

Soruyu tamamlayamadı, ben de onun yerine tamamladım. "Seni becermek mi? Evet, bunu planlıyordum."

Yanakları daha da alev alev yanıyor, "Sadece bir kez mi?"

Sandalyemi geri itiyorum. "Hayır Maddie, sadece bir kez değil."

Gözleri açılıyor ve zavallı amını bu geceye kadar rahat bırakacağıma dair verdiğim sözü hatırlıyorum.

"Kahvaltını bitir ve bana telefonunun nerede olduğunu söyle."

Maddie yatak odasına doğru bakıyor, "Komodinimin üzerinde olmalı."

Onu yemeğiyle baş başa bırakarak tabağımı lavaboya taşıyorum ve yatak odasına gidiyorum.

Bir dakika sonra, elinde telefonuyla, Maddie'nin tabakları bulaşık makinesine yerleştirdiği mutfığa geri dönüyorum.

"Telefonunun şarjı neden bitti?"

Omuzları çöktü. "Oh, kahretsin! Yine fişe takmayı unutmuş olmalıyım."

"Yine mi?"

Dudağını ısıyor. "Bazen unutuyorum."

"Ne sıklıkla?"

"Ne?" O güzel yeşil gözleriyle bana göz kırpmıyor ama ben yılmayacağım.

"Telefonunu ne sıklıkla şarja takmayı unutuyorsun?" Sonra elimi kaldırıyorum, "Boş ver. Unutsan bile telefonun gece boyunca dayanır."

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Bir üst modele geçmem gerekiyordu. Aptal telefon mağazasına gitmekten nefret ediyorum."

Mırıldanıyorum, gün için planlarım sağlamlaşıyor.

"Hadi gidelim." Ağzı açık kaldı, "Nereye?"

"Aptal telefon dükkanı. İşimiz bittiğinde sana borçlu olduğum öğle yemeğinin vakti gelmiş olacak." Duraksıyorum, "Tabii hâlâ aç değilsen. Yolda durup biraz daha kahvaltı edebiliriz."

"Biraz daha kahvaltı," diye kelimeleri yavaşça tekrarlıyor.

Omuz silkmem onu kıs kıs güldürüyor.

Elimi uzatıp koridorun aşağısını işaret ediyorum. "Hadi gidelim." "Axel, öylece gidemem. Hazırlanmam gerek."

"Hazır mısın?" Ona bakıyorum. "Neye hazırsın? İyi görünüyorsun."

"İyi görünüyorum," diye tekrarlıyor. Ses tonu yumuşak ama yüzünde bir gülümseme belirtisi var.

"Güzel. Seksi. Mükemmel." Bir kez daha üstünden geçerken burun deliklerim açılıyor. "Aslında haklısın. Git üstünü değiştir. Daha kalın bir şey giy."

"Daha kalın mı?" Bu kez kahkahası yüksek. "Bu da ne demek oluyor?"
Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve bir anda meme ucunu parmak uçlarımla arasına alıyorum.

Bir çığlık atıp geri sıçramaya çalışıyor ama diğer elim ensesini kavırıyor ve onu yerinde tutuyor.

"Daha kalın." Parmaklarımı yuvarlayarak bir inilti çıkarıyorum. "Daha fazla giysi.

Bu küçük incileri sadece benim gözlerim için saklayan bir şey."

"Axel," Maddie adımı haykırıyor ve ben göğsünü avuçluyorum.
"Saçmalıyorsun."

Dudaklarımı onunkilere değene kadar aşağı indiriyorum. "Muhtemelen."
Gülümsemeye çalışıyor ama dokunuşuma doğru eğilirken bocalıyor. "İki şey."

Dikkatim dağılmışken elimi diğer göğsüne doğru kaydurdım. "İki şey var." Kelimeleri tekrar etme sırası bende.

"Bir, beni telefoncuya götürmene gerek yok."

Başımı salladım, "Tartışmaya açık değil."

Nefesi dudaklarıma değiyor. "İki mi?"

Soruyorum.

"İki, hazırlanmam gerektiğini söylediğimde duş almam gerektiğini kastetmiştim.

Saçımı, makyajımı yap. Anlarsın ya? Hazırlan."

"Ah. Doğru." İsteksizce onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. "Bu durumda, devam et."

Maddie bana sırtarak, "Televizyonu senin için açmamı ister misin?" diye sordu. "Ben hallederim. Git kendini *hazırla*."

Ckapt'ca 27

Maddie

HAZIRLANIRKEN TELEFONUMU FIŞE TAKTIĞIMDAN EMİN OLMUŞTUM AMA Bununla bile, yolculuk için yeterince şarj olması için Axel'in arabasındaki kabloyu kullanmam gerekiyor.

Darling Lake yaşamak için harika küçük bir kasaba, bir avuç mağaza ve restoranı var ama büyük mağazaları yok. İşte biz de Axel'in süslü siyah arabasıyla otoyolda uçarak en yakın büyük banliyöye doğru yola çıktık.

Axel'in eli kalçamda duruyor ve ben de bir parmağımın ucuyla güzel gül deseninin izini sürüyorum.

Ona bunun bir anlamı olup olmadığını sormak istiyorum ama bu çok mu müdahaleci olur bilemiyorum. Brian'ın annesini sormak muhtemelen çok daha kişiseldi ama bu kesinlikle cevaplamam gereken bir soruydu. Şimdi başka bir büyük soru sormadan önce cesaretimi toplamam gerekecek.

Yavaş bir araba önümüze geçiyor ve Axel'in hızla kör noktasını kontrol edip bir sonraki şeride manevra yapmasına neden oluyor.

Nefesinin altında *aptal sürücüler ve onların aptal arabaları* hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve o anda beynimde bir ampul yanıyor.

"Axel's!" Neredeyse yerimden fırlayacaktım ve parmakları bacağıma saplandı.

"Tanrım, kadın!" diye başını çevirdi, gözleri beni ve çevremizi bir anlığına taradı.

"Özür dilerim," diye ciyakladım.

"Ya vücudunla ya da patlamalarınla beni kalp krizinden öldüreceksin."

Gülmek istiyorum ama sesi o kadar sinirli geliyor ki buna cesaret edemiyorum.

Gözleri tekrar bana kayıyor, "Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?"

"Ah, doğru ya!" Canlandım. "Sen Axel'in Kaportacısı Axel misin?"

Duruşunun değişmesinden şaşırdığını anlayabiliyorum, "Oraya gittiğini söyleme bana?"

"Oh, um, sanmıyorum. Neden? Yapmamı istemiyor musun?" Bunu sormak bile göğüs kafesime sıkıcı bir zonklama gönderiyor.

Başını sallıyor, "Sorun o değil, bebeğim. Eğer daha önce orada olsaydın ve seni görmemiş olsaydım kendi kışımı tekmelemek zorunda kalırdım."

"Oh," diye kıkırdıyorum. "Şey, bunu yapmana gerek yok. Sadece ismi duydum ve sonunda aklıma geldi. Sanırım Beckett'ti, arkadaşımın nişanlısı, kamyonetini oraya getirmişti, şey, sürüngein biri camlarını kırdığında."

"Dur bakalım," yemin ederim kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum, "bu bahar kaçırılan kadın senin arkadaşın mıydı?"

"Evet," diye yüzümü buruşturuyorum. "Berbattı."

Kalçamdaki el ters dönüyor ve bizi avuç avuca getiriyor. "İyi olduğuna sevindim."

Parmaklarımızı birleştiriyorum. "Ben de."

Axel ile hissettiğim bu yakınlık normal olamaz. *Değil mi?*

O sadece çok rahatlatıcı. Çok anlayışlı.

Ona baktığınızda, huysuz ve öfkeli olmasını beklersiniz. Ve tamam, belki o da öyle. Ama onda öyle bir şey var ki beni inanılmaz derecede güvende hissettiriyor. Korunduğumu ve önemsendiğimi. Bu esrarengiz.

Aklımın bir köşesinde küçük seyirciler kırmızı bayraklar tutuyor, onları sağa sola sallıyor ve bana fazla bağlanmamamı söylüyorlar. Ama elimde değil.

Birisi için kalbimi ortaya koymayalı çok uzun zaman oldu. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten sahip olduğumdan emin değilim. O zamandan beri... Parmaklarını tekrar sıkıyorum.

Bu kadar üzücü şey yeter.

Bugün mutlu olacağım.

Yakışıklı bir adamla birlikteyim ve bir- "Bu bir randevu mu?" Soruyu ağzımdan kaçırdım.

Axel'in cevap vermesi uzun bir süre aldı - sanki bunu gerçekten düşünmemiş gibiydi, "Sanırım öyle."

Gülümsememek için dudağımı ısırıyorum, "Telefon mağazasına

bir randevu." "İtiraf edeyim, biraz acemiyim."

Daha sert ısırarak bile gülümsememin büyümesini engellemiyor.

Yüz ifadem karşısında kendi dudaklarını bükerek bana bakıyor. "Bu seni mutlu mu ediyor?"

"Evet!" *P*'yi patlatıyorum.

Axel elimi sıktı. "Yani artık şu randevu uygulaması saçmalığını bırakacak mısın?"

"Uh huh. Onları yeni telefonuma bile koymayacağım."

Axel onaylarcasına homurdanıyor ve ben de yeni bir telefon alma ihtimali karşısında heyecanlanmaya başlıyorum. BeanBag Instagram hesabına yeni içerikler eklemek istiyordum ve yeni telefonların çok güzel kameraları var, fotoğraf çekmek gerçekten eğlenceli olabilir.

Zihnim hayallere dalmış ve ne olduğunu anlamadan Axel otoyoldan çıkıp küçük bir alışveriş merkezine doğru ilerliyor.

Gösterge paneline bakıyorum ve buraya gelmek için GPS'ini kullanmadığını görüyorum. "Nereye gideceğini nasıl bildin?"

Benim yön duygum o kadar kötü ki, buraya yarım düzine kez gelmiş olmama rağmen adresi aramam gerekirdi.

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda Axel flaşörünü yakıyor, "Aynı sağlayıcı bende de var."

"Oh." Yaşadığı kasabanın Darling Gölü'nden çok uzak olmadığını hatırladığımda dudaklarım birbirine yapışıyor, bu yüzden burası muhtemelen onun için de en yakın mağaza.

Bunu ona itiraf edeceğimi hiç sanmıyorum ama ehliyetinin çektiğim fotoğrafına bakıp Google Maps'te evini aramanın ne kadar yanlış olacağını düşünerek çok zaman geçirdim.

Adresini ve dolayısıyla yaşadığı kasabayı bilmemin yeterince ürkütücü olduğunu düşünerek buna karşı çıkmaya karar verdim.

Ama yine de bu fotoğrafı olması gerekenden daha sık çektim. Axel Davis'in devlet tarafından verilen fotoğraflı kimliğiyle çok seksi görünmesi pek adil değil. Ben mi? Benimkinde akşamdan kalma bir trol gibi görünüyorum ama o öyle değil.

Gözlerim yanımda oturan adama takılıyor.

Onu tekrar görmeyi beklemiyordum ve asla evine gitmeyecektim ama yine de uzakta olmadığını bilmek rahatlatıcıydı. Mesela Başım sıkıştığında ona gönderebileceğim bir tür duygusal yarasa sinyali vardı.

Axel sinyal lambasını yakıp park yerine giriyor ve kapıdan çok uzakta olmayan açık bir yer buluyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor, kontağı kapatırken. Başımı sallıyorum ve ikimiz de arabadan iniyoruz.

Axel'in uzun adımları, ben kapıyı kapatamadan onu arabanın benim tarafıma getiriyor ve bunu benim için yapıyor.

Elini uzattı, avuç içi açıktı, ben de elimi onunkinin içine soktum ve kalbim küçük bir iç çekti.

Bu çok güzel.

Gürültülü bir kamyon gürültüsüyle geçiyor ve beynim Axel'in *Axel* olduğu gerçeğine geri dönüyor.

Çok daha büyük olan elini sıkarak yanımdaki dev gümüş tilkiye bakıyorum. "Demek bir Bodyshop, ha?"

Parmakları benimkileri sıkıyor ve bana baktığında sırtıtmaya çalıştığını görüyorum. "Evet."

"Bu benim kahveyi sevdiğim kadar senin de arabaları sevdiğin anlamına mı geliyor?"

Neredeyse kahkaha sayılabilecek küçük bir of çekti, "Bu yüksek bir çıta, Baby Doll. Ama evet, arabaları severim. Hep sevmişimdir."

"Ne zamandır sende? Dükkan?"

Kaldırımında ilerlerken başını eğdi, "22 yıl."

Ağzımı açıp bunun oldukça kesin bir süre olduğu hakkında bir şeyler söylemek üzereyim. Ama oğlu 20 yaşındaysa, *22 yıl önce* Axel bir kadını hamile bırakmadan yaklaşık bir yıl önce dükkanını açmış demektir. Sanırım bu hatırlaması oldukça kolay bir dönüm noktası olurdu.

Tüm bu durum hakkında daha fazla soru sormamak beni öldürüyor - Brian, annesi, hepsi arasındaki ilişki. Genel olarak Brian'dan bahsetmiyorum bile.

Eğer bugün iyi geçerse, birbirimizi tekrar göreceğimizi düşünüyorum. Peki ya gerçekten çıkmaya başlarsak ne olacak? Eninde sonunda Brian'la tanışmak zorunda kalacağım.

Hayır. Oraya gitmiyorum. Şimdi olmaz.

Yaşlı bir adam kapıları iterek dükkândan çıkar ve Axel boştaki eliyle kapıyı yakalar.

Önce beni içeri buyur eden Axel'in yanından geçip uzun mavi odaya giriyorum; odada bir avuç yuvarlak beyaz masa ve bunlara uygun rahatsız sandalyeler ve her duvarı kaplayan ürün vitrinleri var.

Tüm çalışanlar müşterilerle konuşuyor gibi görünüyor, ben de vitrinlerden birine gidip telefon ekranlarından birini kurcalıyorum.

Axel'in dirseği kolumu dürtüyor ve telefonunu bana doğru uzattığını görmek için başımı kaldırıyorum. "İletişim bilgilerinizi

ekleyin."

Kaşları çatıldı ve yüzündeki ifadeye neredeyse gülecektim. Çok ciddi görünüyor, sanki ona numaramı vermeme ihtimalim varmış gibi.

Gülümsememi engellemeye çalışarak telefonunu alıyorum. Yukarı baktığımda gözlerinin mağazada dolaştığını görüyorum, bu yüzden hızlıca 'Maddie'yi silip yerine 'Baby Doll' yazıyorum.

Bana böyle seslenmesinden neden bu kadar hoşlandığımı bilmiyorum. Ama oracıkta utançtan ölmeden ona hoşlandığımı nasıl söyleyeceğimi de bilmiyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" 20'li yaşlarında bir adam yaklaşıyor, gözleri benimle Axel arasında gidip geliyor.

Axel'e telefonunu geri vererek ikimizi objektif bir şekilde değerlendirmeye çalışıyorum.

Axel yıpranmış kot pantolonu, hafif dağınık saçları, yoğun mavi gözleri ve dar beyaz tişörtüyle.

Dar olması gerektiğini düşünmüyorum ama Axel o kadar *yapılı ki* normal bir gömlek ona uymaz. Materyal, benim için göz hizasında olan devasa göğsünün etrafına sıkıca gerilmiş ve dövmelelerinin koyu çizgileri pamuğun açık renginden sadece görülebiliyor. Bu harika bir şey.

Ve sonra ben varım. Makyajlı bir yüz. Saçlarım kurutulmuş ve bukleler halinde şekillendirilmiş. Pembe babetler ve parlak sarı bir yazlık elbise giyiyorum. Bu da Axel'in "daha kalın" bir şeyler giyme arzusunu tatmin etmek için dolgulu bir push-up numarası olan sütyenimi gizleyen askılar geniş. Ama benimkini yapmak yerine

göğüsler daha mütevazı, sadece onları daha belirgin hale getiriyor. Büyük göğüslerim olmasaydı kep yaka muhtemelen mükemmel bir şekilde muhafazakar olurdu, ama var, bu yüzden değil.

Hikayenin özü, biz iyi bir çift olduk. Şehvetli güzel ve iri yarı canavar. Ya da onun gibi bir şey.

Axel omzuma kocaman bir yumruk attı, "Yeni bir telefona ihtiyacı var."

Dan adındaki adam - isim etiketine göre - Axel'e başını sallayarak

"Yapabiliriz

Bunu yap."

Dan belli ki Axel'in yetkili olduğu izlenimine kapılmış ve onu düzeltmek için en ufak bir dürtü bile hissetmiyorum.

Bir kez olsun komutanın başkasında olması güzel.

O kadar uzun zamandır her şeyi tek başıma yapıyorum ki artık ikinci doğam haline geldi. Sırtımı dayayabileceğim başka kimse yok. Elouise dışında yardım isteyebileceğim kimse yok. Ama ben *o arkadaş* olmak istemiyorum, sürekli yük olan bir *arkadaş*.

Dan'i boş masalardan birine doğru takip ediyoruz.

Yürürken elimi uzatıp Axel'in sırtının ortasına bastırıyorum, onu hissetmek ve onun da beni hissetmesini istiyorum. Teşekkür etmenin sessiz bir yolu.

Hâlâ omzumda duran parmakları esniyor.

Oturduktan sonra Dan'e hesabımı açması için gereken tüm bilgileri verdim ve hangi telefonu istediğime karar vermemiz sadece birkaç dakika sürdü. Daha az depolama alanı olan ve biraz daha ucuz olanı alacaktım ama Axel beni büyük almaya ikna etti.

"Gidip bir kasa seçmelisin." Axel arka duvar boyunca sıralanmış kasaları işaret ediyor.

"İnternette bir tane sipariş edeyim dedim," diye fısıldıyorum, bunu çalışanın önünde söylediğim için kendimi kötü hissediyorum.

Axel başını sallıyor, "Yine de size bir tane sipariş edebiliriz, ancak yeni bir telefonun teslim edilmesi kaç gün sürerse sürsün telefonunuzun korumasız kalmasını istemezsiniz."

Dudağımı ısırdım.

Fazladan bir çantaya para harcamak istemiyorum ama iyi bir noktaya değindi. Ve *biz demesi* gerçekten hoşuma gitti.

İç çekerek masadan kalkıyorum. "Tamam, haklısın."

OceanofPDF.com

Bölüm 30

Axel

MADDIE'NİN DUYAMAYACAĞI KADAR UZAKLAŞMASINI BEKLEDİKTEN SONRA ADAMA DÖNDÜM.

ve kredi kartımı masaya doğru kaydardım. "Bu kartı dosyaya koymanın bir yolu var mı?"

"Elbette," diyerek plastik dikdörtgeni önündeki yolun sonuna kadar kaydırıyor ama başka bir şey yapmıyor.

"Şimdi mi?" "O dönmeden önce." diyorum.

"Oh!" Anlıyor ve kartı eline alıyor, diğer eliyle tabletinde çalışıyor.

"O kavga etmeden önce ödemeyi yapmak istersin."

Başımı salladım.

Bir an için ekrana dokunuyor, "Davayı almak istiyorsun ve telefon mu, yoksa...?"

"Evet." Sonra Maddie'nin o güzel evinde tek başına olduğunu düşünüyorum ve çenem sıkılıyor. "Yılın geri kalanı için ön ödeme yapabilir misin?"

Adam suratını astı, "Yapabilirim ama kartınızı ana ödeme şekli olarak yazmanız daha kolay olur. Zaten otomatik ödeme için ayarlanmış durumda ve ödeme şeklini değiştirmek istediğinizde arayabilirsiniz."

Omzumdaki melek, iyi bir şey yapma eylemimi onaylamak ile bu eylemin zorba doğasını onaylamamak arasında gidip geliyor.

Ve şeytanın da bir faydası yok, çünkü arkasına yaslanmış, Maddie'nin kışının o küçük seksi elbisenin içinde nasıl görüldüğüne bakıyor.

"Evet, bu işe yarar." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Adam birkaç kez daha dokunup bilgilerimi giriyor. İşı bitince kartı bana geri uzattı. "Kızınız için yaptığınız çok hoş bir şey-"

Kelimeyi telaffuz etmeye başladığında gözlerim kısıılıyor ve çenem geriliyor.

Yüz ifademi fark edip durduğunda ağzının yarısına kadar gelmişti.

Gözleri Maddie'ye ve tekrar bana dönerken genişliyor. Sonra sözlerini bitirirken çenesini hafifçe eğdi, "-kız arkadaş."

Başımı sallayarak koltuğuma geri yaslanıyorum.

Kız arkadaşım mı bilmiyorum ama kızım olmadığı kesin.

OceanofPDF.com

Bölüm 31

Maddie

APTAL GIBI GÜLÜMSEYEREK "BIRAZ DAHA KAHVE LÜTFEN" TELEFON KILIFINI ALDIM.

Duvardan.

Diğer birkaç tanesinin fiyat etiketlerini kontrol ettikten sonra, küçük kutuyu ters çevirmeye zahmet etmedim. Aptalca pahalı olacak, ama ben gerçekten

Buna bayıldım - koyu gül rengi bir arka plan üzerinde dönen beyaz buhar desenine karşı altın harfler - ve en azından başka bir tane almak zorunda kalmayacağım.

Çantayı iki elimle tutarak Axel ve Dan'in oturduğu yere doğru ilerliyorum.

Garip bir sessizlik içinde oturuyor gibiler ve bu beni hemen garip hissettiriyor.

Yaklaştığımı hisseden Axel'in başı yavaşça bana doğru dönüyor.

Gözleri temkinli, duruşu ciddi ama yemin ederim bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyorum.

Ben yaklaştıkça adımlarım yavaşlıyor, gözleri de başı gibi yavaş hareket ediyor, bakışları gözlerimden ayak parmaklarıma kadar iniyor.

Dan'e bakıyorum ama o benden başka her şeye bakıyor.

Parmaklarım çantayı daha sıkı kavırıyor. Bu gerginlik her neyse, hoşuma gitmiyor. Hem de hiç hoşuma gitmiyor.

Axel benim sandalyemi masadan çekip alıyor ama kendi sandalyesinin yanına koyuyor. Mesela onunkinin *hemen yanında*.

Teklif edilen koltuğa otururken elbisemi altıma sokuyorum.

Kolum Axel'in yan tarafına çarpıyor ama yana kaymaya çalıştığımda kolunu omuzlarıma atarak beni yerimde tutuyor. Ve işte böyle, tedirginliğim yok oluyor.

"Beğendiğin bir tane buldun mu?" diye başıyla kucağımdaki küçük kutuyu işaret ediyor.

"Evet," diyerek masaya koydum ve Dan'in yanına götürdüm. "Bunu istiyorum, lütfen."

"Evet," diye boğazını temizliyor, "Sadece bir dakika sürecek."

Dan, yeni ve eski telefonlarımı yan yana koyup tüm bilgileri aktarmak için uğraşırken kafasını kaldırmıyor.

Axel'in parmakları kolumun üst kısmındaki çıplak teni okşuyor ve omurgamdan aşağı elektrik fermuarları gönderiyor. Dan biz yokmuşuz gibi davrandığından, PDA'yı umursamayla bırakıp Axel'in yanına yaslanmaya karar veriyorum.

"Neye açsın?" Axel'in sesi göğsünden gürlüyor ve ben onun içinde daha da eriyorum.

Uzun süre düşünmeme gerek yok, "Waffles."

"Waffle mı?"

"Mm-hmm. Neden bilmiyorum ama şu anda kulağa harika geliyor."

Nasırlı parmakları kolumda bir iz daha bırakıyor, "Çok iyi waffle yapan bir yer biliyorum ama biraz yol dışında."

Başımı arkaya eğip ona bakıyorum, "Benim için sorun değil. Ama eve dönmen gerekiyorsa, başka bir zaman gidebiliriz."

Bana inanmaz bir bakış atarak cevap veriyor.

"Peki, tamam. Bugün şu yoldan uzak yere gidebiliriz."

Axel onaylarcasına çenesini kaldırıyor ve ben de gözlerimi devirir gibi yapıyorum. Yanağı *seğiriyor* ve ağzını bana doğru çeviriyor.

Masanın diğer tarafındaki adam yine boğazını temizliyor ve yanaklarım anında renkleniyor.

"Her şey hazır." Dan nihayet gözlerimin içine bakıyor ve yüzü benimki kadar kızarmış görünüyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve yeni telefonu elime alıyorum.

Bana içinde telefonun kutusu, eski telefon kılıfım ve bir makbuz olan küçük bir çanta verdi.

Axel oturduğu yerden kalkıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. "Gidelim, bebeğim."

Küçük çantamı açmak için acele ediyorum, cüzdanımı arıyorum, "Bekle, yapmam gereken..." ama sonra Dan de ayağa kalkıyor, ödemeyi bekliyormuş gibi davranmıyor. "Ah." Utanç duygusuna geri döndüm, "Bunların hepsi bir sonraki telefon faturama mı yansıyacak?"

"Şey..." Dan, yanımdaki iri adamın cevap vermesini bekliyormuş gibi Axel'e bakıyor.

Gözlerim Axel'e, Dan'e ve tekrar Axel'e kayıyor. "Neyi kaçırıyorum?" İçimde bir şüphe beliriyor. "Sen...?"

Bu soruyu nasıl bitireceğimi bilmiyorum, çünkü sormak için neredeyse çok çılgınca görünüyor.

Axel'in bakışları hiç şaşmıyor. "Ben hallettim."

O halletti.

"Sen... neyi hallettin?" Dan'e dönüp bakıyorum ama o çoktan masadan uzaklaşmış.

"Geldiğiniz için teşekkürler!" diye omuz silkiyor, sonra dönüp uzaklaşıyor.

Gül dövmesiyle kaplı büyük bir el çenemi kavradığında onun geri çekilişini izliyorum.

Nazik ısrarına karşı koyamayarak, ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum. "Eski bir telefona sahip olmak güvenli değildi."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama parmakları çenemde hafifçe gerilerek beni susturuyor.

"Kaç kez bitmiş bir aküyle uyandınız?"

Bu kez sessiz kalmak için yardıma ihtiyacım yok, çünkü cevap çok. Birçok kez ölü bir telefonla uyandım. Ve hiç sorun olmamış olsa da, olabilirdi.

"Güvenli değildi," diye tekrarlıyor, sonra daha yakına eğiliyor, "Seni güvende tutmak istiyorum."

Göğsüm o kadar çok duyguyla doluyor ki neredeyse beni boğacak. "Axel," sesim onun adıyla kesiliyor.

Başını sallar, "Hayır, bebeğim. Üzülme." Parmakları çenemde gevşiyor ve boynumun yan tarafını avuçlamak için aşağı kayıyor. "Hadi gidip biraz waffle alalım."

Dudaklarımı dişlerimin arasında döndürerek titremelerini engellemeye çalışıyorum.

Mesele para değil. Telefon kılıfımı - ya da belki de yeni telefonumu - almak için para harcaması kalbimin kendi üzerine katlanmasına neden olan şey değil.

Rol yapıyor. Beni korumak istediği gerçeği. Hatta umursadığı gerçeği.

Aptal telefon mağazasının içinde kendimi aptal durumuna düşürmek istemediğim için başımı sallıyorum ve Axel'e elimi uzatıyorum.

Bölüm 32

Maddie

ÖNÜMÜZDE , BİR ARABA TAM ÖNÜMÜZDE DURAN SAĞLAM BİR ARABANIN
ÖNÜNDEN ÇEKİLİYOR.

Binaya girdiğimde ön kapının üzerinde Squeeze Me yazan büyük bir tabela
görüyorum.

Axel yavaşlar, ardından yeni boşalan yere ustalıkla paralel park etmeye
devam eder.

Parmaklarım yeni çantamın içinde geldiği küçük kutuyu parçaladı ve
parçaları küçük kağıt torbanın dibine düşürdü.

Axel yolculuk sırasında radyoyu açık bıraktı ve ben de konuşmaya ara
verdiğim için minnettar oldum.

Aramızdaki sessizlik fena değildi. Ve Axel'in
Elini sürekli çıplak dizimin üzerinde tuttuğu için rahatsızdı. Diğer eliyle de
müziği yönlendiriyor ve parmaklarıyla müziğin ritmine ayak uyduruyordu.

Hâlâ olanları sindirmeye çalışıyorum.

Tanıştığımız gece başka biriyle buluşmam gerektiğinden, bunu
aramızdaki bir randevu olarak saymıyorum. Yani, işte bu. İlk randevumuz.
Ve bana bir telefon aldı. Gerçekten pahalı bir telefon.

Neden daha yüksek depolama alanı ve yeni kasa için bastırdığı şimdi
biraz daha mantıklı geliyor. Bana daha pahalıya mal olmasıyla
ilgilenmiyordu,
çünkü onun için daha pahalıya mal oluyordu.

Ama neden?

Benden hoşlandığını biliyorum. Ama...

"Ya benden bıcarsan?" Sorumu ağzımdan kaçırdığımda Axel
arabayı park etmişti.

Yavaşça, çok yavaşça başını çevirip bana baktı. "Affedersiniz?"

Dişlerim dudağımı sıkıyor ama başladığım için geri adım atamıyorum.
"Ya sen-" gözleri daralıyor ve ifadelerimi değiştirmeye karar veriyorum.

"Ya bu iş yürümezse? Aramızda? Yani, birbirimizi çok az tanıyoruz..."
Bunu düşünürken ona bakmak istemediğim için gözlerim çenesine doğru kayıyor.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Gözlerim tekrar onunkilerle buluşmak için yukarı kalktı. "Ha?"

Yüzünü bana dönmek için koltuğunda dönüyor, kalçamdaki eli daha yukarı kayıyor. "Benim hakkımda ne bilmek istiyorsun Maddie? Çünkü ben

Yaptığımız konuşmaların," başını bana doğru eğdi, "uzun zamandır kimseyle paylaşmadığım kadar çok şeyi kapsadığına söz veriyorum."

"Oh."

Bana bakışı "*Evet, Oh*" diyor.

"Ben sadece..." Duruyorum ve tekrar başlıyorum. "Bu gerçekten büyük bir hediye." Çantayı tutuyorum, beceriksizce.

Axel başını sallıyor, "Değil." Ağzımı açıyorum ve avucu daha yukarı kayıyor. "Öyle değil. Ve seninle tartışmıyorum bebeğim, sadece sana nasıl olduğunu söylüyorum." Serçe parmağı elbisemin altına giydiğim şortun alt dikişi boyunca geziniyor. Gözlerinin kucağıma kayışını izliyorum, ama o konuşmaya devam eder. "Bunu bir pislik gibi görünmek için söylemiyorum ama param var. Sana küçük bir telefon alabilecek kadar çok param var. Yani istersem, alırım. Ve eğer herhangi bir nedenle," diye son üç kelimeyi mırıldanıyor, "benimle bir daha çıkmak istemediğine karar verirsen, telefonun bununla hiçbir ilgisi yok. Telefon senin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Eli biraz daha yukarı kalkıyor, yüzük parmağı şortumun üzerinde geziniyor. "Ama benimle işin bitmesini istiyorsan iyi bir nedenin olsa iyi olur, çünkü sessizce gitmeyeceğim."

Nefes almak zorlaşıyor. Nefes almak neden bu kadar zor?

"Peki ya Brian?" Madem dalıyorum, doğrudan derinlere de atlayabilirim.

"Peki ya o?" Axel meydan okuyor. "İkinizin pek konuşmadığını kendiniz söylediniz."

"Şey, hayır," diye kabul ediyorum.

"Peki ona kişisel bir şey anlattın mı? Bana anlattığınız hikayelerden herhangi birini onunla paylaştınız mı?"

Başımı sallıyorum.

"Ona çok kibar olduğunu söyledin mi?" Dudağımı ısırdım.

"Ona tatlı mı dedin?"

Başımı tekrar sallıyorum.

"Ona yakışıklı olduğunu söyledin mi?" "Hayır," diye fısıldadım.

"O zaman senin değil."

Bunu o kadar kesin bir şekilde söylüyor ki, gerçekten ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor.

Benim *olduğunu*.

"Ve sen de ona o güzel küçük amcığını göstermedin, bu yüzden sorunun ne olduğunu anlamıyorum." Axel'in eli bir santim daha yukarı kalkıyor ve sonunda göz temasını kesip kucağıma bakıyor. "Ne giiyorsun lan sen?"

Sesindeki saf şaşkınlık, sersemlemiş halimin kırılğan balonunu kırıyor ve kahkahalara boğuluyorum.

Axel yanıt beklemeden elbisemin eteğini yukarı çekiyor ve altındaki beyaz tayt şortu ortaya çıkarıyor.

Şaşkın ifadesi beni daha çok güldürüyor.

Meraklı olduğu her halinden belli olan Axel, şortun üst kısmını bulmak için malzemeyi daha da sıkıyor. Ama neredeyse sütyenime kadar uzandıkları için tek görebildiği, işkenceye varan uzunlukta gerilmiş daha fazla beyaz malzeme oluyor.

Tüm bu durum, kıkırdamalarımın her şeyi sarstığını çok iyi bildiğim için karnımın şortun içinde nasıl görüldüğünü düşünemeyeceğim kadar komik.

Eteğimin düşmesine izin veren Axel, yakamın önünü hafifçe çekiştiriyor, böylece elbisemin altına bakabiliyor.

Daha çok gülüyorum ve elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Ne yapıyorsun?" "Sonunu arıyorum."

Homurdanıyorum ve bu Axel'de en sonunda küçük bir gülümseme yaratıyor.

"İç çamaşırının amacı kolay erişim değil mi?" diye soruyor kuşkuyla. "Seni bundan kurtarmak için bir çift makasa ihtiyacım var."

"Aman Tanrım," diye inledim. "Bu iç çamaşırı değil." "O zaman ne?"

Kendini o kadar kaybetmiş ve o kadar sevimli ki gülümsemeden duramıyorum. "Bunlar tombul şortlar," diye açıklamaya çalışıyorum.

Axel'in ifadesi taş kesilir. "Kendin hakkında böyle konuşma."

Benim adıma o kadar kızgın ki kalbim sıkışıyor. "Sadece adı bu. Kalçalarımın sürtünmesini engelliyor. Biliyorum ki bu bir

seksi bir konu ama gerçek bu. Ve onlar, Şey, diğeri her Şeyi yumuŐatıyorlar." Omuz silkiyorum, yüzümün kızarması sonunda mizahımı bozuyor. "Sallanmayı minimumda tut. Anlıyor musun?"

Axel, "Dün gece nelerden hoşlandığımı açıklamakta iyi bir iş çıkaramadığım ortada," diye homurdanıyor, eli kalçalarımnda ve karnımda bir yol çiziyor.

"Çünkü tüm bu *sallanmalar*, benim arzuladığım Şey bu, Baby Doll. Eğer zıplamıyorsan, doğru yapmıyorum demektir." Koltuğunda geriye yaslanıyor.

"Şimdi bizi doğruca eve götürmeden ve sözümü bozmadan önce arabadan in."

"Söz mü?"

"Evet. Seni yarına kadar becermek için bu geceye kadar bekleyeceğime söz veriyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 33

Maddie

SİPARİŞİMİZİ ALAN ANAÇ KADIN, "B U Y R U N , " DEDI. önüme bir tabak koydu. Bir yığın yaban mersinli ve fındıklı waffle ile doldurulmuş, üzerine bolca çırpılmış krema ve bir çiseleyen bitter çikolata. Ve tabağımın yanına mini bir sürahi akçaağaç şurubu koyduğunda, yemek komasına girmeme 20 dakika kaldığını anlıyorum.

Axel de aynı şeyi aldı ve bu sabah bir buçuk kahvaltı yapmış olmasına rağmen, içimden bir ses bunu bitirebileceğini söylüyor.

Karşımdaki iri adama gizlice bakarak waffle'ımın bir köşesini dikkatlice kesip ağzıma atıyorum.

"*Ohmygawd*," diye inliyorum tatlı karbonhidratların etrafında. "Bu inanılmaz!"

Gözlerim otomatik olarak kapanıyor. Bu cidden şimdiye kadar tattığım en iyi şey olabilir.

Bir gıcırtyla gözlerimi tam zamanında açıyorum ve Axel'in kabinin kendi tarafından kayarak çıktığını görüyorum.

"Kenara kay," diye bir eliyle işaret ederken diğer eliyle tabağını benimkinin yanına itiyor.

"Ne yapıyorsun?" Çiğnerken soruyorum.

Cevap vermiyor, sadece büyük gövdesini yanımdaki koltuğa indirmeye başlıyor ve ben de ahşap banktan aşağı iniyorum.

Omzum duvara çarptığında ve diğer omzum Axel'in koluna girdiğinde kıs kıs gülmekten kendimi alamıyorum.

Klostrofobik olmamam iyi bir şey. Bir sürü başka sorunum olabilir ama klostrofobi bunlardan biri değil. Öyle olsa bile, Axel'in doğasında güvenli hissettiren bir şey var.

"Um...?" Axel'in bana bakmasını bekledikten sonra kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Burada oturmak istedim."

"Hı hı," diye sırtıyorum ve omuzlarımı oynatarak ne kadar kalabalık olduğumu gösteriyorum.

Kolunu kaldırmak için benden uzağa eğilmesi gerekiyor, ama bir kez başardığında, arkamdaki kabinin arkasına doğru sarkıtıyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, arkamızdaki masada oturan birkaç yaşlı kadının gıdıkladığını görüyorum ve dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

Axel'in büyük avucu enseme kapanıyor, "Yemeğini ye."

OceanofPDF.com

Bölüm 34

Axel

"OH, KAHRETSİN," DIYE HOMURDANIYOR MADDIE YOLCU KOLTUĞUNDAN. Darling Gölü kıyısı boyunca ilerleyip onun evine geri döndük. "Ne oldu?"

Yeni telefonunu kaldırıyor ve bana bir mesaja açık olduğunu gösteriyor. "Dükkana gitmem gerekiyor."

"Pekâlâ," diye omuz silktim ve flaşörlerimi yaktım.

"Bekle," daha dik oturuyor, "nereye gidiyorsun?"

"Dükkanınıza." Bizi doğrudan BeanBag'e götürecek yola sapıyorum.

"Oh, ama... Um..."

"Önce bir yerde durmanız mı gerekiyordu?"

Şimdi de kıpırdanıyor. "Hayır, sadece-" Maddie oflayıp pufluyor. "Griff bu gece çalışıyor ve Caroline'ın vardiyasına gelmediğini söylemek için mesaj attı. Geciktiğini fark etmemiş bile çünkü espresso makinesi arızalanmış. Onu tamir ettiğini düşünüyor ama şimdi panikliyor çünkü akşam yoğunluğu yakında başlayacak."

O bunu söyleyene kadar saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Ama Maddie'nin evinden neredeyse öğlene kadar çıkmadık, telefon mağazasını ekledik, uzun ve geç bir öğle yemeği yedik ve işte akşam yemeği vakti yaklaştı.

"Ve o haklı çünkü bugün Cumartesi ve insanların hepsinin bara gideceğini düşünüyorsunuz ama bunun yerine kahve içmeye gelen pek çok insan var."

"Tüm bunları bir mesajla mı aldın?"

Maddie telefonundan bir cevap yazarken gülüyor. "Evet, ihtiyar."

Yazma hızı bana ciddi olduğunu söylüyor.

Telefonunu kucağına bırakan Maddie yüzünü bana döndü. "Gerçekten üzgünüm ama kapanışa kadar kalmam gerekiyor."

BeanBag'e doğru dönerken yavaşlıyorum. "Sorun değil."

"Ama..." parmakları güzel elbisesinin eteğinde kıvrılıyor. "Sanırım eve Uber'le gidebilirim. Ya da Griff'ten beni bırakmasını isteyebilirim."

Ayağım frene daha sert basıyor ve araba sarsılıyor. "Hiç sanmıyorum."

Maddie bana bıkkın bir bakış attı, "Eğer arabamı almak için önce beni eve götürmeyeceksen-"

"Bebeğim," diye kestim sözünü, "seni eve bırakacağım." "Ama-"

"Aması yok." Boş bir yer görünce arabayı durdurdum.

"Kalıyor musun?" Maddie'nin sesi şok olmuş gibi çıkıyor ve bu nedense beni rahatsız ediyor.

"Kalıyorum," diye ısııyorum ve kapımı iterek açıyorum.

Sanki Griff adında bir pisliğin kızını eve bırakmasına izin vereceğim. Arabada otururken eteğinin bacaklarını nasıl sardığını görüyorum. Başka bir adamın bunu görmesine asla izin vermem. Bu kadar yakından olmaz.

Kapıyı kapattıktan sonra kaldırıma doğru yürürken boynumu uzatıyorum ve Maddie'nin bana katılmasını bekliyorum.

Gözlerini indirerek bana yaklaştığında, göğsümün ortasında bir sızı hissediyorum.

Ben bir aptalım.

Maddie beni kovmaya çalışmıyordu. Sadece benden bir iyilik istemek istemedi.

"Kahretsin," elimi yüzümde gezdirdim. "Özür dilerim."

"Hmm?" sesi hafif, ama gözlerini kaldırmıyor.

Şu anda duygularını incitmemişim gibi davranıyor ve bu beni kendime daha da kızdırıyor.

Yoluna çıkıp kollarımı onun küçük bedenine doluyor ve göğsüme sarılıyorum.

"Özür dilerim. Ben bir pisliğim." Dudaklarımı başının üstüne bastırdım.

Bir nefesle sırtı yükseliyor, sonra içimde eriyor. "Sen bir pislik değilsin."

O kadar küçük ki kollarım onu çevreliyor ve her şeyin kırılabilirliği bir anda yüzüme çarpıyor.

"Öyleyim. Seni terslemek istememiştim." Saçlarını tekrar öptüm.
"Benimle birlikte olacaksan, eninde sonunda tüm kusurlarımı göreceksin."

"Senin kusurların yok."

"Bebeğim, çok tatlısın ama yanılıyorsun." Alay ettiğini hissedebiliyorum. "Benim ilk ve en büyük kusurum kıskanç bir pislik olmam."

Başını bana doğru sallıyor. "Sen bir bok parçası değilsin." "Hiç bilemeyeceğini umduğum kadar. Beni affedebilir misin?"

"Affedilecek bir şey yok." Maddie'nin elleri omurgamın iki yanında sırtıma bastırıyor. Kolları çok kısa -ya da ben çok büyüğüm- elleri arkamda buluşamıyor. "Ve söz veriyorum, senin için affedilecek hiçbir şey yok. Kıskançlık bitti. Sen varken neden başkasını isteyeyim ki?" Ve

işte böyle, fena halde azdım.

Sikim kalınlaşmaya başladı ve gözlerimi sıkarak kapattım.

Hıyarlık ettiğim için özür dilemeye çalışıyorum. Onun iş yerine ereksiyon olmuş bir şekilde gidemem.

O zaman onu altınızda kıstırdığınızı, sikinizin onu iyice gerdiğini hayal etmeyi bırakın.

Kendimi azarlamak durumu daha iyi hale getirmiyor. Çünkü şu anda tek düşünebildiğim, beline dolanmış o yumuşak sarı elbise ve kulağıma gelen yumuşak ağlamaları.

Elleri sırtıma yaslandı, "Axel?"

"Öyle mi?" Onun kokusuyla dolu son bir nefes alıyorum ve sonra doğrulup aramıza birkaç santim mesafe koyuyorum.

"Eğer sıkılırsan, sana evimin anahtarını verebilirim. İşim bitince gelip beni alırsın. Madem eve gidemiyorsun."

"Yapamaz mıyım?"

Benden bir adım uzaklaşırken başını sallıyor, "Hayır, çünkü bana o koca şişko aletle bir tur daha atmaya söz verdin."

"Minx," diye homurdanıyorum ve ona doğru hamle yapıyorum.

Maddie çığlık atıyor ve benden uzaklaşıyor.

Onu ön kapıya varmadan yakalayabilirdim ama onu omzuma atıp işinden uzaklaştırmak şu anda yaratmaya çalıştığım izlenim değil.

Şişko sikin yarıya inmişken koşmanın zorluğundan bahsetmiyorum bile. İnliyorum ve geniş bir adım atıyorum, her şeyi yerine oturtmaya çalışıyorum. Sonra tatlı sesinin o pis sözleri söylediğini hatırlıyorum ve tekrar inliyorum.

Bu kız beni öldürecek.

Kapıdan geçip şirin kafesine girdiğimde birkaç adım arkasıındaydım. Havadar ve rahat ve bir zincir olduğunu bilmeme rağmen, Maddie'nin etkisini hala hissedebiliyorum.

Maddie, benim Maddie'm.

Kıçıcı o parlak elbisenin içinde zıplıyor ve ben bir geniş adım daha atmak zorunda kalıyorum.

Kışkırtıcı giyinmiş gibi değil, sadece o. Yumuşacık pürüzsüz teniyle kıvrımlı küçük vücudu. Cidden, onunla birkaç hafta daha çıkarsam kalp ilaçlarına ihtiyacım olacak.

"Çok hızlıydı!" diye sesleniyor bir çocuk sesi boşlukta bir yerlerden ve gözlerim hemen onu buluyor.

Tezgâhın arkasında bir yığın şeyi yeniden düzenliyor, yüzünde kocaman, rahatlamış bir gülümseme var.

"Hey, Griff." Maddie elini kaldırarak ona doğru yürüdü.

"Buralardaydık."

Bu Griff. Çirkin bir genç. Harika, şimdi daha da aptal gibi hissediyorum.

Sonra çocuk bir ıslık çaldı, "İyi görünüyorsun patron." Ve ben ondan nefret etmeye geri döndüm.

Göğsümden bir gümbürtü kopuyor ve çocuğun bakışları Maddie'nin arkasından sinsice yaklaştığını görüyor.

Gözleri irileşiyor ve aramızda bir tezgah olmasına rağmen bir adım geri atıyor. "Yeesh!"

Maddie dudağını çiğniyor ve rahatsız mı yoksa gülmemeye mi çalışıyor anlayamıyorum. Her ne kadar onun üzerinde hak iddia etmek istesem de, sadece bu cılız çocuk için bile olsa, buranın onun yeri olduğu gerçeğine saygı duymak istiyorum.

Burada otorite o. Hiçbir şey yapmamak tüm içgüdülerime aykırı olsa bile.

"Griff, bu Axel." Duraksıyor ve bana ne diyeceğinden emin olmadığı belli. Ki bu adil, çünkü sanırım hâlâ ilk randevumuzdayız. "Axel, bu Griff, en iyi çalışanım."

Griff bir elini karnına bastırırken diğer kolunu yana doğru uzatıyor ve selam veriyor. "Hizmet etmek için yaşıyorum." Bu gülünç hareketi bitirdiğinde başını eğiyor ve tekrar bana bakıyor. "Oh bekle!"

Maddie'nin eli kesik bir hareket yapıyor ve sanırım çocuğun konuşmayı kesmesi için kurnazca bir jest yapmaya çalışıyor.

Ama ya fark etmedi ya da umursamadı, çünkü parmaklarını şıklattı. "Bu o mu?"

"Kimi?" Duruşumun gevşemesine izin vererek soruyorum. Başımı Maddie'ye doğru eğiyorum, "Benim hakkımda mı konuşuyormuş?"

"Eğer o adam sensen-"

"Griff!" Maddie neredeyse onun adını haykırarak sözünü kesiyor.

Azarlanmış gibi görünmek yerine sırttı. "Evet, o adam sensin."

"Bunu duyduğuma sevindim." Elimi Maddie'nin sırtının alt kısmına koyuyorum ve

"Ben oturacak bir yer bulurum. Sen git işini yap."

Bana baktığında yanakları alev alev yanıyor. "Teşekkürler Axel."

OceanofPDF.com

Bölüm 35

Maddie

DUDAĞIMI ENDİŞELENDİRİYORUM. TEKRAR.

Cidden, eğer bu kaygı düzeyini sürdürürsem, dudak iğnelerine ihtiyacım olacak.

Saatler oldu - tezgâhın arkasındaki saate bakıyorum - saatler. Saatler oldu ve Axel burada öylece oturuyor.

Şöminenin yanında duran büyük, dolgulu sandalyelerden birinde oturuyor. Yaz mevsimi olduğu ve kendi başına yeterince sıcak olduğu için ateş yanmıyor ama yine de rahat bir yer olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

En sevdiğim sandalyede oturuyor, ağzımı sulandırıyor, arkasına yaslanmış, bir ayağını diğer dizinin üzerine koymuş. Oraya gidip kendimi onun kucağına bırakmaktan başka bir şey istemiyorum.

Bu sabaha kadar hiç bir erkeğin kucağına oturmamıştım ama hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti ve tekrar yapmak istiyorum.

Belki bu sefer daha az ağlayarak.

Etrafıma baktığımda koşuşturmaya yettiğimizi teyit ediyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Darling Lake'te olduğumuz için büyük şehirlerdeki bazı mağazalar gibi yoğun değiliz. Ancak daha küçük bir kasaba daha az personel demek, bu yüzden sürekli müşteri akışı ikimiz için de bolca iş demek.

Griffe "İstersen biraz ara verebilirsin," dedim.

Ellerini göğsünün önünde birleştirir ve *teşekkür* eder.

O ofiste kaybolurken -oturmak için tek gerçek yer- ben çalışanların kupa dolabına dönüyorum.

Birkaç dakika sonra, dumanı tüten bir kupayı dikkatle Axel'in yanına götürüyorum.

Birkaç metre uzaktayken yaklaşmam dikkatini çekiyor.

Gözlerinin kalkışını, fiziksel bir dokunuş gibi formumun üzerinde gezinişini izliyorum ve kazağını tam olarak tanıdığı anı görüyorum.

Dün kazara burada bırakmıştım, bu da işe yaradı çünkü bu gece askılı elbisemin içinde kendimi biraz üşümüş -ve biraz da açıkta- hissediyordum.

"Sana daha çok yakışıyor." Axel'in sesi alçak ve gür ve ben buna bayılıyorum. "Teşekkürler," aptal gibi sırtıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Benimle mola vermeye mi geldin?" Elimdeki içkiyi işaret ediyor.

"Hayır, bu senin için."

Axel kaşlarını kaldırıyor ve bacaklarını açarak iki ayağını da yere basıyor. "Ne oldu?"

Parmaklarım ani bir gerginlikle titremeye başlıyor, bu yüzden bardağı hızla Axel'in sandalyesinin yanındaki küçük yan sehpaye indiriyorum.

"Bu, şey, tuzlu karamelli latte." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Çok uzun zaman geçtiği için bir şeyler istersin diye düşündüm. Ve kafeinsiz yaptım. Bazen geç saatlerde kahve içtiğini biliyorum," diyorum tanıştığımız ilk geceye atıfta bulunarak, "ama bunun daha güvenli olacağını düşündüm." Bardağı kaldırıyor ve nabzım titriyor. "Beğenmediysen bitirmek zorunda değilsin. Biliyorum. genelde sade kahve seven birisin. Ve eğer beğenmezsen..."

Tanrım, neden konuşmayı kesemiyorum?

Axel kupayı dudaklarına götürüyor ve benim sözlerim nihayet kesiliyor.

Ellerimi dev kapüşonlunun ceplerine sokuyorum, sanki kötü bir haber bekliyormuşum gibi hissediyorum.

Sadece hoşuna gitmesini istiyorum. Axel'e birazını geri vermek istiyorum.

Bugün bana verdiği mutluluk. Ve bu bildiğim en iyi yol.

İkinci bir yudum alırken yüz ifadesi değişmiyor.

Bacağım zıplamaya başlıyor, ben de sabit tutmak için ağırlığımı değiştiriyorum. "Maddie." Axel benimle göz göze geldi. "Buraya gel."

Dizlerim onunkilere çarpana kadar ayak sürüyerek yaklaşıyorum. "Şunun tadına bak," diyerek bardağı kaldırıyor.

"Neden?" Ellerimi yavaşça ceplerimden çıkararak soruyorum.

Ben bardağa dokunmadan önce onu çeviriyor, böylece dudaklarımı onunkiyle aynı noktaya bastırmış oluyorum. "Çünkü bu belki de en iyi

içki

Ŗimdiye kadar sahip olduğum en büyük Ŗey bu ve benim seninle gurur
duyduğum kadar senin de bununla gurur duymanı istiyorum."

Oh.

Oh, lanet kalbim.

Göğüs kafesimin içinde sıcaklık kabarıyor ve yüzüm onun nezaketi karşısında gülümsemek mi yoksa ağlamak mı istediğine karar veremiyor.

O başka bir şey söyleyemeden fincanı elinden alıp masaya geri koyuyorum. Ardından, diğer müşterilerin meşgul olduğundan emin olmak için etrafıma hızlıca bir göz attıktan sonra, vücudumu Axel'in açık dizlerinin arasına bastırıyorum, onu sabit tutmak için ellerimi kıllı yanaklarına koyuyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum.

Bunun kadınların erkeklere yaptığı bir şey olduğundan emin değilim. Ama bana verdikleri kendimi inanılmaz derecede özel hissettirdi. Ben de bu iyiliğe karşılık vermek istiyorum.

Tabii ki bitirdiğim anda kendimi aptal gibi hissetmeye başlıyorum.

Geri çekilmeye başlıyorum ama Axel'in büyük avuçlarından biri enseme yakalıyor ve beni kendine yakın tutuyor.

"Bu ne için?" diye fısıldayan nefesi boynuma çarpıyor. "Senin için," diye iç geçiriyorum. "Bana karşı çok tatlısın."

Axel homurdanarak karşı çıkar gibi bir ses çıkarıyor, ben de dudaklarımı tekrar onun sıcak tenine bastırıyorum.

"Ciddiyim," diyorum ona. "Sende ne var bilmiyorum Axel Davis, ama her zaman doğru zamanda söylenecek doğru şeyi biliyorsun."

Koltuğunda kayıyor ve ben geri çekiliyorum, gözlerim otomatik olarak kucağına gidiyor. Ve bir dakika önce orada olmayan şişkinliğe.

Axel kendini ayarlamak için elini kullanarak beni bırakıyor. "Güzel sözlerin beni bu kadar heyecanlandırmamalı."

Dudaklarımda bir sırtış belirliyor. "Ama öyle."

"Evet, öyle." Tekrar yer değiştirir. "İşinin başına dön, Maddie bebeğim. Latte içeceğim."

OceanofPDF.com

Ckapt'ca TW

Axel

MADDIE'NİN VARDIYASININ SON SAATI BENİ NEREDEYSE ÖLDÜRÜYORDU. GÖRMEK Ona dokunamadan, kapüşonum tarafından neredeyse boğulmuş bir şekilde etrafta koşturması... tatlı bir ıstıraptı.

Ama gecenin geri kalanında onun dükkânında, onun alanında oturmak bana evim gibi geldi. Ama belki de bu sadece ondandır, çünkü onun dokunduğu her şey bana rahatlık gibi geliyor.

O devralmadan önce kahve dükkânı nasıldı bilmiyorum ama Maddie BeanBag'i kendisinin bir uzantısı haline getirdi. Ve daha önce Gelen herkesin gülümseyerek ayrılması dikkatimden kaçmadı. Utangaç görünen ve her türlü yüzleşmeden nefret eden biri için işinde harikaydı. Ve onunla gurur duyduğumu söylediğimde yalan söylemiyordum. Gurur duyuyordum. Gurur duyuyorum. Ve belki bu garip ama doğru.

Sonra bana o latteyi yaptıktan sonra beni öptüğünde... Kahretsin, bitmişim.

Telefonumda bir kitap okuyordum ama ondan sonra tek bir cümleye bile konsantre olamadım.

Şimdi, onun evine geri dönerken yanımda gevezelik ederken, aklımı o elbisenin altında sakladığı şeyden başka bir şeyde tutamıyorum.

Ve o lanet bitmeyen şortlar değil. Onlar gitmeli. "Ne düşünüyorsun?" Maddie'nin sesi

Düşünceler. "Axel?"

Direksiyonu daha sıkı kavırıyorum. "Sadece elbise mi giymeni istiyorum, yoksa sadece sweatshirt mü? Ya da sadece sweatshirt."

Maddie nefes nefese "Oh" diye cevap vermeden önce bir süre sessizlik oldu. Onun sokağıyla aramızdaki mesafeyi kapatmak için hızlanıyorum.

Sonraki birkaç dakika boyunca sessizleşiyor ve göz ucuyla onun koltuğunda kıpır kıpır olduğunu görebiliyorum.

Evinin önüne geldiğimde frene biraz sert basıyorum ve kontağı kapatırken arabadan iniyorum.

Kapıyı arkamdan çarparken Maddie'nin hafif kahkahası beni takip ediyor ama ne kadar hevesli görüldüğüm umurumda değil. Ben hevesliyim. Ona ihtiyacım var.

Şimdi.

"Hadi," diye elimi uzattım, yumruğumu *aceleyle* açıp kapadım.

Jest.

"Geliyorum, geliyorum!" diye kıkırdıyor ve elini elime koyuyor.

"Henüz değilsin." Onu arabadan dışarı çekiyorum. "Ama yakında olacaksın."

Elim beline gidiyor ve onu ileri, garajın kenarına ve ön kapıya doğru itiyorum.

"Hey, Mads!" bir erkek sesi gecenin sessiz havasını bozuyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Hey, Axel." Bana verdiği selam daha az coşkulu.

"Merhaba Dean," Maddie'nin sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve kıskançlık damarlarımda dolaşan şehvetle karışıyor.

Dean'e kısa bir baş selamı veriyorum ama buraya onun için gelmedim. Kızım için buradayım. Ve eğer serseri komşusunun duyacağı kadar yüksek sesle çığlık atmasına neden olursam... öyle olsun.

Adımları yavaşlıyor, sanki durup bu şakacıyla konuşmaya çalışacakmış gibi, ama yürümesini sağlamak için sırtındaki baskıyı artırıyorum.

Maddie iç çeker ve çantasından anahtarını çıkarıp ön kapının kilidini açmadan önce Dean'e iyi geceler der.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz elimi aşağı indirip Maddie'nin kıç yanaklarından birini kavırıyorum. "Giyin, başka bir şey giyme."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor. Ama sorulara yer açmayacağım.

"Şimdi."

OceanofPDF.com

Bölüm 37

Maddie

VÜCUDUM ÜRPERTİ İLE KAPLANDI. AXEL'IN GÖZLERİNDEKİ BAKIŞ VE kullandığı ton. Bunun için çaresizmiş gibi davranıyor. Benim için.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek koridorda aceleyle ilerliyorum.

Axel, ben yatak odama dönmeden hemen önce, "Kanepe," diye komutu yapıyor.

Onu sorgulama zahmetine girmiyorum, sadece kapüşonumu sehpanın üzerine atıyorum ve kanepenin önünde duruyorum.

Axel'in ağır ayak sesleri yavaş yavaş yetişiyor, bu yüzden yarım saniyelik mahremiyetten yararlanarak esnek şortumu ve külotumu çekip çıkarıyorum.

Arkamda olduğunu duyabiliyorum ama sutyenimi elbisemin yumuşak kumaşından çözerken ve askılarını kollarımdan aşağı çekerken dönmüyorum, sonra da hepsini yakamdan çekip çıkarıyorum.

"İyi numara," Axel'in nefesi çıplak boynumu okşuyor. "Bunu hatırlamam gerekecek."

Vücudu benimkine baskı yapıyor ve ikimiz de neredeyse tamamen giyinik olmamıza rağmen onu her yerde hissedebiliyorum.

"Seni öpmek istiyorum," itirafım bir fısıltı olarak çıkıyor.

"Ben de seni öpmek istiyorum," diye cevap veriyor Axel, elleri belimi kavırıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Aramızda bir milimetre bile boşluk kalmadı. "Ve söz veriyorum bir dahaki sefere yavaş ve nazik olacağız. Ama bu sefer," diyor tenime doğru soluyarak, "sabırsızlanıyorum."

"Ben de bekleyemem." Elinde iki büküm olup yüzümü ona dönüyorum.

Axel hınzır bir sırıtışla bana bakıyor. "İşte benim kızım." Sonra dudakları dudaklarıma çarptı.

Dillerimiz birbirininkine saldırıyor.

Dişlerimiz sıyrılıyor.

Nefes alıp verişlerimiz ısınan havanın bulanıklığına dönüşüyor.

Paylaştığımız her öpücük benim için yeni bir delilik seviyesinin kilidini açıyor gibi görünüyor.

Ve bundan zevk alıyorum.

Ellerim Axel'in göğsünden başlıyor, gömleğinin altındaki güçlü kasları hissediyorum. Ama ben daha fazlasını istiyorum.

Parmak uçlarımı karnından aşağı doğru sürükleyerek gömleğinin eteğinin altından geçiriyorum ve avuçlarımı sıcak tenine bastırıyorum. Aynı anda elleri elbisemin arkasını yukarı çekiyor, böylece iri elleri artık çıplak olan kıcımlı kavrayabiliyor.

Anında onun içinde eriyorum.

Axel çok büyük. Çok büyük ve kalın ve tam olarak mükemmel erkeğimi düşündüğümde her zaman hayal ettiğim şey.

O bir koruyucu ve savaşçı. Ama aynı zamanda bir verici.

Öpüşmeyi derinleştirmek için başlarımız eğiliyor ve Axel arkadan bacaklarımın arasına uzanıyor, parmak uçları uyluklarımın arasındaki neme bastırıyor.

Parmak uçlarımda yükselip sırtımı eğerek ona daha fazla erişim sağlamaya çalışırken bile bir inilti beni terk ediyor.

Bu fırsatı değerlendiren Axel'in parmakları daha derinlere iniyor ve göğsündeki onay titreşimlerini hissedebiliyorum.

Parmakları içime girip çıkıyor, bacaklarımı titretiyor.

Diğer eli kalçamdan yukarı doğru kayarak başımı yerinde tutuyor ve öpüşmeyi kesmeme izin vermiyor.

Kayganlığımla kayganlaşan parmakları dışarı kaydığında ağzına karşı inliyorum. Ama onları vücudumdan çekmiyor. Islak parmaklarını yukarı, yanaklarımın arasına doğru sürüklüyor.

Dokunduğunda sarsılıyorum ama gitmeme izin vermiyor.

"Şşş, bebeğim." Parmak ucu arka girişime doğru dar bir daire çiziyor. "Sikimi buraya sokmaya çalışmayacağım." Axel'in dudakları her kelimedede benimkileri okşuyor. "Ama günün birinde, amının derinliklerine gömüldüğümde," biraz daha baskı uyguluyor, "bu küçük göt deliğini parmaklayacağım."

Bu düşünce tüm vücudumu sıkıyor. "Ve buna bayılacaksın."

Ona inanıyorum.

Tanrı yardımcım olsun, ona inanıyorum.

Axel dudaklarıma son bir sert öpücük kondurarak beni serbest bırakıyor.

"Lanet olsun," diye soluyarak kendimi sabit tutmak için koluna uzandım. "Kanepeye otur, bebeğim."

Geriye doğru sendeleyip yumuşak minderin üzerine düştüğümde Axel bana yardım ediyor. Önüme geçip tişörtünü yırtıyor.

Elleri kot pantolonuna gittiğinde bile gözlerim manzarayı yutuyor. Kotunu çıkarmıyor, sadece düğmesini ve fermuarını açıyor ve pantolonu açık bırakıyor. Boxerının içine uzanıyor ve sikinin başı bel kemerinin üstünden dışarı çıkana kadar ayarlıyor.

Ağzım sulandı. O yaklaştıkça hızla öne eğiliyor ve prekum damlasını yalıyorum.

Güçlü eller omuzlarımı kavırıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyor.

"İstiyorum," diye mız mızlanıyorum, ellerine doğru eğilerek.

Bir elim saçlarımın arasına girip başımı sabit tutuyor. "Bu sefer olmaz."

Diğer eli kabaca elbisemin askılarını omuzlarımdan aşağı çekiyor ve kollarımı serbest bırakmaya yardım ediyorum.

Axel önümde dizlerinin üzerine çökmeden önce küçük bir adım geri atıyor. Göğsü benimki kadar hızlı inip kalkıyor.

Yavaşça uzanıp bir parmağını elbisemin yakasına geçiriyor ve iki göğsüm de kumaştan kurtulana kadar aşağı çekiyor.

"Lanet olası bir hayal," diye homurdanıyor Axel, sonra dizlerimi kavırıyor ve kığım kanepenin kenarından yarıya kadar sarkana ve minderlere yaslanana kadar beni sertçe çekiyor.

Axel dudaklarını yalıyor, gözleri kucağıma kilitlenmiş. "Göster bana."

Elleri hâlâ dizlerimi kavırıyor, ben de ihtiyaçtan titreyen parmaklarımla aşağı uzanıp elbisemin eteğini yukarı çekmeye başlıyorum.

Beni daha önce gördü. Bunların hepsini daha önce gördü. Ama bu hala yeni.

Yıllar oldu. Biriyle birlikte olmayalı yıllar, yıllar. Ve biri beni öpmeye çalışmayalı daha da uzun zaman oldu.

Ama Axel'e güveniyorum. Ona vücudumla güveniyorum. Ve çok daha fazlasıyla.

Bu yüzden nadiren hissettiğim bir cesaretle elbisemi sonuna kadar çekip kendimi ona gösterdim.

Axel'in gözleri kalçalarımın arasındaki noktaya yapıştı. Bakıyor. Ve hiçbir uyarıda bulunmadan eğiliyor ve dudaklarını ağrıyan göbeğimin üzerine yapıştırıyor.

Bölüm 38

Axel

MADDIE'NİN KALÇALARI KIPIRDIYOR AMA ELLERİM HIZLA KALÇALARINDAN YUKARI KAYIYOR.

Onu yerinde tutuyorum, kanepeye doğru bastırıyorum.

Kalçaları başımın etrafını sarmışken, tatlı, damlayan amına sırtıyorum ve dilimi içine sokuyorum, gidebildiği kadar derine.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca T7

Maddie

"OHMYGOD. OH SHIT." KALÇALARIM KALKMAYA ÇALIŞIYOR. "AXEL!"

O durmaz. Ya da yavaşlamıyor. Sadece dilini içime bastırıyor, amımın içine dalmakla klitorisimi yalayıp yutmak arasında hınzırca bir dans yapıyor.

Dudakları o küçük tomurcuğun etrafını emdiğinde, dili üzerimde neredeyse şiddetle sürtündüğünde, kendimi kaybetmeye başlıyorum.

"Siktir! Axel!" Nefes nefese ağlıyorum ve daha fazlasını mı yoksa daha azını mı istediğimi bilmiyorum.

Uzun bir yalama giriş yerimin altından klitorisime doğru ilerliyor. "Daha yüksek sesle." "Daha yüksek mi?"

Soruyorum.

Sonra iki kalın parmağını içime sokuyor, dudakları ve dili klitorisimle ilgilenmeye devam ediyor.

"Axel... Axel..." parmaklarım şimdi onun saçlarını kavırıyor.

İçimdeki bir çift parmak kıvrıldığında, dediğini yapıyorum ve sesimi yükseltiyorum. "Axel!"

Parmakları çalışmaya devam ediyor, dili alıştırmaya devam ediyor ve sonra daha aşağıda bir hareket hissediyorum. Başka bir parmak ucu.

"Söyle bana," diyor yalamaların arasında. "Boşaldığında söyle."

Sonra üçüncü parmağı daha önce dokunduğu noktaya bastırıyor. İçime itmiyor, sadece bana söylediklerini hatırlatıyor. Bir gün ne yapacağını hatırlatıyor.

Ve bu düşünce beni bitiriyor.

"Ben- Oh Tanrım, geliyorum!" Vücudum gerilirken bağırışım boğuklaşıyor. Amım, girip çıkmaya devam eden parmakların etrafında sarsılıyor.

Axel dizlerinin üzerinde doğrulurken ve ayaklarını sürüyerek yaklaşırken bile elini olduğu yerde tutuyor.

Serbest kalan eli kot pantolonunun üst kısmını aşağı iterek sikinin serbest kalmasını sağlıyor.

O kadar kalın ve mükemmel ki, sadece görüntüsü bile beni tekrar boşalmaya hazır hale getiriyor.

İçimdeki parmaklar dışarı kayıyor ve inleyerek elini boyuna vuruyor.

Bir şekilde cebinden cüzdanını çıkardı ve kanepede yanıma fırlattı.

"Sadece bir tane." Sesi çok derindi. Hiç duymadığım kadar derinden.

"Sadece bir kez, sonra o lastiği bana takabilirsin."

Onu çiğ çiğ yeme düşüncesi tenimi bir kez daha ürpertiyor ve başımı sallıyorum.

Yapmamalıyım. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama RİA'm var. Ve hamilelikten daha fazlası için endişelenmem gerekse de, şu anda yapamam... şu anda sadece ona içimde ihtiyacım var.

Kör ucu bana dokunduğunda sıcaklıktan inliyorum. Sertliği ateş gibi sıcak. Ve ben erimeye hazırım.

OceanofPDF.com

Bölüm 40

Axel

BAŞINI SALLADIĞINDA, MEMNUNİYETLE KÜKREMEK İSTİYORUM. İÇİNDEN Yaşım ve tecrübem korunmasız seks yapmamam gerektiğini söylüyor. Ama onun çıplak sikimi sardığını hissetme ihtiyacı neredeyse dayanılmazdı.

İlk dokunuşta sıçırıyor ve neredeyse duraklıyorum, ama sonra elleri bana uzanıyor, yaklaşmam için yalvarıyor. Ben de yaklaştım.

Sadece ucunu, sadece ilk santimini içine bastırarak şekilde kaydırıyorum. Ama sonra bana tekrar uzanıyor. Ve tek bir hamleyle kendimi Maddie'nin sıcaklığına gömdüm.

Ağzından çıkan çığlık saf bir coşku. Bu sestten duyduğum gurur için kendimden nefret etmem gerektiğini biliyorum ama omzumdaki şeytan Maddie'nin komşusuyla paylaştığı duvarı işaret ederek beni alkışlıyor. Ben de tekrar itiyorum. Ve tekrar ve tekrar.

Elleri sonunda omuzlarıma yerleşiyor ve vücudum onunkini kaplayana kadar beni aşağı çekiyor.

Durmalyım.

Maddie'nin bacakları belime dolanıyor ve ben durmanın tam tersini yapıyorum. "Sadece bir tane." Sıkılmış dişlerimin arasından konuşmaya çalışıyorum, yüzüm ona gömülü Boyun. "Sadece bir hamle. Tek istediğim buydu."

Sızlanan küçük sesleri beni teşvik ediyor ve kıcını kavramak için altına uzanıyorum, ona doğru ilerlerken onu sıkıca yerinde tutuyorum.

"Sadece amını hissetmeye ihtiyacım vardı." Aletimi dışarı çektim.

"Sadece bir kez." "Hayır," diye ağlıyor. "Durma." Küçük pençeleri beni tekrar içeri sürüklüyor. "Ne istediğini biliyor musun, bebeğim?"

Dudakları boynumun kenarına bastırıyor, "Evet. Axel, hissetmek istiyorum." "Neyi hissetmek?"

"İçime boşaldığını hissetmek istiyorum." Bunu söylerken amı kasılıyor ve bacakları etrafımda geriliyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Söz veriyorum." O sesi ağlamak üzereymiş gibi geliyor, sanki bunu reddedersem ağlayacakmış gibi. "Söz veriyorum. Söz veriyorum."

"Lanet olsun, mükemmelsin."

Kollarımı onun altına dolayarak, ben topuklarımın üzerinde oturana ve o da kucağımda dengede durup sikime gömülene kadar onu kendimle birlikte yukarı çekiyorum.

Maddie bir çığlık atarak kollarını boynuma doluyor, ben de ellerimi kışının altına götürüyorum. Onu yukarı ve aşağı zıplatıyorum.

"O klitorise dokun. İyi bir kız ol ve o küçük klitorisini ovala. Kendini boşalt."

Maddie hiç tereddüt etmeden bir elini aramıza sokuyor. Gözleri kapanıyor ve başı geriye doğru eğiliyor ve parmaklarının uçlarının aletimin tabanına çarptığını hissedebiliyorum.

Onu kucağıma yatırıp kalçalarımı yukarı itiyorum ve bir çığlık daha atıyor. Bu seferki acı dolu geliyor ve endişelenmeye başlıyorum ama sonra titremeye başlıyor. Vücudu ikinci orgazmına doğru kayıyor.

"Derin..." boynuma dolanan kol beni vücuduna sıkıca tutuyor. "Çok derin!" diye haykırıyor kelimeleri anlaşılmaz hale gelirken.

Onu iki kez daha zıplattığımda kışını kavrayışım morarıyor. Sonra tam olarak kızımın yalvardığı şeyi yapıyorum ve onu döllerimle dolduruyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 41

Maddie

BEYAZ KÖPÜK GÖĞSÜME SIÇRIYOR.

"Oh kahretsin!" Geri sıçradım, krem şanti kutusunu vücudumdan uzak tuttum.

Leslie kıs kıs gülerek bana bir havlu uzattı. "Aferin patron."

Yüzümü buruşturarak bezi aldım ve pisliği sildim.

"İşte tam da bu yüzden ofisimde yedek kıyafet bulundurmalıyım," diye homurdanıyorum.

Başını sallayarak onaylıyor ve tezgahın altındaki buzdolabından yeni bir kutu çıkarıyor. "Fena fikir değil. Özellikle de Jackson Pollock'u kendin yapacaksan."

Homurdanıyorum ve hazırladığım mocha'yı devralması için başımı sallıyorum.

Lavaboya gidip bir kağıt havluyu ıslatıyorum ve mercan rengi pamuklu tişörtümü kuruluyorum. Krem şanti kolayca temizlendi, ancak şimdi göğüslerimde büyük bir ıslak nokta kaldı.

"Harika," diye iç geçirdim.

Leslie içkiyi uzatıyor ve ayaklarını sürüyerek benim durduğum yere geliyor.

"Farklı bir şey mi var? Fazladan..." başını eğiyor, "mutlu musun?"

Yüzümde beliren sırıtışa engel olamıyorum. "Öyleyim."

Kaşlarını sallıyor, "Kim o?"

Onu düşününce karnımın alt kısmında bir çekilme oluyor. "O... yeni."

Ona ne diyeceğimden hala emin değilim. Sanırım o benim erkek arkadaşım. Oldukça eminim. Ama Cuma ve Cumartesi gecesi yatağımı paylaşan iri yarı yaşlı adam için bu kelime çok aptalca geliyor.

Parmaklarım uzanıp Axel'in dün uyandığında beni öptüğü yanağını okşuyor.

Erkendi. Çok erken. Ve bana kalkmamamı, bazı işleri halletmek için eve gitmek zorunda olmasının benim de sabahın köründe kalkmam gerektiği anlamına gelmediğini söyledi.

Hem de sabahın köründe. Ama giderken uyumak istemedim. Aslında bu fikre katlanamıyordum. Bu yüzden, inanılmaz derecede muhtaç hissederek, önce ona bir fincan kahve yapmak için ısrar ettim.

Süreci uzattım ve ona kullanması için en sevdiğim BeanBag seyahat kupamı verdim. Bir yanım ona geri isteyeceğim bir şey vererek yapışkan davrandığımı biliyordu. Ama diğer yanım Axel'i hayatımda tutmak için her türlü gizli taktiği uygulayacağımı bildiği için umursamadı.

"Hmm," Leslie bilmiş bir ses çıkarır.

Annem olacak yaşta ve onun güçlü anne varlığı yüzümün kızarmasına neden oluyor.

Kıs kıs gülüyor, "Utanmana gerek yok. Bakire olduğum için beş çocuk sahibi olmadım."

Ellerimi yüzüme kapattım, "Yardımcı olmuyorum!"

Ön kapının açılma sesiyle daha fazla soru sormaktan kurtuldum.

Tanıdığım bir kadın içeri girdi, arkasında bir adam vardı.

Çok sık gelmediği için saçlarının farklı olduğunu fark etmem biraz zaman alıyor. Her zamanki gibi omuz hizasında ama açık kahverengi yerine parlak, ağartılmış bir sarı. "Saçına yaptığın şeye bayıldım!" "Saçına yaptığın şeye bayıldım!"

İsim.

Gülümsemesi anında oldu, "Teşekkür ederim. Daha bu hafta sonu yaptırdım." "Harika olmuş," diyorum ona.

Daha fazlasını söylemek için ağzını açıyor ama yanındaki kel adam gözlerini devirip "*artık 25 yaşında olmadığına*" dair bir şeyler mırıldanınca ağzını kapatıyor. Gülümsemesi ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

Ellerim yumruğa dönüştü.

Ona bağırarak istiyorum. Ona tam bir pislik olduğunu söylemek. Ama sadece konuşma fikri bile avuçlarımı terletiyor.

Bir şey söyle.

Kendimi

zorluyorum.

Herhangi bir

şey.

Ama bir şey söyleyecek cesareti toplayabilsem bile, cevap verebilir. Ve bu... bu kalp atışlarımı hızlandırır.

Kendimi en az güzel sarışın kadar yenilmiş hissederek gözlerimi ondan ayırmıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum, "Size ne getirebilirim?"

İfadesi kırılgan ama gözlerinin ardında parıldayan öfke kıvılcımı beni biraz daha iyi hissettiriyor. "Ben buzlu bir kahve alayım..." adam boğazını temizliyor, "yağsız süt."

"Tadı var mı?" Sadece bir böcek yutmuş olmasını umarak soruyorum.

Ama sonra başını sallamadan önce gözleri kocası olduğunu tahmin ettiğim adama kayıyor.

İçimde öfke kaynıyor, ama ağzımı kapalı tutuyorum ve başka bir şey söylemeden adamın siparişini ve kredi kartını alıyorum.

Leslie, göbekli adamın içkisini hazırlamaya başlar - hak etmediği kadar yağlı ve aromalı bir karışım.

Yapsam mı yapmasam mı diye düşünürken, boktan adamın dükkanın karşısındaki kadına kötü bir ifade takındığını görüyorum.

"Şerefsiz," diye fısıldadım.

Sonra, sadece biraz titreyen ellerimle kadının içeceğine bir pompa vanilya şurubu ekliyorum. Ve artık işin içinde olduğum için, yağsız sütü yarı yarıya ile değiştiriyorum.

Eğer bir içki alır ve nefret ederse, hata yapmış gibi davranırım.

Düzeltilmiş buzlu kahveyi Leslie'ye veriyorum ve tezgahı toplamakla meşgul oluyorum.

Kadın bir yudum aldığında çift çıkış yolunu yarılamıştır. Adımları yavaşlar ve pipetinden uzun bir yudum daha aldıktan sonra durur.

Başını yavaşça bana doğru çevirdiğinde nabzım gümbür gümbür atıyor. Ama yüzündeki takdir dolu ifadeyi gördüğümde azarlanma endişem yok oluyor.

"Olivia!" diye yarı bağırان adam kapıyı açıyor.

Kadın takip etmek için arkasını döner, ancak adamın arkası döner dönmez, kapıdan çıkmadan önce orta parmağını adamın sırtına doğru tutar.

"Şey," diye homurdandı Leslie, "o adam tam bir hıyardı."

"Değil mi?!" Ellerimi kot pantolonumun ön kısmına sürüyorum.

"Hâlâ titriyorum."

Leslie yıllardır benimle çalışıyor, yani yüzleşmelerle ne kadar iyi başa çıktığımı biliyor. Ki bu hiç de iyi değil.

"Neden gidip biraz mola vermiyorsun?" diye öneriyor. "Burada işleri bir süreliğine ben halledebilirim." Gözleri yanımdan geçip kapıya doğru ilerliyor ve

genişle. "Vay canına! *Onunla* kesinlikle başa çıkabilirim."

"Leslie!" Onu azarlamaya çalışıyorum ama dikkatini çeken kişiye bakmak için döndüğümde gülüyorum.

Mavi bir bulanıklık ön kapıya yaklaşıyor, ancak figür çıkmak üzere olan bir çift yaşlı bayan tarafından engelleniyor.

Kadınlar kapıya ulaştıklarında, kapı onlar için açılır.

Kapıyı tutan kişi görüş alanımın hemen dışında duruyor ama kapının kenarına asılmış eli görebiliyorum. Tanıdık alev dövmeleriyle kaplı bir el.

"Gördün mü? Söylemiştim," diye omzumu dürtüyor

Leslie. Kadınlar kapı aralığını temizliyor ve Axel içeri giriyor.

Ve Tanrım, o kadar yakışıklı görünüyor ki neredeyse dizlerimin üzerine çökeceğim.

Dev gövdesi lacivert bir tulumla kaplı. Ya da çoğunlukla örtülü olduğunu söylemeliyim. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve göğsünün ortasından geçmesi gereken fermuar beline kadar açılmış ve altındaki dar siyah gömleği ortaya çıkarmış.

Kapının arkasından kapanmasına izin veren Axel, uzanıp elini parmaklarını saçlarında gezdiriyor - yüzünden uzaklaştırıyor. İşte o zaman güneş gözlüklerini fark ettim.

Tanrı yardımcım olsun, Axel'in bu kıyafeti giyerken beni becermesini istiyorum.

Leslie boğazını temizliyor, muhtemelen *müşteri* ona dilimi çıkararak baktığımı görmeden önce beni şaşkınlığımdan kurtarmayı umuyor.

Sonra Axel güneş gözlüklerini çıkarıyor ve benimkilere kilitlenmiş delici mavi gözlerini ortaya çıkarıyor.

"Vay canına," diyor Leslie ve ben de aynı şeyi düşünüyorum. "Üzgünüm," diye gülümsüyorum, "bu benim."

"Tabii ki öyle," diye iç geçiriyor.

Axel bize doğru adım atıyor ve hayatımda ilk kez atletikliğimin tezgâhın üzerinden atlamasını diliyorum.

Tam karşıma geldiğinde ayak sesleri kesiliyor. "Hey."

Belirsizlikle dolu basit selamlaması gülümsememi sırtıtmaya dönüştürüyor. "Hey, Koca Adam. Bu sabah seni dünyanın benim küçük köşeme getiren nedir?"

Son şüphe izlerini de silerken duruşunda küçük bir değişiklik oluyor.

"Sanırım sabah birkaç dakika önce sona erdi, Baby Doll." Saate bakıyorum

ve haklı olduğunu görüyorum. Sonra elinde tuttuğunu fark etmediğim beyaz bir kâğıt torbayı kaldırıyor. "Acıkmış olabileceğini düşündüm."

Çenem resmen düştü.

O zamandan beri kimse bana öğle yemeği getirmede. Hiç kimse bana öğle yemeği getirmede.

Bu yakışıklı, çok tatlı adam benim sonum olacak.

"Hadi bakalım," diye seslendi Leslie, "adamı bekletmeyin." Axel ilk kez gözlerini benden kaçırıyor ve büyük elini uzatarak Leslie, "Axel. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elini sıkıyor ama başını çevirip bana bakıyor. "Eğer öğle yemeği için bu etli keke katılmazsan, memnuniyetle senin yerini alırım."

Gözlerimi deviriyorum ve tezgâhtan geri çekiliyorum. "Axel, bir masa kapar mısın? Hemen geliyorum."

Başını sallayarak dönüyor ve köşedeki boş bir yere doğru ilerliyor.

"Çıktığın zaman, *çıkarsın* amına koyayım." Leslie yüzünü yelpazeliyor ve ben kıs kıs gülüyorum, işe koyulmak.

Birkaç dakika sonra Axel'in oturduğu masaya yaklaşıyorum ve yavaşça önüne dumanı tüten bir fincan koyuyorum.

"İşte latten, sevgilim."

Uzaklaşmaya başlıyorum ama Axel'in eli dışarı fırlıyor ve beni kalçamdan yakalıyor.

Küçük bir temas bile kalbimi dört nala koşturmaya yetiyor.

"Bana böyle hitap etmen hoşuma gidiyor," sesi alçak, ama omuriliğimden aşağıya doğru bir gürleme hissediyorum.

Midem sıkışıyor. Korkuyla değil, ihtiyaçla.

"Sevgilim?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor.

Dudağımı ısırıyorum, daha soruyu sormadan yüzüm kızarıyor, "Sana... sana başka bir şey dediğimde hoşuna gittiğini sanıyordum."

Gözleri kararıyor ve neden bahsettiğimi bildiğini anlıyorum.

Axel'in parmakları kığımın üst kısmındaki ete girerek beni daha da yaklaştırıyor.

Sesi sadece benim duyabileceğim kadar kısık. "Bana herkesin içinde sevgilim diyebilirsin ama yatak odasında babacığım diyeceksin."

Külotumu ıslatırken yanaklarımdaki renk yükseliyor. "Tamam."

Eli vücudumdan uzaklaşana kadar tutuşu gevşiyor. "Arkada ses geçirmez bir odanız yoksa, bir adım geri çekilip oturmanızı istiyorum."

Onun karşısındaki sandalyeye geçerken yanaklarım nefes vererek genişliyor.

Axel kupaya uzanarak, "Bu iyi görünüyor," diyor.

"Bu sefer tamamen kafeinli aldım," diyorum ona. "Umarım sorun olmaz."

Karşılığında homurdanıyor, zaten içkiyi dudaklarına götürmekle meşgul. Tatlı sıvıyı kaplayan köpükte oluşturduğum küçük kalbi fark edince hareketi duraklıyor.

Dudakları titriyor,
"Sevimli." Dudaklarım
birbirine yapışıyor.

Axel benim narin pembe kupamı tutarken gülünç görünmeliydi, ama hiçbir altın varak onu sağlam bir yakışıklılıktan daha az gösteremezdi.

Bir yudum alırken gözleri kısa süreliğine kapanıyor, sonra fincanı indirirken başını sallıyor. "Beni şımartıyorsun."

Yarı yarıya masaya yığılırken bile sevinç göğsümü dolduruyor. "Bunu bana öğle yemeği getiren adam söylüyor."

Hâlâ başını sallıyor. "Bu aptal sandviçlerde hiçbir şey yok." Parmağını güzel fincanın kulpuna vuruyor, "Bu her neyse."

"Beyaz çikolatalı fındıklı latte," diyorum ona. "Ve şu anda her türlü sandviç kulağa harika geliyor. Öğle yemeği getirmeyi unuttum ve sen gelmeseydin muhtemelen bütün gün kekten başka bir şey yemeyecektim."

Axel lattesinden bir yudum daha aldıktan sonra kâğıda sarılı öğle yemeğini çantasından çıkarmaya başlıyor.

Axel ön kolum uzunluğundaki sandviçi önüme koyarken, "Her zamanki siparişimden iki tane aldım," diyor.

"Yeterince büyük olduğuna emin misin?"

Axel'in kelime seçimimden dolayı bana attığı bakış, yüzümün yeniden kızarmasına neden oluyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 42

Axel

ARABAMA GERİ DÖNERKEN, ELİMDE HAZIR LATTE, ÇÜNKÜ BİR TANE YOKTU yarın geri gelmeyeceğime yemin ederim.

Bunu yavaşlatmalıyım.

Maddie'yi rahat bırak.

Daha az istekli görün.

OceanofPDF.com

Bölüm 43

Axel

ANAHTARLARIMIN CEBİMDE OLDUĞUNDAN EMİN OLUYORUM VE PARK YERİNE GIDIYORUM.

çok.

"Yine yemeğe mi gidiyorsun patron?" Tom yüzündeki gülümsemeyi saklamadan bir sigara içerek soruyor.

"Evet," verdiğim tek cevap.

Zar zor gizlenmiş birkaç kıs kıs gülüş duyuyorum ama onları görmezden geliyorum.

Öğle yemeği için çıkıyorum. Bugün cuma ve patron benim.

Ne istersem onu yaparım.

Ve bu hafta her gün öğle yemeği için ayrıldıysam ne olmuş?

Ne yaptığım kimseyi ilgilendirmez. Ve Maddie'nin umurunda değil gibi görünüyor.

Son iki gündür benimle paylaşmak için yiyecek de getirdi.

Maddie de genellikle kendi yemeğimle birlikte onun yemeğinin yarısını yememe aldırıyor gibi görünüyor. Böyle devam edersem tekrar ağırlık kaldırmaya başlamam gerekecek, gerçi boyumu beğeniyor gibi görünüyor.

Arabamı çalıştırırken telefonuma bakıyorum ve Brian'dan gelen mesajı görünce gözlerimi deviriyorum.

Bugün öğle yemeğinde ne yapıyorsun?

Mesajı görmezden geliyorum ve gaza basarak vitesi boşa alıyorum.

Pazartesi gecesi ikimiz de işten eve aynı saatlerde döndüğümüzde Brian bana birkaç yan bakış atmıştı. Ama o bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Ama sonra bakışlar devam etti ve Çarşamba gecesi patladı. Benimle bir şey konuşmak için dükkânı aradığını ve *adamlardan birinin* ona her gün öğle yemeği için ortadan kaybolduğumu söylediğini anlattı.

Kaybolmak. Sanki gizlice kaçıyormuşum gibi.

Ben de ona sevdiğim yeni bir öğle yemeği mekânı bulduğumu söyledim. Küçük ahmak da, *geçen hafta sonu evde uyumama nedeninle o yemek yerinin bir ilgisi var mı?*

Bir omzumu kaldırdım ve onun kız arkadaşını çaldığım için hâlâ hissettiğim suçluluk duygusunu içime gömdüm.

Ama bu Maddie için adil değil. Çünkü o asla onun olmadı. Ve o benim için mükemmel.

Ben. Başka kimse değil.

Aklımda Maddie ile ilgili düşünceler dönüp dururken, kendimi onun küçük dükkânında bulmam uzun sürmüyor.

BeanBag'e boş ellerle girmek garip hissettiriyor ama dün Maddie öğle yemeğini kendisinin vereceği konusunda ısrar etti. Harika bir aşçı olduğu ve ben de aptal olmadığım için itiraz etmedim.

"Hey, Axel!" Leslie adındaki kadın bana el sallıyor. Çenemi eğiyorum, "İyi günler."

"Maddie oturmanızı söyledi. Birazdan çıkar."

Başımı sallayarak her zamanki masamızı buldum ve sadece birkaç dakika beklemek zorunda kaldım.

Maddie ortaya çıkmadan önce. Leslie onu takip ediyor, ikisi de tabak ve bardaklarla dolu.

Ayağa kalkmaya başladım ama Maddie başını salladı, "Biz hallederiz!"

Tüm eşyaları masaya yerleştirirken gözlerim onu içine çekiyor. Saçları uzun, gevşek bir örgüyle geriye toplanmış. Dar gri gömleğinde küçük bir leke var.

ve en sevdiğim kot pantolonumu giyiyor. Neredeyse boyanmış gibi görünenlerden.

Geçen hafta sonundan beri birlikte bir gece geçirmedi. Ama bu birbirimizden kaçtığımız anlamına gelmiyor. Her gün öğle yemeği yedik ve her gece mesajlaştık. Ve bu şekilde bırakmak doğru bir karar gibi görünüyordu. Ama bu gece iffetimize bir son vermeyi planlıyorum. Çünkü Maddie'yi görmek harika. Ama Maddie'ye dokunmamak işkence.

Leslie'ye teşekkür eden Maddie karşımdaki koltuğa oturdu. Tabakları düzeltiyor, bana doğru harika görünen bir latte daha itiyor ama gözlerimle buluşmuyor.

Gardımı almış bir halde elimi Maddie'nin kıpırdayan ellerinden birinin üzerine kapatıyorum, "Sorun nedir?"

"Hmm?" diye başını kaldırıp bakıyor ama hemen bakışlarını masaya geri çeviriyor. "Bebeğim." Diğer elimi uzatıp çenesini kavramak için kullanıyorum. "Şuna bak.

Ben."

Öyle.

"Sorun nedir?" Tekrar sordum.

Konuşmasını beklerken, başparmağımı çene çizgisinde gezdiriyorum. Ve nefesi bileğimi gıdıkladığında, ona sahip olduğumu anlıyorum.

"Yarın boş musun?"

Sorusu beklediğim gibi değildi ama başımı salladım.

"Sen, şey..." biraz çöktü, "düğünde bana eşlik eder misin?"

Gözlerim büyüdü, "Yarın mı?"

Bana arkadaşının - sanırım Elouise - yakında evleneceğini söylediğini hatırlıyorum. Ama bu hafta sonu olduğunu fark etmemiştim.

"Evet. Özür dilerim. Biliyorum, bu konuyu daha önce açmalıydım. Yani en başta online randevuya kaydolmamın tek nedeni buydu. Ama Şimdi burada olduğuna göre... bu gerçekten büyük bir istek gibi görünüyor."

İç çekme sırası bende, "Maddie, lütfen endişelenmeyi bırak. Bu büyük bir istek değil."

Bana her şeyi kabul ettirecek o bebek geyik göz kırpışını yapıyor. Ama ikna edilmeye ihtiyacım yok. Elbette, birlikte bir düğüne gitmek için erken görünebilir, ama başka bir adamın onunla gitmesine izin vermeyeceğimden eminim.

"Gidecek misin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, sessizce ona bunu söyleme şeklini değiştirmesini emrediyorum. Ağzının kenarları yukarı kalkıyor.

"Gideceksin."

Başımı salladım, "Ben giderim."

Maddie ellerini tuttuğum yerden çekerek sandalyesini geriye itiyor ve hızla masanın etrafında dönüyor.

"Bu da ne?"

Ama sormama gerek kalmıyor çünkü bir sonraki kalp atışında Maddie kollarını boynuma dolayarak bana sarılıyor.

Aramızdaki boyut farkı nedeniyle fazla eğilmesi gerekmiyor ama yumuşak göğüslerinin göğsümün üst kısmına baskı yapması için açtıkça mükemmel.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim..." kelimeleri omzuma doğru mırıldandı.

"Bir şey değil." Bir elimle sırtını sıvazlıyorum. "Ama yakında durmazsan, kucağım için bir yastığa ihtiyacım olacak."

Doğrulup aceleyle sandalyesine geri dönmeden önce vücudunun bir kahkahayla titrediğini hissediyorum.

"Şimdi yemek yerken bana detayları anlat, çünkü bu çok lezzetli

görünüyor."

Ben hindi fümeli makarna salatasını mideye indirirken Maddie bana düğünle ilgili her şeyi anlatıyor.

Çok süslü değil. Buradan çok uzakta değil. Hediye yok. Ve açık bar.

Maddie, Elouise'in kendisinde kalacağını açıklayana kadar her şey kulağa hoş geliyordu.

ve yarın düğün başlayana kadar birlikte olacaklar. O zamana kadar kendimi oyalamam gerekecek. Ama pasta kesildiği anda Maddie tamamen benim olacak.

OceanofPDF.com

Bölüm 44

Axel

MERDİVENLERDEN İNERKEN BİR İSLİK BENİ SELAMLİYOR.

"Kahretsin, baba. Gerçekten gangster havasına girmişsin." Brian'ın bıkkın ifademi görmesine izin veriyorum.

Çok fazla kıyafetim yok. Maddie süslü olmadığını söylese de bu bir düğün ve onunla ilk kez tanışacağım. arkadaşlar - bu yüzden az giyinmektense biraz fazla giyinmeyi tercih ederim.

Kısıtlı seçeneklerimle siyahı tercih ettim. Siyah pantolon, siyah ayakkabı ve siyah düğmeli gömlek.

"Ona uygun bir kılıfın var mı?" Brian kendi şakasına gülüyor.

"Daha az film izlemelisin."

"Hayır." Homurdanıyor ve donmuş bir pizzanın paketini çıkarmak için benden uzaklaşıyor. "Anladığım kadarıyla yine *kız arkadaşınla* çıkıyorsun. bu gece."

Homurdanmak tek cevabım.

Bunun hakkında konuşmamız gerektiğini biliyorum. Benim çıkmam hakkında. *Kiminle* çıktığım hakkında. Ama... henüz değil.

Brian pizzayı fırına koyarken, "İkimiz de aynı fikirdeyiz," dedi, "eğer evlenirseniz, ona anne demeyeceğim."

Gülüşüm boğazımın yarısında bir boğulmaya dönüşüyor. "Tanrım, evlat." "Ne? Sadece söylüyorum," diye kıs kıs gülüyor.

"Annen olacak yaşta bile değil," diye mırıldanıyorum cüzdanımı adadan alırken.

Brian yüzünde kocaman bir sırıtışla, "Lanet olsun," diye kelimeyi uzatıyor. "İyi iş çıkardın. Belki benim ona anne demem yerine o sana baba diyebilir."

Yüzümde hangi duygunun belirlediğinden emin değilim -şok, korku, suçluluk- ama her ne ise, beni ele veriyor.

Brian'ın gözleri büyür ve yüzü iğrenme ve eğlence karışımı bir hal alır.

"Aman Tanrım! Sana beşlik mi çakayım, yoksa kusayım mı bilemiyorum."

"İkisini de yapmasak ve bunlar hiç olmamış gibi davransak nasıl olur?"

diye öneriyorum,

Tezgâha bir avuç dolusu banknot atıyor.

"Anlaştık," diye başını sallıyor Brian.

OceanofPDF.com

Bölüm 45

Axel

KALDIRIMDAN ORTA BÜYÜKLÜKTEKİ BINAYA DOĞRU İLERLERKEN ETRAFI SEYREDİYORUM.

Bina.

Darling Gölü'nün hemen dışında, bir ilçe parkındayız ve bu dağ evi tarzı bina bir tür etkinlik merkezi.

Maddie küçük bir kalabalık olacağını söylemişti ama içeride epeyce insanın dolaştığını ve daha fazlasının yukarı doğru yürüdüğünü görebiliyorum. Ama çok gösterişli olmayacağı konusunda haklıydı çünkü tişörtten takım elbiseye kadar her şeyi giyen konuklar var, bu yüzden mükemmel bir şekilde uyum sağlıyorum.

Bir aileyi ön kapıdan takip ederek kenara çekiliyorum ve hemen burada kimseyi tanımadığımı hatırlıyorum.

"Axel?"

Tamam, onu boşver.

Adımı duyunca döndüm ve tanıdığım bir yüzle karşılaştım. Koyu renk gözler, yakın kesilmiş siyah saçlar ve gamzeli bir gülümseme.

Adam elini göğsüne koydu, "Tony Stoleman." Aklıma geldikçe başımı sallıyorum. "GTO."

Sırıttırıyor, "Bu doğru. Harika bir iş çıkardınız."

Çenem düşüyor, "Bunu duyduğuma sevindim."

"Hey, sana bir içki getireyim."

"İçki mi?"

"Evet," lobinin yan duvarı boyunca kurulmuş olan bara doğru ilerlerken omzunun üzerinden bana gülümsüyor.

"Lanet olsun." Yanına yaklaştım ve seçkiye baktım. "Bu arkasına sığınabileceğim bir gelenek."

Tony güler ve bir Jack and Coke sipariş eder.

Barmene "Ben de aynısından alacağım" dedim.

"İçkilerimiz hazırlanırken Tony bana dönerek, "Gelini ya da kardeşimi tanıyor musun?" diye sordu.

Kardeşim mi?

Başımı yavaşça salladım, "İkisi de değil aslında."

Tony gülerken başını geriye atıyor, "Dostum, lütfen bana bu düğüne rastgele gelmeye karar verdiğini söyle."

Barmen içkilerimizi uzatıyor ve Tony bahşiş kavanozuna biraz para atıyor.

"Burada Maddie'yle birlikteyim. Ya da olacağım," diye boştaki elimle işaret ediyorum, "düğün işlerini hallettikten sonra çıktığında."

Tony bana bakarken kafasını biraz eğdi. Gerçekten bana bakıyor. Yüz hatları tekrar yumuşamadan önce bir anlığına sertleşiyor.

"Biliyor musun, bunu görebiliyorum." Elindeki plastik bardağı benimkine vuruyor. "Onu çok iyi tanımıyorum ama küçük bir kasaba, en iyi arkadaşının küçük kız kardeşinin arkadaşı." Bir omzunu kaldırıyor ve ben de ekmek kırıntılarının izini takip etmeye çalışıyorum. "Onun için iyi olabilirsin."

Bir içki aldım ve gerçeği itiraf ettim, "O benim için fazla iyi."

Tony kahkahayı basıyor, "Elbette öyle, ama etrafı harika kadınlarla çevrili erkekler olarak taşıdığımız yük bu. Sadece ona iyi davran. Dükkânını yakmak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Bunu söylerken gülümsüyor ama gözlerinde gerçek bir tehdit parıltısı var.

Bardağımı ona doğru eğiyorum. "Bu ikimizi yapar."

OceanofPDF.com

Ckapt'ca 4W

Maddie

"PEKALA HANIMLAR, ON BEŞ DAKIKA İÇİNDE YOLA ÇIKACAĞIZ."

Fotoğrafçı kapıdan kafasını uzatarak bize anlatıyor.

"Teşekkürler!" Elouise'e bir su uzatarak geri sesleniyorum. "Hazır mısın?" Elouise mutlu bir kahkaha atıyor. "Çok hazırım."

Gülümsemem gerçek, çünkü doğruyu söylediğini biliyorum.

Elouise ve Beckett bu bahar tanıştılar. Aslında neredeyse 20 yıl önce tanıştılar ama bu bambaşka bir hikâye. Ama sadece kısa bir süredir birlikte olmalarına rağmen, birbirleri için mükemmel olduklarını biliyorum. Ve onun da böyle hissetmekte haklı olduğunu biliyorum. Endişelenmesini gerektirecek bir şey yok.

"Peki ya sen?"

Elouise'in sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve dışarı baktığım pencereden geri döndüm. "Ben mi?"

Sırıttırıyor. "Evet, sen. Sana bir şey olmuyormuş gibi davranma. Son 30 dakikadır pencereleri kontrol ediyorsun - *birini* arıyorsun -."

Elouise bunu yumruklarını kalçalarına koyarak vurgular. Ancak azarlama, üzerinde bir gelinlik olduğu gerçeğiyle yumuşuyor. Güzel, antik beyaz, V yakalı, dizlerinin hemen altında duran bir gelinlik. 50'lerin havasını taşıyor ve içinde kesinlikle büyüleyici görünüyor.

Gülümsüyorum, "Evleniyorsun."

Gözlerini deviriyor, "Konuyu o kadar kolay değiştiremezsin."

"Peki. Evet, bir erkek arıyorum." Avuçlarımı yanaklarıma koyuyorum, bir şekilde kızarmamı engelleyeceklerini umuyorum.

"Aman Tanrım, Axel mi?"

Ellerimi ters çevirip arkalarını yanaklarıma dayıyorum ve onları serin tutmak için boşuna uğraşıyorum. "Öyle."

"Ve?" Ben daha fazlasını söylemeyince Elouise soruyor.

"Ve..." İç çekiyorum. "Geçen hafta sonunun çoğunu birlikte geçirdik. Ve geçtiğimiz hafta her gün benimle öğle yemeği yemek için BeanBag'e geldi." Elouise'in ağzı açık kaldı ama ben konuşmaya devam ettim. "Bu yüzden bugün düğüne gelmesini istedim ve o da geleceğini söyledi. Ve," ellerimle yüzümü yelpazelemeye geçiyorum, "ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Eeek!" Elouise ciyaklıyor ve ellerini göğsünün önünde birleştiriyor. "Bu çok şirin!"

Ellerimi daha hızlı çırpıyorum, "Çıldırıyorum!"

Yaklaşıyor, "Korkma! Bu iyi bir şey. Onunla evlenmek istemersen bile," diye vücudunun aşağısını işaret ediyor, "oraya çıkmak iyi bir şey. Tabiri caizse ayaklarını ıslatmak."

Yanaklarım daha da yanıyor ve dudağımı ısırıyorum.

Elouise gülüyor, "Ayak dedim, vajina değil, seni sapık."

"Ciddiyim ama," diye gülüyorum ona, "aklım artık sadece çukurda yaşıyor gibi hissediyorum. Küçük vibratörümü duşta tutmaya bile başladım."

Daha da yüksek sesle gülüyor. "Küçük Vibey'e bir gece izin verebilmek için daha fazla geceyi birlikte geçirmeniz gerekiyor gibi görünüyor."

"*Küçük Vibey?*" Başımı sallıyorum, "Sen en kötüsüsün." "Belki de. Ama sen seviyorsun."

Ağlama dürtüsü aniden içime çöküyor, "Evleniyorsun." Bu sefer çatırdayarak çıkıyor.

Elouise bana gülümsüyor, "Evleniyorum."

Ona doğru bir adım atıyorum, sarılmak için kollarımı açıyorum ama bakışları pencereye kayıyor ve gözleri açılıyor.

"Ne..." Döndüm ve uzaklaştım. Çünkü kaldırımda, hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam duruyordu.

"Lanet olası kız," diye fısıldıyor Elouise, onu sinir bozucu derecede iyi kimlik fotoğrafından tanıyarak.

"Evet. Kahretsin," diye kabul ediyorum, onu içime çekerek.

Devasa gövdesi göze çarpıyor ve tamamen siyah kıyafeti sert ama çok seksi görünüyor.

Kendi kıyafetime bakıyorum ve karnıma bir sıcaklık doluyor.

Elouise'in bir gelin partisi yok, bu yüzden istediğim türden bir elbise alabildim. Ve bu şanslı bir keşifti. Üzerime tam oturdu.

Çok pahalı ve siyah ayakkabılarımla harika gitti.

Elbisenin kendisi normalde giydiğimden biraz daha seksi.

Bol kısa kollu ve baldırın ortasında duruyor, ancak koyu kırmızı kumaş ultra düşük bir yakaya dalıyor. Ve eğer bu göğsüme yeterince dikkat çekmediyse, kumaş tam göğüslerimin altında toplanıyor ve oradan dışarı doğru büzülüyor. Ayrıca elbisenin ön kısmında küçük bir yırtmaç var ve uygunsuzdan biraz daha kısa duruyor.

Elouise beni kolumdan dürtüyor, "Siz ikiniz yan yana harika görüneceksiniz."

Tartışmaya zahmet etmiyorum, çünkü o haklı.

OceanofPDF.com

Bölüm 47

Axel

İKİNCİ BİR İÇKİ ALIP KALABALIĞI TAKIP EDEREK ÇİMENLİK ALANA GELDİM.
binanın diğer tarafında.

İnsanlar toplanırken kendimi arkada konumlandırıyorum, hepimiz benim yaşlarımda bir kadının yaprakların gölgesi altında elinde mikrofonla durduğu büyük bir ağaca bakıyoruz.

Tony'yle birkaç dakika önce yollarımız ayrılmıştı ve şimdi onu uzun boylu, siyah saçlı başka bir adamın - kardeşi olmalı - sırtına vururken görüyorum. Diğer adam ağacın altındaki kadına doğru ilerliyor, ona sarılıyor ve bunun damat Beckett olduğunu anlamak zor değil.

Siyah bir takım elbise giymiş, kravatı yok ve bunun şimdiye kadar gittiğim en iyi düğün olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Çok fazla gittiğimden değil, ama rahat ortam, tören sırasındaki içkiler, insanların rahatça bir araya gelmesi tanıklık edecek bedenler. Dışarıdan biri olarak bile rahat.

Kalabalık yer değiştirerek bekleyen damattan binaya doğru bir koridor oluşturuyor ve kalbim kaburgalarımın arkasında yer değiştiriyor. Çünkü orada duran, beyazlar içindeki bir kadın için kapıyı açık tutan Maddie'ydi. Benim Maddie'm. Ve muhteşem görünüyor.

Kapının kapanmasına izin verip öne doğru dönüyor ve beynim kendini düzeltiyor. Cennet gibi görünmüyor. Şeytanın vücut bulmuş hali gibi görünüyor. Koyu kırmızıya bürünmüş, uzun siyah saçları yumuşak esintide dans ediyor ve elbisesine uyacak şekilde boyanmış parlak dudaklarına mı yoksa tenine mi bakmak istediğime karar veremiyorum. Uzanıp dokunmak için can attığım o muhteşem yumuşaklıktaki tenine.

Maddie bana doğru bir adım atıyor ve gözlerim kalçasındaki solgun ete kayıyor.

Yaklaşan her adım bir alay. Ve kendime yalnız olmadığımızı hatırlatmak zorundayım, çünkü o elbisenin içinde ona kötü, çok kötü şeyler yapmak istiyorum.

Ve bunları şimdi yapmak istiyorum. "Bakıyorsun."

Maddie'nin fısıldadığı sözler karşısında gözlerimi kırptıştırıyorum ve ciğerlerim çok ihtiyaç duyduğum bir nefesle doluyor.

"Evet, Baby Doll," diye fısıldıyorum, gözlerimi yüzüne dikmek için acele etmeden, "Bakıyorum."

Şakacı bir şekilde göğsüme vuracakmış gibi uzanıyor ama sonunda avucunu içime bastırıyor. Kalbimin üzerine. Kalbimin atışını hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Dudakları aralanıyor ama söylemek üzere olduğu şey çiftin yanında duran kadın tarafından kesiliyor.

Teyze ve onur hakkında bir şeyler duyuyorum ama gerisini duymuyorum. Maddie için buradayım. Maddie'yle olmak için. Ve yanını benimkine bastırduğunda, kolumu omuzlarına koyup onu bedenime çekiyorum.

Gölgede, rüzgarla birlikte, çok sıcak değil. Ve Maddie'nin vücudunun sıcaklığı benimkine mükemmel bir şekilde sızıyor.

Çift yeminlerini ederken gözlerim Maddie'den ayrılmıyor ve onun gözlerini silmesini de kaçırmıyorum.

Bunların mutluluk gözyaşları olduğunu biliyorum ama yine de onu bedenime daha sıkı sarıyorum.

Eğer düşünseydim, onun için mendil getirirdim. Maddie'nin her şeyi tüm benliğiyle hissettiğini bilecek kadar onu tanıyorum. Bu yüzden Elbette en iyi arkadaşının evlenmesini izlemek onun için duygusal olacaktır.

Yine de endişelenmemeliydim, çünkü kendi kendine üretiyor.

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Sakıncası var mı?" sesi alçakta kalıyor.

Bana ne sorduğunu bilmiyorum, ama merak etmeye fırsat bulamadan elimden içkiyi alıyor ve yutuyor.

Geri verdiğinde yüzümdeki sırıtışı görünce omuz silkiyor ve başını göğsüme yaslamaya devam ediyor.

Bölüm 48

Maddie

SON BİRKAÇ SAAT UÇUP GİTTİ. DÜĞÜN HAZIRLIKLARI, FOTOĞRAFLAR, tören, akşam yemeği. Axel.

Şu anda konuştuğum çiftin yanından geçip buradaki en seksi erkeği görmeye çalışıyorum.

Beckett harika görünüyor ama o benim değil. Yeterince yaşlı değil, yeterince kalın değil.

Bir çift kol beni sarılmak için kendine çekiyor ve bana vedalarımı hatırlatıyor.

Elouise ile birlikte büyümek ve tüm hayatımı bu kasabada geçirmek, buradaki hemen hemen herkesi tanıdığım anlamına geliyor. Bu da tüm gecemin havadan sudan konuşarak ve sohbet ederek geçtiği anlamına geliyor.

Axel bu konuda çok iyiydi tabii ki. Görünüşe göre buradaki birkaç kişiden fazlası onunla dükkânı aracılığıyla tanışmış, bu yüzden birkaçına kulak misafiri oldum arabalar hakkında sohbet ediyorum ve birden fazla kişi bana iyi bir seçim yaptığımı söylüyor.

Ve kadınlardan birkaç kaş sallama ve dirsek dürtmesi aldım, ki bunun için onları suçlayamam. Keşke bu gece Axel'in arkadaşlığının tadını çıkarmak için daha fazla zamanım olsaydı.

Elouise'in eski komşularından birinin yaklaştığını görünce olduğum yerde kalıyorum ama adamın birinin Axel'e içki taşımasını gülümseyerek izliyorum.

Axel başını sallayarak alıyor ve yarısını mideye indiriyor.

Tanıştığımızdan beri Axel'i sarhoş etmek için ne gerektiğini merak ediyorum ve bunu öğrenmek üzere olduğumu fark ettiğimde gülümsemem sırtıtmaya dönüşüyor.

Axel

MADDIE'NİN KALÇALARININ SALLANIŞI SARHOŞ EDİCİ.

Elime sadece birkaç santim kalana kadar hareket ediyorlar.

"Gitmeye hazır mısın, sevgilim?" Maddie dudağını ısıırıyor ve ben artık ona dokunma isteğime karşı koyamıyorum.

Belini kavriyorum, sonra parmaklarımın kalçasından elbisesinin yumuşak kumaşının eteklerine kadar inmesine izin veriyorum. "Ben hazırım."

"İçkinizi bitirebilir miyim?"

Kokteylimin son yarısını ona uzattım. Buna ihtiyacım yoktu. Sonuncusuna da ihtiyacım yoktu. Ama tutunacak bir şeyimin olması onu yakalayıp bir depoya götürmemi engelledi.

Maddie'ye elimi uzatarak, "Şoförleri kullanacağız," diyorum.

Elime bakarken şüpheyle, "Onların bir avuç genç olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor.

Yumruğumu açıp kapatıyorum, "Kalkmama yardım et."

Hafif sarhoş bir kahkaha patlatıyor ve elimi tutuyor.

Aslında beni yukarı çekmesine izin vermedim. O küçücük haliyle beni yerinden kımıldatmasına imkan yok ama elimi tutuyor. Ve bu bir kazanç.

Ayağa kalktığımda içimden bir inilti çıkıyor, cüsemle Maddie'yi anında cüceleştiriyorum. "Araba konusunda emin misin?" diye bana doğru eğildi.

Akşam yemeği sırasında bana kiralık şoförlerden bahsedildi. Yeni evli Çift, insanları ve arabalarını evlerine götürmeleri için iki çift liseli çocuk kiraladı. Bir çocuk şoförle birlikte benim arabama biniyoruz ve bir başka çocuk da Kid One'ı mekana geri getirebilmek için arkadan takip ediyor.

"Eminim."

"Bu durumda..." Maddie içkimin kalanını hızla yudumluyor. Akşam boyunca birkaç tane içtiğini biliyorum ama muhtemelen daha sarhoş olanın ben olduğumu düşünüyorum.

Konukların çoğu gitmiş, ama biz dışarı çıktığımızda binanın önüne yaslanmış bekleyen bir çift genç var.

Doğruldular ve kısa boylu olan öne çıktı, "Sizi bırakayım mı?"

Maddie'nin kıs kıs gülmesine neden olacak şekilde başımı sallıyorum.

İçkili olduğumda pek konuşmam ve belli ki bunun komik olduğunu düşünüyor.

Elim sırtının alt kısmından yukarı doğru kayıyor, omurgasının çizgisine doğru bastırarak boynunun dibine kadar geliyor. Sonra parmaklarımın onu kavramasına izin veriyorum. Onu tutuşum saçları tarafından gizlenirken, parmaklarımı orada olduğumu hatırlatacak kadar sıkıyorum. Ve sarhoş olsun ya da olmasın, hala kontrol bende.

Konuşan çocuk arkamızdan geliyor, diğeri de onu takip etmek için kendi arabasına yöneliyor.

Çok az kişi kaldığından, bizi hangi arabaya götürdüğüm hemen belli oluyor.

"Diğer arabadan gelen ses "Ne?!" diye bağırmadan bir saniye önce arkamdaki fısıltıyı duyuyorum. Bu hiç adil değil!"

Kız gülerek, "Her neyse, üstü açık arabayı aldın." diye karşılık veriyor.

Cebimi karıştırarak anahtarlığı çıkardım ve uzattım.

Düğmeyle çalıştırıldığı için bu jest daha çok sembolik ama kapının kilidini açmasına izin vereceğim.

Alır, tıklar ve araba yanıt olarak cıvıldadığında Maddie'nin gülmesine neden olan kız gibi bir ciyaklama çıkarır.

"Lütfen bana çok uzakta yaşadığını söyle," diye yalvarıyor genç.

Onu yolcu tarafına yönlendirirken Maddie yine gülüyor. "O kadar uzak değil ama uzun yoldan da gidebiliriz."

Bu ifadenin ardından bir ciyaklama daha duyulur.

Maddie için ön kapıyı açıyorum ama o geri çekiliyor. "Ben arkaya otururum." Başımı sallıyorum ama elini kaldırıyor, "Axel, gerçekten sığmazsın."

Haklı olduğunu bilerek onu daha yakına sürüklüyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Çok kısa sürdü ama tek zamanımız buydu. Sonra onu bırakıyorum ve arka kapıyı açıyorum.

Sürücü, park yerinden çıkmadan önce aynaları ve koltuğu ayarlamak için zaman harcıyor.

Maddie ona yol tarif ediyor ama otoyola çıktığında çocuğun yüzündeki mutluluğu fark edince sessizliği bozuyorum.

"Bas gaza."

Kız bana geniş gözlerle bakıyor, sonra gaz pedalına basıyor.

Her şeyi kontrol altına aldığını görünce rahatlıyorum. Başımı koltuğun arkasına yaslıyorum.

Parmaklar boynumun pencereye yakın tarafına değdiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Maddie kendini ayarlarken arka koltuktan gelen hışırtıyı duyabiliyorum. Parmakları saçlarıma uzanıyor. Tırnakları tenime sürtünüyor.

Göğsümde küçük bir inilti oluşuyor ve ben onu yakalayamayacak kadar uzaktayım, bu yüzden boğazımı temizleyerek örtbas ediyorum.

Elimi uzatıp gösterge paneline dokunuyorum ve arabayı heavy metal sesiyle dolduruyorum. Sürücüye hızlıca baktığımda tamamen sürüşe odaklanmış olduğunu görüyorum.

Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve birkaç dakika içinde Maddie'yi tamamen kendime aldığımda ne yapmak istediğimi düşünüyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 50

Maddie

SON İÇKİ BENİ BEKLEDİĞİMDEN DAHA SERT VURDU, AMA HISSEDİYORUM
İyi. *Çok iyi* hissediyorum. Ve evimden sadece birkaç sokak uzaktayız.

Sürücü yavaşlıyor ve Axel'e bir şeyler söylediğini duyuyorum - muhtemelen araba hakkında - ama dikkat etmiyorum çünkü parmaklarımın arasındaki yumuşak tellerin hissi büyüleyici.

Tekrar yavaşlıyoruz ve vücudum dönüşle birlikte sallanıyor ve benim sokağımda olduğumuzu görüyorum.

Bütün gün içimde bir beklenti vardı.

Önce onu görme beklentisi vardı. Ne giyeceğini merak ediyordum. Nasıl görüneceğini.

Sonra onu gördüm. Ve o zamandan beri, onu o kıyafetlerden çıkarmanın beklentisi içindeydim. Ellerimi tüm o kasların üzerinde gezdirmek. Tüm o *inç*.

Keşke dans edebilseydik ama çok meşguldüm ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Dans etmekte iyi değilim, sadece onu daha erken yakalamak iyi olurdu.

Sonra tekrar, duramayabilirdim.

Evimin önüne geldiğimizde Axel koltuğunda kayıyor ve sonunda elimi bırakıyorum. Bu hoş gencin beni sevgilimi ellerken yakalamasını ve bunun tuhaf karşılanmasını istemiyorum.

Ben daha Axel'in arabadan indiğini fark etmeden kapım açılıyor.

Uzattığı elini tutarak beni yukarı çekmesine izin verdim ve masada benden yardım istediği zamanı hatırlayarak sııttım.

Axel beni ön kapıya doğru yönlendirirken arabanın kilit sesi bizi takip ediyor.

"Dans edemediğimiz için üzgünüm," diyorum ona, sanki o da bu konuda üzgün olabilirmiş gibi.

Cevap olarak homurdanıyor ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de kendimi gülümserken buluyorum.

Herkesin alkole farklı tepkiler verdiğini biliyorum ama sarhoşken bu kadar sessiz olan biriyle hiç tanışmamıştım. Eğer sarhoş olmasaydım

Omuzlarında alışılmadık bir gevşeklik ve göz kapaklarında düşüklük olsa sarhoş değil, kızgın olduğunu düşünürdüm. Ama bunları yapıyor, o yüzden sarhoş olduğunu biliyorum.

Axel kapıyı açabilmem için beni kendi önüne doğru itiyor. Ama vücudunu sırtıma dayamışken düşünmek şöyle dursun, anahtar için bile bana yer bırakmıyor. Unutulmaz bir çıkıntı sırtımın alt kısmını dürtüyor.

Axel'in elleri belimi kavrarken parmaklarım anahtarın etrafında titriyor. Beni daha sıkı tutuyor. Daha da yaklaştırıyor.

"Acele et, bebeğim." Kelimeleri alçak ve çakıllı ve tenimde gezindiklerini hissedebiliyorum.

"Deniyorum," diye karşılık veriyorum ona, tam anahtarı yuvasına yerleştirirken. Durmuyoruz.

Eşikte değil. Koridorda değil.

Yatağıma ulaşana kadar olmaz.

Axel'in elleri elbisemin kumaşında toplanıyor, "Bir dahaki sefere," diye mırıldanıyor elbisemi yukarı ve başımın üzerine çekerken.

"Bir dahaki sefere ne var?" Soruyorum ama dinlemiyor.

Elleri sütyenimin üzerinden göğüslerimi kavırıyor. Dolgulu malzemenin içinden bile avuçlarının sıkı meme uçlarımı hissedebildiğini biliyorum.

Ama oyalanmıyor. Elleri yanlarımda kayıyor, sütyenimin kancasını açıyor.

Sonraki hareketleri bulanıktı.

Külotumu yırtıyor.

Kendi kıyafetlerini tekmeliyor.

Beni yatağa fırlattı. Üzerimde sürünüyordu. Ağırlığını üzerime verdi.

Kalçaları aşağı doğru bastırıyor ve bacaklarım otomatik olarak genişleyerek uyluklarımın arasında ona yer açıyor.

Axel'in ağzı benimkine yaklaşıyor ve dudaklarımız birbirine yapışıyor.

Zihnim harika bir şekilde bulanık. Bedenim canlı. Ve onunla yaşadığım bu an daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Kıvraniyorum, uzunluğunu merkezimle aynı hizaya getirmeye çalışıyorum, tam ihtiyacım olan yere baskı yapmasını sağlıyorum.

Axel öpücüğümüzü kesiyor ve aramızdan uzanarak kendini tabanından kavırıyor.

Nefesi hızlı çıkıyor, benimkiyle eşleşiyor.

Axel kalçalarını oynatarak sikinin tepesini girişime dayıyor.

"Lütfen," diye inliyorum.

"Maddie Mine," dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Nasıl sorulacağını biliyorsun."

OceanofPDF.com

Bölüm 51

Axel

ZİHNİM BUNALMIŞ DURUMDA. İÇKİ DÜŞÜNCELERİMİ YAVAŞLATIYOR, HATTA Nabzım hızlanırken.

Maddie bana göz kırpmıyor. Benim lanet kriptonitim.

Ve sonra dudaklarını ayırıp duymak için can attığım sözleri söylüyor.

"Lütfen baba. Sana ihtiyacım var."

Çenem kenetleniyor ve bir kolumu dizinin altından geçirerek onu daha geniş açıyorum.

"Bebeğim ne isterse, onu alır." Kendimi onun içine sokmadan bir saniye önce bu sözü homurdanarak söylüyorum.

Bir inilti korosu odayı doldurur.

Tamamen oturmuş bir halde, yüzümü boynuna dayayıp küfrediyorum. Kulaklarım Maddie'nin miyavlayan zevk sesleri ve benim kükreyen kanımla dolu.

Gitmem gerek.

Gitmem gerek.

Kalçalarımı çekiyorum, sonra tekrar içine sokuyorum. "Tanrım," diye bağılıyor.

"Axel," diye bağılıyor.

"Baba," diyor.

Tek fark ettiğim şey zevk olana kadar itişlerim birbirine karışıyor.

Zevk ve sıcaklık. Çok fazla sıcaklık.

Maddie'nin parmakları yanlarıma giriyor ve ben kendimi bırakıyorum. Aramızdaki duyguya odaklanıyorum.

Ve sonra aramızda başka bir şey hissediyorum. Onun küçük elini. Parmak eklemleri karnımın en alt kısmına çarpıyor. Parmak uçları aletimin gövdesine çarpıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, daha derine bastırıyorum. Maddie bir iniltiyle cevap veriyor.

"Aynen öyle." Geri çekiliyorum ve eve çarpıyorum. "Çalıştır şu güzel klitorisi." Hareketi tekrarlıyorum. "Kendini boşaltmak için o küçük parmakları kullan." Kendi orgazmım oluşmaya başladı. "Benim horozuma gel, Maddie Baby." Ağlıyor. "Benim horozumu kedi ile sıkın. Hissetmeme izin ver."

Bununla birlikte, Maddie altımda paramparça oldu ve bu süreçte beni parçalara ayırdı.

OceanofPDF.com

Bölüm 52

Maddie

"BU DA NE?"

Yemeğimizi hazırlarken Axel'in favori diziler listemde gezindiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"İkinci ısırık mı? Gerçekten mi?" diye sordum. "Hiç duymadın mı?"

Spagetti kaselerimizin üzerine bir yığın parmesan peyniri serpiyorum ve onları kanepeye taşıyorum.

Akşam yemeği için biraz erken ama günün çoğunu yatakta geçirdik - akşamdan kalmalıklarımızı uyuyarak, sarılıp uyuyarak. Geçirdiğimiz en güzel günlerden biriydi. Ve şimdi Axel eve gitmeden önce ağırlığımızca makarna yiyeceğiz.

"Hiç duymadım," diye onaylıyor, vurgulanan başlığa tıklıyor. "Çok iyi! Beni Elouise tanıştırdı, annesi takıntılı ve Artık ben de öyleyim. Cidden görmediğine inanamıyorum." Sonra gerçekten düşünmek için zaman ayırıyorum, "Tamam, boş ver, sana inanıyorum."

Axel'e benimkinin iki katı büyüklüğündeki porsiyonunu veriyorum ve yanına yerleşiyorum.

"Bu bir fırıncılık programı. Ya da bir yemek yarışması programı." Giriş başlarken gülümsüyorum. "Sadece bir bölüm izle. Beğenmezsen başka bir şey izleriz. Ama kendini şaşırtabilirsin."

Omuz silkiyor ve zorlukların ortaya çıkışını seyrederken işe koyuluyoruz. On dakika sonra Axel bana sorular sormaya başladı.

Bu seni acıktırmıyor mu? Bunu nasıl pişireceğini biliyor musun? Sadece yargıç için izlemediğine emin misin? Kötü çocuk gümüş tilki hisleriyle Axel'e rakip olduğunu kabul ediyorum.

Bazıları diğlerlerinden daha doğru olmak üzere tüm sorularını
yanıtlıyorum ve dört saat sonra elimde bir din değıştiren var.

Yollarımızı ayırmak her seferinde daha da zorlaşıyor, ama yarın öğle
yemeğinde görüşeceğimize söz verdiğinde içimdeki hafif burkulma gevşiyor.

Bu adama çok fazla aşık oldum ve geri çekilmeye hiç niyetim yok.

OceanofPDF.com

Bölüm 53

Axel

İKİ GÜN OLDU. MADDIE'YI GÖRMEYELİ İKİ GÜN OLDU.

Etrafımdaki herkes bunun bedelini ödüyor. Hatta kattaki çocuklardan biri bugün beni bulup yüz yüze sormak yerine bana mesaj atarak bir soru sordu. Onu suçladığımdan değil, tam bir pislik gibi davranıyordum.

Sevgilimi görmeden 48 saat geçirmek çok da önemli bir şey olmasa gerek ama son iki haftadır her gün öğle yemeğini paylaştık ve her hafta sonunu onun evinde geçirdik. Her şey mükemmeldi. Ancak dün çalışmamın emeklilik partisi için burada kalmam gerekti ve bugün de onun yapması gereken işler vardı. Dün gece bana bugün onu göremeyeceğimi söylediğinde, neredeyse ayak işlerinde ona katılmayı teklif edecektim.

Ama bu biraz

biraz fazla çaresiz. İşte buradayım. Ofisimde saklanıp surat asıyorum.

Telefonum yanımdaki masanın üzerinde titreyerek beni boş bakışlarımdan kurtarıyor.

Maddie'nin adını görünce hemen cevap verdim. "Selam Doll."

"Selam, sevgilim."

Küçük bir gülümseme kötü ruh halimi kırıyor. Bana böyle seslenmesine bayılıyorum.

"Randevularınızdan mı dönüyorsunuz?" Arabayı o kullanıyormuş gibi görüldüğü için sordum.

"Um, evet."

Sesinde beni daha dik oturtan bir tereddüt var. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey, yok bir şey." Elini sallayarak başından savdığını hayal edebiliyorum. "Saç randevumdan hemen sonra bir şeyler almak için Costco'ya gitmeye karar verdim ve otoparkta biri arabama çarptı."

"Ne demek bir nevi?!" Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum.
"Biri sana vurdu mu?"

"Sorun yok-"

"Yaralandın mı?" Sözüünü kestim.

İç çekişi telefonda duyulabiliyor, "Axel, ben iyiyim. Olay olduğunda arabada bile değildim."

"Neredesin?" Verdiği güvence beni pek de iyi hissettirmedi. "Şey, umarım arabamı size getirebilirim?"

"Dükkânıma mı?" Tamponda bir göçük hayal ediyordum ama arabayı doğrudan buraya sürmek istiyorsa... "Hasar ne kadar kötü?"

"Fena değil." Sesi bir oktav yükseliyor ve ben gözlerimi kısıyorum.

"Maddie."

"Gerçekten. Sadece kapı. Motor ya da tekerleklerle ilgili bir şey yok. Mükemmel bir şekilde sürülebilir."

"Maddie," diye homurdanıyorum.

Asıl yapmak istediğim kenara çekmesi ve gelip onu almam için bağırarak ama zaten araba kullanıyorsa, tartışmaya girerek dikkatini dağıtmak istemiyorum. "Adresim sende var mı?"

"Evet. GPS on dakika içinde orada olmamı söylüyor."

"Pekâlâ." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Dikkatli sür, seninle ön tarafta buluşuruz."

"Teşekkürler Axel. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra masamı paramparça etme dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine ofisimden hışımla çıkıyorum.

"Rodrigo!" Kafasını kaldırmasına neden olacak şekilde bağırdım. "Öyle mi?"

"4. bölmeyi boşaltın. Kızım arabasını getiriyor."

"Ah, uh," elindeki feneri yere bırakıyor ve 4. bölmenin nerede olduğunu hatırlamaya çalışır gibi etrafına bakıyor. "Um, o... Üzerinde çalışmamı ister misin?"

Tekrar hareket etmeye başlarken başımı sallıyorum, "Önce hasarı görmem gerek."

"Tamam," diye aceleyle benimle yürümeye başladı. "Ne tür bir araba bu?"

Adımlarım yavaş. Çizmeli bir ayak, hep birlikte durana kadar zeminde kayıyor.

Bilmiyorum.

Maddie'nin ne tür bir araba kullandığını nasıl bilemem?

Melek gülmekten neredeyse omzumdan dyordu.

Bilmiyorum çünkü ben kontrolcü bir pisliğim. Her gün öğle yemeği için ona gidiyorum ve hangi arabaların her zaman orada olduğuna dikkat etmedim. Ve hafta sonları arabası çoktan garajda kilitliyken ona gidiyorum.

Ona baŗka bir Şey için Şans bile vermiyorum. Ve hep ben kullanırım, bu yüzden sadece benim arabamda bulunduk. Daha önce garajına bile bakmadım. Bu nasıl mümkün olabilir?

Seks.

Seks bunun nasıl mümkün olduğunu gösterir.

Rodrigo yanımda durdu, Őüphesiz benim neyim olduğunu merak ediyordu.

Ne kullandığına dair hiçbir fikrim olmadığını itiraf etmekten utanarak tekrar yürümeye baŗladım. "Sadece Şu Chevy'yi hareket ettir. Birkaç dakika içinde burada olacak. dakika."

Rodrigo hiç Őikyet etmeden, "Tamamdır," diyor.

Etrafta dolanırken, neredeyse bağırabileceğim kirli bir bez ya da yerinde olmayan baŗka bir Şey olmasını dileyeceğim ama yok. Adamlarım temiz bir dükkan tutuyorlar. Ve eğer Őikayet edecek bir Şey bulmak için yolumdan saparsam, daha sonra bunun için kötü hissedeceğim. Maddie'nin arabasının hasar görmesi yüzünden stresli olmam onların suçu değil.

Telefonuma baktığımda iki dakika içinde burada olacağını gördüm.

Zemini adımlayarak geçiyorum ve elimi orta garaj kapısını kaldıran düğmeye vuruyorum.

Dkkanım büyük. Bir uçtan diğerine uzanan geniŗ bir beton alan, üç üst kapı ve bir düzine ayrı araba bölmesi arasında birden fazla arabanın manevra yapmasına olanak tanıyor. Büyük kapılar doğrudan otoparka açılıyor ve yan tarafta nadiren kullanılan bekleme odasına açılan insan boyutunda küçük bir kapı var.

Beyaz bir araç park yerimize dönmek için yavaŗladıđında kapı gürleyerek açılıyor.

Bir Mini Cooper.

Tabii ki, Maddie lanet bir Mini Cooper kullanıyor.

Yaklaŗırken n camında gneŗ parıldııyor ama binanın gölgesine ulaŗtıđında gülümseyen yüzünü görebiliyorum.

Ama bu her zamanki mutlu gülümseme değil, zoraki bir gülümseme. Mutlu olmadığımı bildiğini söyleyen bir gülümseme.

Arabanın sürülebilir olması umurumda değil, beni daha önce aramalıydı. Ve arabayı olduğu yerde bırakmalıydı.

Derin bir nefes alarak ona el sallıyorum ve kapıdan geçmesini işaret ediyorum.

O artık burada. Yani artık güvende.

Maddie benim yönlendirmemi izleyerek binaya giriyor ve ben de park etmesini istediğim yeri işaret edebileceğim kadar yaklaşıp kadar onun yolcu tarafına doğru yürüyorum.

Şimdiye kadar en ufak bir çizik bile görmedim, bu da hasarın onun tarafındaki kapılardan birinde olduğu anlamına geliyor.

Rodrigo çoktan körfezin kenarında duruyor ve kadın pozisyonunu alırken kaşlarının çentiklendiğini görüyorum.

Yumruklarım şimdiden kapanıyor.

Fren lambaları yanarken arabasının arkasından dolanıyorum.

Maddie camını hiç indirmedeği için Rodrigo yüksek sesle, "Arabayı park et ve kapat," dedi.

Sürücü tarafına döndüğümde nedenini anladım.

Büyük bir darbe arabasının yan tarafının neredeyse yarısını kaplıyor. Sürücü kapısı en ağır darbeyi alıyor, göçük camının hemen altından başlıyor. İstese bile camı indirmesine imkan yok. Dürüst olmak gerekirse, camın kırılmamasına şaşırdım.

Kulaklarım çitirdayan metal sesiyle doluyor.

Bu kaza sırasında orada değildim ama kulağa nasıl geleceğini biliyorum. Ve hiç hoş olmazdı.

Şükürler olsun ki Maddie olay sırasında arabada değildi.

Orada olabilirdi.

Göğsüm sıkışıyor.

Yaralanabilirdi.

Boynum sıcak.

Tıpkı ailesi gibi.

Çenem o kadar sıkılıyor ki dişlerim ağrımaya başlıyor. Buraya arabayla geldi. Arabası bu haldeyken.

Rodrigo boğazını temizliyor ve gözlerim hasardan uzaklaşıyor. Ona doğru bakarken, arabadan tamamen uzaklaştığını gördüm. Arabaya tekrar baktığımda nedenini anladım.

Kalın, kremi kalçalar görüşümü dolduruyor. Çıplak kalçalar.

"Ne oluyor lan?" Bir adım daha yaklaştım.

Maddie yolcu kapısından çıkabilmek için orta konsolun üzerinde sürünüyor, kıcı havada. Ve küçük bir şort giyiyor. Sadece benim aşına olmam gereken iç kalçalarının pürüzsüz, yumuşak tenini ortaya çıkaran küçük kot şortlar.

Şortu, küçük arabasının yanında dururken elde ettiğimiz aç, hepsi çok fazla.

Çok fazla deri.

Çok fazla ayartma. Çok fazla öfke.

Rodrigo'ya ters ters bakıyorum ama o gözlerini kaçırarak kadar zeki. Arabanın diğer tarafına doğru yürürken zihnimi endişe ve öfkenin güçlü bir karışımı dolduruyor.

Maddie koltuklarda sürünüyor çünkü sürücü kapısı açılmıyor.

Kızım buraya kapısı açılmayan bir arabayla geldi.

Gereğinden fazla güç kullanarak kapı kolunu kavradım ve çekerek açtım.

"Çık dışarı!" Şak diye söyledim. Sanki zaten yaptığı şey tam olarak bu değilmiş gibi.

Donup kalıyor, eli az önce açtığım kapıya uzanıyor.

Parlak siyah saçlarından bir perde yüzüne düştüğünde, ses tonum karşısında ağzının şaşkınlıkla açıldığını görecektim kadar zamanım var.

Bir başka duygu sarsıntısı beni ele geçiriyor.

O çok güzel. Çok çarpıcı. Çok kırılmalı.

Yerine çömelerek onu kollarının altından kavradım ve bedensel olarak arabadan sürükledim.

"Axel!" diye bağıyor ama ben onun sözünü kesiyorum.

"Lanet kapını gördün mü?!" Bu retorik bir soruydu ve ona cevap verecek zaman bırakmadım. "Aklını mı kaçırdın sen? Araban bu haldeyken buraya mı geldin?"

Onu ayağa kaldırdım, sonra hemen ensesini avuçladım.

Mükemmel düz saçları görmezden geldiğimden eminim. Biraz daha kısa. Saçının ne kadar güzel görüldüğünü sonra fark edeceğim. Şu anda halletmemiz gereken şeyler var.

Hiç de nazik olmayan bir tutuşla, onu ofisime doğru yarı kılavuz yarı sürüklemeye başladım.

"Axel, bu sadece bir göçük!" Kısa bacakları adımlarıma ayak uydurmaya çalışıyor.

Yapmamam gerektiğini bildiğimden, aramızda aşağıya bakıyorum ve solgun, sallanan kalçalara bir bakış atıyorum.

"Bu sadece bir göçük değil,"
diye homurdanıyorum. Çok
kızgınım.

Çok kızgınım ve mantıksız davranıyor olmam umurumda değil. Ve zaten yarı sertleşmiş olduğum gerçeği... Tanrım, bu kadın söz konusu olduğunda vücudumda hiçbir neden kalmadı. Beynimdeki son mantıklı düşünceyi de emdi.

Eli bana uzanıyor, ama beni itmeye çalışmıyor, sadece parmaklarını kalçamdaki cebe sokuyor.

"Axel!" sesi, adımı son söylediği zamankinden daha az şok içeriyor.
Şimdi sesi... nefes nefese.
Sikim seğiriyor.

"Maddison, o lanet çeneni kapalı tutmak isteyeceksin."

Adımlarının durakladığını hissedebiliyorum ve otomatik olarak boynunu sıkıca kavıyorum.

Yutkunuyor, parmaklarım hareketi hissediyor. "Yoksa ne olur?"

Şehvet, saf ve basit, vücudumda dolaşıyor.

"Sana tam olarak ne olduğunu göstereceğim, Baby Doll."

Adımlarım uzuyor ve gözleri kesinlikle üzerimizde olan adamları bilerek görmezden geliyorum.

"Söz mü?" Maddie'nin fısıldadığı kelime bardağı taşıran son damla oldu.

Ofisime ulaştığımda kapıyı iterek açıyorum ve arkamızdan çarparak kapatıyorum.

Onu yerinde tutarak vücudumu yanına bastırıyorum, ağzımı kulağına indirirken kalçasına karşı uyarılmışlığımı hissettiğinden emin oluyorum.

"Dizlerinin üzerine çök."

Onu bıraktığımda Maddie küçük bir inilti çıkardı.

Yüzünü bana dönüyor ve belki de bana meydan okuyacağını düşünüyorum ama denge için kalçalarımı kavırıyor ve kendini yere bırakıyor.

Parmaklarımı saçlarının arasına sokmadan önce başparmağımı yanağında gezdiriyorum.

Elimi yumruk yapıp, bana bakana kadar başını geriye doğru eğiyorum.

"Başım belada mı?" Soruyu masumca soruyor ama kıvrandığını görebiliyorum. Kalçalarını nasıl birbirine sürttüğünü görebiliyorum.

"Çok fazla sorun var, Maddie Mine."

"Bana ne yaptıracaksın?" diye göz kırpmıyor.

Tulumumun fermuarını aşağı çekiyorum. "Sana bu siki yutturacağım."

Kollarımı serbest bırakacak kadar uzun süre saçlarını bırakıyorum ve kumaşı kalçalarımın doğru itiyorum. Elim tekrar saçlarına gidiyor, diğer elim kaya gibi sertleşmiş boyumu kavıyor ve boxer'ımdan kurtarıyor.

"Dersini alacaksın." Neredeyse dudaklarına dokunana kadar yaklaşıyorum. "Yaramazlık yaptığında sikimi boğazına kadar sokup öğürmene neden olacağımı öğreneceksin."

Maddie'nin ayrık dudaklarından küçük bir inilti

geçer. "Bunu mu istiyorsun?"

Parlak gözleri bana bakıyor, "Bunu istiyorum."

Başını biraz daha geriye çektim, "İyice aç bebeğim ve babanın sikini yala."

Maddie mükemmel bir öğrenci gibi, tıpkı ona söylediğim gibi kapıyı açtı.

Saçlarını ve aletimin tabanını sıkıca kavrayarak kalın ucunu dudaklarının ötesine itiyorum.

Sikimin başı neredeyse ağzını dolduracaktı.

"Siktir!" Nefes nefese kaldım. "Kahretsin!"

Onu sabit tutuyorum, kalçalarımı yarım santim daha ileri itiyorum ve dudakları etrafımda kapanıyor.

Emici sıcaklık beni batırıyor ve başını iki elimle kavramak için aletimi bırakıyorum.

"İşte bu kadar." Geri çekiliyorum, neredeyse onun muhteşem kavrayışından kurtuluyorum. "İşte bu, Maddie bebeğim."

Öne doğru sallanıyorum, bu sefer ağzına bir santim daha gömüyorum. Maddie'nin dili aletimin alt tarafına sürtünüyor ve ben hareketsiz kalıyorum. "Yala onu." Homurdanıyorum, her kasım geriliyor. "Bana ne kadar üzgün olduğunu göster ve yala."

Elleri denge için kalçalarımın bastırıyor ve gözleri kapanıyor.

Maddie yalıyor ve emiyor, aletimin sadece üçte biri ağzında, ama ona yıllardır can attığı bir tatlı gibi davranıyor.

Sikim seğiriyor ve ucundan precum sızdığını hissediyorum. Ama Maddie geri çekilmek yerine inliyor.

"Tanrım," başını sabit tutuyorum ve bir santim daha derine bastırıyorum.

Boğazının arkasına çarpıyorum ve küçük bir spazmın vücudunda yuvarlandığını hissediyorum.

"Rahatla." Geri çekiliyorum, sonra tekrar içeri itiyorum. "Rahatla ve girmeme izin ver."

Maddie'nin yanakları boyumun etrafında çukurlaşıyor ve boğazına doğru tekrar dürttüğümde sabit duruyorum.

"Burnundan nefes al, bebeğim."

Verdiği nefesi aletimin tepesinde hissedebiliyorum, ağzının ılık ıslaklığıyla bir kontrast oluşturuyor.

"Daha derine," diyorum ona. "Bugün bana yaşattıkların için beni daha derine götüreceksin." Daha da bastırıyorum. Başparmaklarım yanaklarını okşuyor ve ucumun etrafında tikanırken küçük kasılmaları hissediyorum. "Al şunu, Maddie.

Uzunluğumu al. Yut beni."

Tam olarak dediğimi yapıyor, yutkunuyor, neredeyse orgazmı içimden çıkarıyor.

Öksürmesine ve nefesini tutmasına izin vererek sonuna kadar çekiyorum.

"Bana üzgün olduğunu söyle."

Ağzının kenarları küçük bir gülümsemeyeyle yukarı kalkarken bile bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor, "Özür dilerim."

"Bana bunu bir daha yapmayacağını söyle. Beni böyle endişelendirmeyeceksin." Başını salladı, "Seni bir daha endişelendirmeyeceğim."

"Bana iyi bir kız olacağını söyle."

"Babam için iyi bir kız olacağım. Söz veriyorum." "*Siktir.*"

Bu çok ahlaksızca.

Çok boktan.

Çok sıcak.

Omzumdaki melek beni çoktan terk etti, şeytan da. Aleti elinde ve önümüzde duran sahneye bir tane atıyor.

"Benim için fazla iyisin," diyorum ona dürüstçe. İri gözleri bana bakıyor, ağzı açık ve bekliyor. "Ama umurumda değil. Her şeyimi alacaksın ve bundan hoşlanacaksın."

Elleri yumruk şeklinde kıvrılıyor, tulumumun paçalarını kavırıyor ve beni daha yakına çekiyor.

"Benim açgözlü kızım." Sikimi tekrar onun bekleyen ağzına soktum.

"Benim mükemmel, açgözlü kızım."

Maddie beni izliyor - gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor, dudakları kalınlığının etrafında genişçe gerilmiş, boğazını sikerken kasları etrafımda kasılıyor - ve bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara.

Taşaklarım geriliyor ve boşalmama saniyeler kaldığını biliyorum.

Geri çekilmeliyim. Ama çekmiyorum. Daha derine itiyorum. "Hazır mısın, bebeğim?"

Parmakları beni daha yakına çekiyor ve başını sallıyor, çok az ama yeterince.

Ve o inlediğinde, titreşimler sikime vuruyor ve patlıyorum. "*Siktir!*"

Bilinçsizce, daha da derine bastırıyorum. "Sikeyim. İşte bu kadar. İşte bu. Bebeğim. Hepsini yut."

Maddie inliyor ve etrafımda kıvranıyor, içimdeki her damlayı dışarı çıkarıyor.

Hiçbir şeyim kalmadığında, saçındaki yumruğumu gevşetiyorum ve aletimi yavaşça ağzından çekiyorum.

Alt dudağında küçük bir damla parlıyor. Başparmağımı üzerinde gezdiriyorum ve yalayarak temizlemesini bekliyorum.

"Ne kadar iyi bir kız."

OceanofPDF.com

Bölüm 54

Maddie

TÜM VÜCUDUM KIZARDI. GÖĞSÜM KABARIYOR. VE VAJINAM ilgi için yalvarıyor.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Yapabileceğimi hayal bile etmedim.

Ama şimdi... şey şimdi, bunu tekrar yapmak istiyorum. Onu ne kadar derine götürebileceğimi görmek için.

"İyi misin, bebeğim?" Axel'in sözleri pek yumuşak değil ama öncekinden daha yumuşak.

Başımı salladım.

Axel'i arabam için aradığımda kızacağının biliyordum. Tanıştığımızdan beri bana karşı biraz fazla korumacı olduğunu görmek için dahi olmaya gerek yok. Ama bunu bilsem bile, tamamen patlamasına hazırlıklı değildim.

Ama kahretsin, kızdığında böyle tepki veriyorsa, onu kızdırmayı haftalık hedefim haline getirebilirim.

Parmak uçlarımla kirpiklerime yapışan gözyaşlarını temizliyorum. "Seni incittim mi?" Eliyle çenemi kavırıyor, başımı geriye doğru eğiyor. yüzüne bakabilir.

"Yaralı değilim." Ağzımı açıp kapatıyorum. "Çenem biraz ağrıyor sadece."

"Çenen mi ağrıyor, kığın mı ağrıyor, bir daha böyle bir şey yapmaya kalkarsan ya birini ya da diğerini bekleyebilirsin" diye homurdanıyor.

Bana başka ne yapacağını görmek için gözlerimi devirmek ya da ağzımı bozmak istiyorum. Ama kapalı kapıdan yüksek bir çınlama sesi geliyor ve kaskatı kesiliyorum.

Onun ofisinde olduğumuzu nasıl unutabilirim?

Dizlerimin üzerinde kayarak Axel'in bedeninin etrafına bakıyorum ve dükkânda hiç pencere olmadığını görünce biraz rahatlıyorum. Karşı duvarda bir pencere var ama ormanlık bir alana bakıyor, yani umarım dışarıda gösteriyi izleyecek kimse yoktur.

"Hadi seni kaldıralım." Tulum hâlâ belinde, ama aleti boxer'ının içine girmiş durumda, Axel eğilip ellerini kollarımın altına koydu. Ve tıpkı beni arabamdan çıkardığı zamanki gibi, beni ayağa kaldırdı.

Dar beyaz tişörtünün önünü kavıyorum, gömleksiz olmasını diliyordum ama tutunacak bir şeyim olduğu için mutluydum.

Kendimi sabitlerken vücudum sallanıyor. Bacaklarım yarı uykulu ve dizlerim ağrıyor ama garip bir şekilde canlanmış hissediyorum.

Ve azgın.

Gömleğini kavrayışım gevşiyor ve avuçlarımı göğsüne bastırarak vücudunun sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

"Axel?"

"Ne oldu, Baby Doll?"

Onun berrak mavi gözleriyle tanışıyorum ve daha da yaklaşıyorum.

"İhtiyacım var..." cümlem yarım kalıyor, ne istediğimi nasıl söyleyeceğimden emin değilim.

"Neye ihtiyacın var Maddie?" Eli şortumun sağ bandını kavıyor. fermuarın üstünde. "Boşalmak istiyor musun? Küçük amcığın benim için ıslandı mı? Sikimi emmek seni tahrik etti mi?"

Vücudum ona doğru yükseliyor, "Evet. Evet!"

Axel eğiliyor, ağzı benimkiyle acımasız bir öpüşmede buluşuyor.

Tadı hâlâ dilimdeyken dudaklarımı ayırdım ve onu içeri aldım.

Öpücüğün içinde inliyorum, az önce ağzımın nerede olduğu ve şimdi ne yaptığımız fikri beni başka bir ihtiyaç sarmalına gönderiyor.

Axel uzaklaşmadan önce dudağımı ısırtıyor. "Kanepede."

Dönerek pencerenin altındaki küçük deri kanepeyi görüyorum ve sallanan bacaklarımın üzerinde aceleyle oraya gidiyorum.

Ancak oturduğumda Axel'in tulumunun fermuarını çektiğini görüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kalkmaya başlıyorum ama beni durdurmak için elini uzatıyor. "Yapmam gereken işler var. Kız arkadaşımın arabası mahvoldu ve tamir etmem gerekiyor."

"Ellerini göğsünde gezdirerek kırıksıklıkları düzeltiyor. "Peki ya ben?"

Axel kapının kolunu kavradı, "Burada oturacak ve yaptıklarını düşüneceksin."

"Benim eylemlerim mi?!" Sözlerimi bir öfke kırıntısının renklendirmesine izin verdim.

"Evet Maddison, hareketleriniz." Bugün ikinci kez tam adımı kullanıyor ve yemin ederim hecelerin bacaklarımın arasında titreştiğini hissedebiliyorum. "Ve belki bir dahaki sefere böyle bir şey olduğunda hemen beni ararsın ve eyaletin her yerinde güvenli olmayan bir araç kullanmazsın."

"Ama-"

"Aması yok," diyerek kapıyı açtı ve sesini alçalttı, "ve o damlayan amcığa dokunmak yok. Ben yapana kadar boşalmak için bekleyeceksin."

Ağzım bir karışık açık kalıyor ama cevabımı beklemeden kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 55

Maddie

BİR GIRTLAK SESİ DUYULDU VE NEREDEYSE ÇIĞLIK ATACAKTIM, OFISI DUYMAMIŞTIM.

Kapı açık.

"Seni korkutmak istememiştim," Axel yaklaşıyor ve elindeki dumanı tüten kâğıt bardağı görüyorum. "Hâlâ yapacak işlerim var ama kahve içmek istersin diye düşündüm."

Kanepeye yayılmış pozisyonumdan doğrulup uzanıyorum ve ikram edilen bardağı alıyorum.

Reddedilen orgazm için hâlâ biraz tuzlu hissederken, gözlerimi ona dikiyorum. Bu kahve şeklinde bir zeytin dalı olabilir, ama beni bu kadar sinirli bıraktığı için en ufak bir pişmanlık duyuyor gibi görünmüyor.

Sade kahvenin koyu rengini görmeyi beklediğim için açık kahverengi sıvıyı gördüğümde şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

"İçinde ne var?" O daha cevap vermeye fırsat bulamadan bardağı dudaklarıma götürüyorum. İlk yudum dilime değdiğinde gözlerim daha da açılıyor.

"Adamın kremalarından birini kullandım, şekerli kurabiye gibi bir şey."
O

büyük bir omuz kaldırıyor, o hafif belirsizlik sonunda kırılıyor.

"Yapabileceğim latte'ye en yakın şey bu."

Daha büyük bir yudum alarak, sözleri karşısında içten içe kendimden geçerken zevkle inliyorum.

Ben bir kahve züppesinden çok bir kahve sürtüğüyüm, bu yüzden şekerin altındaki kahvenin hafif acı yanık notalarına aldırıyorum. Ve denemiş olması benim için dünyalara bedel.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, bardağı yüzüme yaklaştırarak.

Axel'in çenesi onaylarcasına aşağı eğildi, "Eve gitmeden önce bir saatim daha var. Burada iyi misin?"

Bir yanım Axel's Bodyshop'u keşfetmek istiyor, ama bir turun muhtemelen başka bir zaman daha iyi olacağını düşünüyorum. Buraya geldiğimde aracımdan zorla indirildiğimi ve binanın içinde dolaştırıldığımı düşünürsek. Kapı kapalı olsa da, burada ne işimiz olduğuna dair pek bir soru olduğunu sanmıyorum.

Kanepeye geri yerleştim, "Ben iyiyim."

Axel uzun bir araba yolundan döndüğünde nefesim kesilerek "VAY CANINA!" diyorum.

Axel sözüne sadık kalarak beni almadan önce bir saat daha çalıştı.

Kolunu omzuma dolayarak beni arabasına götürdü, bir dahaki sefere beni adamlarıyla tanıştıracığını söyledi ve sadece beni eve götürmek istediğini iddia etti.

Ama beni evime götürmedi, kendi evine götürdü.

Yanlış yöne gittiğimizi fark ettiğimde heyecan ve gerginlik karışımı bir duygu hissettim. Zaten birlikte çok şey yaşadık ama onun evine gitmek bir sonraki büyük adım gibi görünüyor.

Hiçbir şey hazırlamadığımı ve sabah işe gitmem gerektiğini söyledüğimde, endişelerimi bir kenara bıraktı. Onun evinde uyuyabileceğimi söyledi.

giysilerimi giyip sabah eve gideceğim, benimki tamir olana kadar onun arabalarından birini kullanacağım.

Arabalarından biri.

Bir kişinin kaç arabası olabilir?

Eve yaklaştığımızda oto kaporta işi hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum. Çünkü burası güzel bir yer. *Gerçekten güzel.*

Araba yolu evin önünde küçük bir daire çiziyor ve araba yolunun fazladan bir kolu evin bitişiğindeki dört arabalık garaja doğru uzanıyor. Evin yan tarafı. Ve evin kendisi, neredeyse kendimi çimdiklemek istiyorum. Ev rüyalarımından fırlamış gibi. İki katlı, güzel bir kütük ev, binanın merkezi yüksek bir A-çerçevesiyle yukarı doğru çıkıntı yapıyor, her iki yanında da tek katlı bir kat var. *Devasa olmaktan biraz uzak ama bir şekilde, dışarıdan bile ev gibi hissettiriyor.*

Axel'in dükkanından sadece 15 dakika uzaktayız ve araziye çevreleyen çam ağaçları nedeniyle görünürde bir komşumuz yok. Ve eminim ki pencere duvarının içinden görünen manzara da muhteşemdir.

Axel gösterge panelindeki bir düğmeye basar ve garaj kapılarından biri açılır.

O park ederken, bir pikap, iki kapılı bir araba ve Axel'in park ettiği yerin yanında boş bir yer görüyorum.

Axel arabayı kapatıp kapısını açarken ben garajın o boş yerine bakıyorum.

Axel kapımın yanında durup kapıyı açtığına hâlâ bakıyor, dudağımı çiğniyor ve ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırıyorum.

"Sorun nedir?" diye sorduğumda çömeldi ve büyük ellerinden birini sarmaş dolaş olmuş ellerimin üzerine koydu. "Eğer gerçekten burada olmak istemiyorsan, seni eve götürebilirim."

Ellerimi onunkiler benimkilerin arasında kenetlenene kadar kaydırıyorum, "Sorun o değil."

Diğer eli uzanıp saçımdan bir tutam alıyor ve parmaklarının arasında sürüklüyor. "O zaman ne?"

Nefes verirken omuzlarım çöküyor, "Orası Brian'ın yeri, değil mi?" Başımı betonun boşluğuna doğru sallıyorum.

Axel yavaşça başını sallar. "Öyle."

"Bunu nasıl yapacağız?" Sanki ortadan kaybolacak ve beni olmayan Brian'la tek başıma yüzleşmek zorunda bırakacakmış gibi elini sıkıca kavriyorum.

"Bebeğim, seni onunla tanıştırdığımda her şey yoluna girecek."

"Ama ya öyle değilse? Ya... Bilmiyorum. Ya kötü giderse?"

Axel parmaklarını tekrar saçlarımda gezdiriyor, "Kötü gitmeyecek." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama saçımı nazikçe çekerek beni durduruyor. "Brian bazen ahmağın teki olabilir ama o iyi bir çocuk. İyi bir insan. Bize sorun çıkarmayacak."

Gözlerini arıyorum ama bakışlarında sadece dürüstlük buluyorum. Dudağımı çiğniyorum, "Ya tuhafsa?"

Axel bana nadir sırtışılarından birini hediye etti, "Tuhaf olacak. Onun için. Babası kız arkadaşını çaldığı için arkadaşlarının ona ne kadar bok atacağını biliyor musun?"

"Ben onun kızı değilim!"

Saçımdaki el başımın arkasına doğru kayıyor ve burnumuz neredeyse birbirine değene kadar beni öne doğru çekiyor. "Hayır. Sen sadece benim kızım oldun. Bu doğru değil mi?"

Ona küçük bir baş selamı verdim. "Bu doğru."

"Güzel." Axel beni son bir santim ileri çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Ve bu gece bunların hiçbirisi için endişelenmemize gerek yok çünkü Brian bana mesaj atarak bu gece arkadaşının evinde kalacağını söyledi."

Ona en inanmaz bakışımı atıyorum. "Bununla başlayabilirdin." Omuz silkiyor, "Yapabilirdim ama yapmadım. Şimdi gel, içeri girelim."

OceanofPDF.com

Ckapt'ca 5W

Maddie

ELIMDEN GELDİĞİNCE DIKKATLİ BİR ŞEKİLDE AXEL'DEN AYRILDIM VE yataktan dışarı.

Ayaklarım yere değdiğinde, ağzımı kapattım. dışarı çıkmak istiyor. Parke zeminin serinliği çıplak ayaklarımda şok etkisi yaratıyor.

Neyse ki daha önce kıyafetlerimizi çıkarmakla meşgul olduğumuz için panjurları kapatamamıştık, bu yüzden oda pencerelerden sızan ay ışığıyla aydınlanıyor. Odanın içinde ayak sürüyerek bitişikteki banyoya doğru ilerliyorum ve kapıyı sessiz bir tıkırtıyla kapatıyorum.

Burada da bir pencere var ve bu ikinci kattan manzara geceleri de aynı güzellikte.

Bacaklarımin arasındaki acı, işime devam ederken biraz sırtımama neden oluyor.

Axel'in bu uzun bekleyişe değeceğini bilmeliydim. Ve değdi de.

Onun yetenekli parmaklarını düşünmek beni daha da heyecanlandırarak, bu yüzden zihnimi bu anıyı unutmaya zorluyorum. Ne kadar süredir uyuduğumuzu bilmiyorum ama Axel daha önce çok fazla enerji harcadı ve onu uyandırmak istemiyorum. Henüz uyandırmadım.

Yakın zamanda onun üzerinde emeklemeyeceğimi kabul ettiğimde, midem yüksek sesle homurdanıyor.

Elimi karnıma götürüp iç çekiyorum.

Bu kadar açken asla yatağa geri dönemeyeceğimi bilecek kadar kendimi iyi tanıyorum.

Ellerimi yıkadıktan sonra yavaşça düğmeyi çeviriyorum ve yatak odasının kapısını açıyorum.

Kısıtlı ışıktaki bunu söylemek zor ama oda muhteşem.

Dışarıdan bakıldığında ev klasik, rustik bir kütük kabin. Ancak içerisi modern ve temiz ve Parade of Homes'tan fırlamış gibi görünüyor.

Axel'in yatak odası lacivert ve grinin farklı tonlarına boyanmıştır, Derin renkler birbirini sakinleştirici bir şekilde tamamlıyor. Kral boy platform yatağı ise minimal ve davetkarın mükemmel bir karışımı.

Odada hiç şifonyer yok çünkü tüm kıyafetleri büyük bir gömme dolapta saklı.

Çıplak ayaklarıma giymek için bir çift çorap arayarak oraya doğru ilerliyorum.

Axel beni daha önce buraya getirdi - giymem için bir çift boxer ve neredeyse dizlerime kadar sarkan eski bir grup tişörtü verdi - ve çorap çekmecesini gördüm, bu yüzden nereye bakacağımı biliyorum. Etrafı karıştırmamı umursayacağını sanmıyorum ama buna gerek kalmadığına memnunum.

Diğer her şey gibi çorapları da üzerimde gülünç duruyor. Ama beyaz pamuğu baldırlarımdan yukarı çekiyorum, rahatlık ve sıcaklık istiyorum.

Komodinden telefonumu kaptığım gibi, kapıyı hafif aralık bırakarak odadan çıkıyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum.

Axel'in odası üst katın çoğunu kaplıyor, ancak burada yarısı tamamlanmış bir oda daha var - duvarlarda boya parçaları ve arka köşede lavabolu küçük bir tezgah var. Sanırım buranın eninde sonunda bir bara dönüşeceğinden bahsetmişti ama yukarı çıktığımızda düşüncelerim tamamen başka bir yere odaklanmıştı.

Elimi korkuluklara koyup merdivenleri yavaşça çıkıyorum, çünkü koridor düşündüğümde daha karanlık. Ama ana kata ulaştığımda, ay ışığı bir kez daha yolumu aydınlatıyor.

Bir kez düşünmüştüm. Ve yine düşünüyorum.

Bu ev cidden benim hayalim.

Büyük pencereler. Rahat mobilyalar. Açık kat planı. Ve bir futbol takımını besleyecek kadar büyük bir adaya sahip modern bir mutfak.

Bu katta birkaç oda daha var. Bir ofis. Bir buçuk banyo daha. Bir misafir odası. Ve bodruma açılan bir kapı var, görünüşe göre burada Brian'ın odası, bir banyo ve bir egzersiz odası daha var,

ve bir televizyon odası. Tüm bunlar için Axel'in sözüne güvendim, çünkü oğlunun alanı olduğu için aşağıya inmek biraz fazla müdahaleci göründü.

Her ne kadar bu evde saatlerce dolaşabilecek olsam da, şu anda sadece bir bölümle ilgileniyorum. Mutfak.

Ocağın üzerindeki saate bakıyorum ve saatin 2:00'yi biraz geçtiğini görüyorum. Kahvaltı için mükemmel bir zaman.

Daha önce akşam yemeği hazırladığımızda buzdolabını karıştırmıştım, bu yüzden Axel'in oldukça iyi bir omlet yapmak için gerekli malzemelere sahip olduğunu biliyorum.

Dolabın altındaki loş aydınlatmayı açarak ihtiyacım olanı bulma işini çabucak hallediyorum.

Parmaklarımın ucuyla her bir ürünün üzerine dokunarak -yumurta, iki çeşit peynir, domates, kalın dilimlenmiş jambon, tereyağı- her şeyi tezgâhın üzerine diziyorum.

Mükemmel.

Eğiliyorum, sırtım ocağa dönük, adadaki dolap kapaklarını tavalara görünene kadar açıyorum. "Ah, ha!"

İstediğimin sapını tutarak dikkatlice çıkarmaya çalışıyorum ama kapağı tencereye çarparak kırılıyor.

Elimi tıkırdayan kapağa vurmak için uzandığımda, bir kapının kapanma sesini duyduğuma yemin edebilirim.

Başımı kaldırıp merdivenlere doğru bakıyorum ama hiçbir şey görmüyor ya da duymuyorum.

Başımı kendime sallayarak istediğim tavanın sapını kavriyorum ve doğrulup ayağa kalkıyorum.

İşte o zaman ayak seslerini duydum. Merdivenlerden inmiyorlardı. Yaşam alanının diğer tarafından bana doğru geliyorlardı. Garaj yönünden.

Her zaman *savaşmak ya da kaçmaktan* bahsederler ama üçüncü seçeneği nadiren duyarsınız. Vücudumun otomatik olarak yaptığı. *Kıpırdama*.

Belki de hiçbir şeydir.

Belki Axel'dir.

Belki de evin öbür ucuna

ışınlanmıştı. Belki de bir katildir.

Lütfen bir katil olsun.

Lütfen Brian'dan başka biri olsun.

Donmuş bir halde, tavayı göğsüme bastırarak karanlık odaya bakıyorum.

Bir şekil oluşur. Sonra bir başkası. Ve sonra kadınsı bir kıkırdama duyuyorum.

Ah canım.

Bir kıkırdama daha duyulur ve ardından daha kalın bir ses fısıldamaya çalışır: "Şşşt, babamı uyandırmak istemezsin."

Tavayı vücuduma yaklaştırıyorum, acaba tezgâhın arkasına saklanıp bir şekilde fark edilmeyebilir miyim diye düşünüyorum.

Ama ben çok yavaşım, endişeli dehşetimin içinde sıkışıp kaldım.

"Oh, um," erkek sesi bu kez daha yüksek çıkıyor.

Kız bir şeyler fısıldıyor ve adanın diğer tarafına ulaşana kadar durmadan yürümeye devam ettiklerinde son kaçınma umudum da yok oluyor.

Adamın kimliğiyle ilgili bir soru yoktu ama Onu profil resminden ve Axel'in parlak mavi gözlerine sahip olmasından tanıyorum, bunun Brian olduğundan kesinlikle eminim. Axel'in oğlu.

Brian'ın boyu 1.80 civarında. Saçları bir ara geriye doğru taranmış gibi görünüyor. Ve bir kolunu yanında duran kızın omuzlarına dolamış.

Açıkçası tanımadığım bir kız ama güzel, kısa sarı saçları, dostane gözleri ve belki biraz sarhoş olduğunu söyleyen bir sırıtışı var.

"Onun annesi olmak için çok genç görünüyorsun," diyor sallanarak.

Brian'ın yüksek sesle kahkaha attığı anda benim de ağzım açık kalıyor.

"Kahretsin, Cat!" diye gülmeye devam ediyor, "O benim annem değil!"

"Oh," kız, Cat, biraz utangaç görünüyor. "Özür dilerim. Ama kim o zaman?"

Brian gülümsemesini bana çevirmeden önce gözlerinin kenarını siliyor. "Sanırım o babamın gizli kız arkadaşı."

OceanofPDF.com

Bölüm 57

Maddie

HEPİMİZ BİRBİRİMİZE BAKIYORUZ - İKİSİ DE BANA BAKIYOR, BENİM GÖZLERİM onlarınkiler arasında gidip geliyordu - uzun, işkence dolu bir dakika boyunca kimse başka bir şey söylemedi.

Sonra Brian öne, adanın üzerine doğru eğilir ve elini uzatır. "Ben Brian, Axel'in oğluyum."

Hala neredeyse ezici bir endişe hissederek adanın benim tarafıma doğru ilerliyorum, sadece bir elimle tavayı bırakıyorum ki onun uzattığı tavayı alabileyim.

"Maddie," diye mırıldanıyorum. Brian gülümsüyor, "Merhaba Maddie."

Sonra kız elini uzatıyor, "Ben Cat."

Ben de onunkini aldım, aynı tereddütle, "Memnun oldum."

Sözlerim sessiz ama beni duyuyor olmalı çünkü "Sen de" diye cevap veriyor.

Geri adım atarak tavayı tekrar kavıyorum, arkasına saklanmanın rahatlığını yaşamak istiyorum ama bu hareket dikkatleri üzerime çekiyor.

Ben. Sütyen giymemiş, Axel'in kocaman tişörtlerinden birini giymişim, böylece başka bir şey giymemiş gibi görünüyorum, dizlerime kadar çoraplar, geceyi sikişerek geçirmiş gibi saçlar... *Bu daha utanç verici olabilir mi?*

"Ne yapıyorsun?" Cat tezgâhın içine sıkıştırılmış taburelerden birini çekerek soruyor.

"Oh, um," hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi malzemelerin dağınıklığına bakıyorum, "bir omlet." Dudağım endişeleniyor, "İster misin?"

Başını sallıyor, "Evet, lütfen! Açlıktan ölüyorum!"

"Ben de," diye kendi koltuğunu uzatıyor Brian. "Eğer sakıncası yoksa."

Tabii ki umurumda!

Burada olmak istemiyorum!

Buradan başka bir yerde olmak istiyorum!

Axel için bağırarak, onu yanımda bir tampon olarak görmek istiyorum ama tam bir korkak gibi görünmeden bunu yapmamın bir yolu yok. Brian'ın eve bir kız getirmesini sorun edip etmeyeceğini de bilmiyorum. Bu tür şeyleri hiç konuşmadık ve gelip kızmasından nefret ediyorum. Cat tatlı birine benziyor ve açıkçası burada olması daha iyi. Brian'la yalnız kalmak bunu milyonlarca kez daha kötü yapar.

"Tabii ki hayır!" sesim çok yüksek çıkıyor ve hemen ocağa dönüp duygusal destek tavamı yere bırakarak kendimi meşgul ediyorum.

Ama tava olmadan göğüslerim sergilenecek. Ben Tişörtün koyu olması umurumda değil. Serbest göğüslü olduğum belli olacak ve bu... bu iyi değil.

Ohmygod, bu en kötüsü!

Sırtım hâlâ onlara dönükken yavaşça nefes alıp düşünüyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup dönüyorum. "Bir saniye."

Adanın etrafından dolanıyorum, yemek masasını geçiyorum ve oturma odasındaki dev kesitli kanepeye, Axel'in çalışmalarından birini yaptığı yere gidiyorum.

sedirin üzerine örtülmüş sweatshirtler. Gecenin erken saatlerinde gördüğümü hatırladığım için şanslı yıldızlarıma şükrediyordum.

Başımın üzerinden çekiyorum, uyluklarımın ortasına geldiğinin farkındayım, bu yüzden hala dipsiz görünüyorum, ama kalın ve bol, bu yüzden sınırsız göğsümü kamufle ediyor.

"Özür dilerim," dedim, "üşümüştüm."

Yalan söyleyince yanaklarım kızardı. Kendimi haklı çıkarmam gerekmiyordu, bunu yapmadığımı biliyorum ama görünüşe göre elimde değil.

Brian homurdanıyor, "Anladım. Babam evi soğuk tutmayı seviyor."

Baba.

Kendimi tutabilmek için garip bir kahkaha attıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Cat tezgâhın diğer tarafına uzanarak çeri domateslerden birini kapıyor ve "Yardım ister misin?" diye soruyor.

"Oh, hayır teşekkürler. Bütün bunlar sizin için uygun mu?" Eşya yığınının işaret ediyorum.

İkisi de başını sallayınca işe koyuluyorum.

Neyse ki Cat hemen ev arkadaşı olduğunu anladığım bir kızla ilgili bir hikayeye başlıyor ve itiraf etmeliyim ki bu dram beni eğlendiriyor.

Brian anladığını gösteren sesler çıkarıyor, dinlediğini gösterecek kadar konuşuyor ve çok geçmeden kendimi yarı rahat hissediyorum.

BeanBag'de erkek arkadaşımın oğlu ve *arkadaşı için* omlet yerine müşteriler için latte yapıyormuşum gibi davranmam işe yarıyor.

"Pekâlâ," diyorum son omleti tabağa kaydırarak. "Al bakalım."

İkisi de sunduğum tabakları alıyor ve ben de tezgahın aramızda olmasının en güvenli nokta olduğuna karar veriyorum, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum ve tabağımı önümde tutarak dolaba yaslanıyorum.

Birkaç dakika sessizce yiyoruz ve ben başardığıma karar veriyorum.

Yemek yiyeceğiz.

Bulaşıklar için yardıma ihtiyacım olmadığında

ısrar edeceğim. Aşağıya inerler.

Ben de Axel'in odasına koşup ölene kadar yorganın altında saklanacağım. Her şey yoluna girecek.

Brian bana bakıp başını eğene kadar buna neredeyse inanıyordum.

"Tanıdık geliyorsun."

Çatalım havada duraksıyor, bir lokma yumurta maşanın üzerinde sallanıyor. "Um..."

Gıcırdayan lastikler.

Kalp atışları

hızlanıyor.

Hızlı ve ani bir ölüm dürtüsüne işaret edin.

"Maddie," diye adımı tekrarlıyor. "Maddie. Maddie. Neden bu ses-" cümlesi kesiliyor ve ağzı açık kalıyor. "Vay anasını! Sen O Maddie. Benim Maddie'm!"

OceanofPDF.com

Bölüm 58

Axel

KOLUM YATAĞA UZANIYOR VE SICAK BİR ŞEY BULMAK YERINE seks perisi, boş alan buluyorum.

"Maddie?" Adını mırıldanıyorum, diğer yöne doğru uzanıyorum ama hâlâ ondan bir iz bulamıyorum.

Gözlerimi ovuşturarak başımı kaldırdığımda banyonun kapısının açık olduğunu, odanın karanlık ve hareketsiz olduğunu görüyorum.

"Bu da ne..." Yorganı ters çevirip yataktan çıkıyorum.

Gidemezdi. Ona arabalarımından birini ödünç alabileceğini söyledim ama hangisi olduğunu konuşmadık. Ve gecenin bir yarısı kalkıp gitmezdi.

Benim yaptığım gibi.

Üzerimde boxerdan başka bir şey yok, koridora çıktığımda tamamen uyanık durumdayım. Hava hâlâ karanlık ama merdivenlerden süzülen zayıf bir ışık görebiliyorum. Basamaklara yaklaştığımda yemek kokusu burnuma çarpıyor.

Gülümsüyorum. Gecenin bir yarısı lezzetli bir yemek yapmak tam da ona göre.

Merdivenleri yarılamaştım, bana biraz yiyecek ayırdığını umuyordum ki sesler duydum. Çoğul.

"Kahretsin," diye küfrediyorum ve inişimi hızlandırıyorum.

Ayaklarım alt basamağa çarptığında Brian'ın şok olmuş sesini duyuyorum. "Sen

O Maddie. Benim Maddie'm!"

"O benim Maddie'm." Sert sesim herkesi irkiltti. "O asla senin olmadı."

Mutfağa olan mesafeyi birkaç uzun adımda kapatıyorum ve Maddie'nin yanında durup kolumu titreyen omuzlarına doluyorum.

Yanıma doğru eğildi ve ben de elimi sıktım.

Bu tür yüz yüze durumlar kızımın en nefret ettiği şeydir. Ve bununla tek başına uğraştığı için kendime kızıyorum.

Brian'ın bu gece eve gelmemesi gerekiyordu, ama bunun her zaman bir olasılık olduğu konusunda onu uyarmalıydım. Ama uyarmadım, bu benim suçum.

Er ya da geç karşılaşacaklardı ama bu şekilde değil. "İyi misin?" Saçlarına fısıldıyorum, o da başını sallıyor.

Brian'a baktığımda, üzgün görünmüyordu. Hem de hiç. Şaşırmış ama aynı zamanda eğlenmiş görünüyor.

"Dur bakalım," ellerini kaldırırken yüzü geniş bir sırıtışa dönüşüyor, "burada ne oldu böyle?"

"Tanrım," kelimesi zar zor duyuluyor ama dikkatimi oğlumun yanında oturan ve çoğunlukla çıplak olan vücuduma gözlerini dikmiş bakan kıza çekiyor.

Burada başka birinin daha olduğunu fark etmemiştim bile, bu yüzden bir saniye durup manzarayı inceledim.

İkisi de yerleşmiş görünüyor, önlerinde yarısı yenmiş yemek tabakları var, yani bir süredir buradalar.

Maddie'nin omuzlarından tutarak onu önümde duracak şekilde kaydırıyorum, böylece bu yabancınn beni süzmesini zorlaştırıyorum. Sonra tabağı Maddie'nin titreyen ellerinden alıp tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Bu senin baban mı?!" diye fısıldar kız.

Brian gözlerini deviriyor, "Evet, ve bok gibi yaşlı." Sonra da homurdanıyor, "Ama görünüşe göre randevularımı çalacak kadar yaşlı değil."

"Bekle, ne?" kız Maddie'ye bakar. "Onunla çıktın mı?" "Hayır" dediğimde Brian başını sallamaya başlamıştı bile.

"Evet..." Brian'ın yüzü buruşur, "Onu ektim sayılır." Kız onun göğsüne vurur, "Seni pislik."

"Özür dilerim!" Yer değiştirip doğrudan Maddie'ye bakıyor ve ses tonu içtenleşiyor, "Bunun için gerçekten üzgünüm."

Omuzlarını silkiyor, omuzları göğsüme çarpıyor, "Benim için işe yaradı sayılır."

Brian inanamayarak başını sallıyor, "Sanırım öyle oldu."

Bir kolumu Maddie'nin ön tarafına doluyorum, ön kolumu köprücük kemiğine bastırıyorum ama bakışlarımı Brian'dan ayırmıyorum. "İyi miyiz?"

Yüzünde aptal bir ifadeyle nefes alıyor, "Bu hikayeyi dinlemek isteyeceğim ama evet, iyiyiz."

"Güzel." Maddie'ye bakmak için başımı eğiyorum, "Omletini bitirmek ister misin bebeğim?"

Dudakları birbirine yapışıyor ve başını sallıyor.

"Pekâlâ," diyerek boşta kalan elimle omletin kalan yarısını parmaklarımla alıp hepsini ağzıma atıyorum. "Siz çocuklar temizleyebilirsiniz."

Onu merdivenlere doğru yönlendirirken Maddie ikisine de küçük bir el sallıyor. "İyi geceler!" diye sesleniyor kızın sesi arkamızdan ve Maddie omzunun üzerinden "Sen de!" diye cevap veriyor ama ben onu hareket ettiriyorum.

Bir gece için bu kadar heyecan yeter.

OceanofPDF.com

Axel

"İSTEDİĞİN BU MU?" SORUYORUM, NEDEN BEKLEDİĞİMDEN EMİN DEĞİLİM Farklı bir şekilde.

Maddie başını sallıyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Seçebileceğimi söylemiştin." İç çekerek Jailbreak'in anahtarlarını açık avucuna bırakıyorum.

"Teşekkürler sevgilim," diye sırtıyor bana.

"Dikkatli ol." Başının arkasını avuçluyorum. "Ve lanet olası Costco'dan uzak dur."

Gülmeye başlıyor ama dudaklarına sert bir öpücük kondurarak sözünü kesiyorum. "Öğle yemeğinde görüşür müyüz?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Sonra ellerim ceplerimde, en sevdiğim arabamı garajdan çıkarışını izliyorum.

Evin kapısı açılıp kapandığında kız neredeyse gözden kaybolmuştu, Brian ve kız arkadaşı birlikte dışarı çıktılar. Kız, Cat, Brian'ın cipinin yolcu koltuğuna tırmanıyor ama Brian gelip benim yanımda duruyor.

Brian elini sırtıma vurarak, "Seni gerçekten parmağında oynatıyor, değil mi?" dedi.

"Hiçbir fikrin yok."

Uzaklaşırken kıs kıs gülüyor. "Tüm bu tuhaf şey nasıl olduysa oldu, iyi ki oldu. Mutluluk sana çok yakışıyor."

Ckapt'ca W0

Maddie

"YAPMADIN MI?" ELOUISE GÜLER.

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Evet."

"En azından iyiler miydi?"

"Omlet mi? Tabii ki."

"Cidden, sadece sen." Telefonu yüzünden çekmeli

Çünkü tekrar konuşmadan önce bazı boğuk sesler duyuyorum. "Uçağa binmeye başlamak üzereyiz, ama tüm detayları yarın uçağa bindiğimizde duymak istiyorum. yerleşti."

Elouise, Beckett ile balayı macerasının ikinci bölümüne başlamak üzeredir. İlk haftayı Rocky Dağları'nda geçirdiler ve şimdi Hawaii'de gözlerden uzak bir tatil köyüne uçuyorlar. Zavallı şımarık pislik.

Telefonumu sehpanın üzerine koymak için uzanıyordum ki telefonum titremeye başladı.

Ekranımda Axel'in adını görünce, "Merhaba sevgilim," diye cevap veriyorum. "Selam bebeğim. Ne yapıyorsun?"

Tekrar koltuğa gömüldüm. "Pek bir şey yok, Elouise'le konuşmam yeni bitti." Bana hafta sonunun yeterince erken gelemeyeceğini hatırlatan bir mırıldanma sesi çıkarıyor. "Senin akşamın nasıldı?"

Geceyi onun evinde geçirmemin üzerinden birkaç gün geçti ve aramızdaki her şey daha da iyiye gitti. Hala her öğle yemeği saatini benimle geçirmek için geliyor ve geceleri beni aramaya başladı. Artık Brian'la tanıştığıma göre, Axel'e hafta içi bazı geceler orada kalıp kalamayacağımı sormak istiyorum.

"Her şey yolunda gidiyor. Daha iyi ol-"

Yüksek bir sesle irkilip çığlık attığım için cümlesinin geri kalanını duyamıyorum.

Öyle mi?

Ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Bu ses evimin içinden mi geliyor?

"Maddie! Kahretsin, Maddie, neler oluyor?" Axel'in yükselen sesi korkumu kırıyor.

"Ben... Bir ses var." Kanepeden bir adım uzaklaşıyorum. "Sanki bir şey kırılıyor, parçalanıyor ya da başka bir şey..." Telefona fısıldıyorum.

Titreyen ellerimle telefonumu hoparlöre alıyorum, böylece iki kulağım da boşta kalabiliyor.

Ne duyuyorum ben böyle?

Ben koridora doğru ilerlerken gürültü daha da artıyor.

"Maddison!" Axel tersliyor.

"Sanırım banyoda," diye cevap veriyorum, açık kapıya doğru yaklaşıyorum.

"Banyoda ne var?!"

"Şşşt!" Yaklaşırken onu susturuyorum.

Sesin kaynağı kesinlikle içeriden geliyor. Cam kırılma sesi sandığım şey aslında daha çok bir yankıya benziyor ve hafif bir uğultu niteliği var.

Bu da ne...?

Kapının kenarından uzanıp ışığı açıyorum ve içeriye bakıyorum.

"Maddie, bana yardım et..."

Ama Axel'in vaat ettiği tehdit benim için kayıp, çünkü beynim durma noktasına geldi.

Öyle mi?

Küçük mavi bir bulanıklık cam duş kabininin içinde takırdıyor.

Duvarlardan sekiyor, titreşimler küçük alanda güçleniyor.

"Aman Tanrım!" Elimi ağzıma kapatıyorum ama artık çok geç.

"Maddie! Ne oluyor lan!" Axel telefonda kükrüyor. "Hiçbir şey!"

Gıcırdayıyorum. "Sorun yok! Yanlış alarm!"

"Duyabiliyorum. Neyi. Oluyor. Oluyor."

"Önemli değil! Üzgünüm, sonra konuşuruz! Gitmem gerek!" Axel beni daha fazla sorgulamadan önce aceleyle sözlerimi tamamlayıp telefonu kapatıyorum.

Boğazıma düğümlenen bir kahkahayla duşun kapısını açıyorum ve serseri vibratörü elime alıyorum.

Boşta kalan elimi göğsüme bastırıp hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken kahkahalarım serbest kalmaya başlıyor.

"Bunun olduğuna inanamıyorum."

Başparmağımı kullanarak Little Vibey'in ucundaki düğmeye basıp kapatıyorum.

Ama durmuyor. "Ne oluyor be?"

Telefonumu bırakıyorum ve düğmeye daha sert basarak tekrar deniyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Üçüncü ve dördüncü denemeler de aynı sonucu verir. "Şey... kahretsin."

Bu küçük adamın su geçirmez olması gerekiyordu, ancak görünüşe göre birkaç hafta boyunca duş rafında bırakmak, iç kısımlara kısa devre yaptıracak bir şey yapmış.

Titreşimli nesneyi elimde evirip çevirerek kapatmanın başka bir yolunu arıyorum. Ama öyle bir şey yok.

Yeni nesil vibratörlerin pil gerektirmemesinin harika olduğunu düşünmüştüm, sadece şarj için küçük bir bağlantı noktası vardı. Ama şimdi kusuru görüyorum. Eğer süslü, yüksek teknoloji vibratörünüz kendi kendine bilinçlenmeye başlarsa, onu öldürmenin bir yolu yok.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Kendimle mi yoksa Küçük Vibey'le mi konuşuyorum bilmiyorum ama cidden nasıl kapatacağımı bilmiyorum. Yani, sanırım onu parçalayabilirim. Ama neyle?

Kısa bir süre için Axel'in arabasının tekerleğinin altına sokup üzerinden geçmeyi düşünüyorum ama bunu yapmak için garaj kapısını açmamın imkanı yok.

Ayrıca, ya lastiğini parçaladıysa? Bunu nasıl açıklayabilirim ki?

Burada durdukça, titreşimli seks oyuncağını tuttuğum için kendimi daha da tuhaf hissediyorum. Kullanmak ayrı bir şey, ama onu tutarak burada durmak daha da bayağı hissettiriyor.

"Düşün, Maddie!"

Lavaboya bakıyorum ama su onu zaten delirtmiş. Boğulmak işe yaramayabilir ve geceme bir de elektrik şoku eklememe gerek yok.

Dudağımı ısırarak koridordan mutfığa doğru bakıyorum. "Merak ediyorum..."

Ckapt'ca W1

Axel

VIRAJA ÇOK HIZLI GİRDİĞİM İÇİN LASTİKLERİM GICIRDIYOR. AMA BEN Fren yaparken rahatsız oluyorum, arabanın kendini düzeltmesine izin veriyorum, sonra gaza basıyorum.

Maddie en sevdiğim arabamı almış olabilir ama sahip olduğum tek hızlı araç o değil. Maddie'nin sokağına doğru son dönüşü yaparken, bu gerçek için şükrediyorum. Çünkü 25 dakika sürmesi gereken bir yolculuk 12 dakika sürdü.

Garaj yoluna uçarak çıkıyorum, arabamı park ediyorum, anahtarı çekip çıkarıyorum ve uzun adımlarımın kapıya kadar olan mesafeyi tüketmesine izin veriyorum.

Acil durum aracı ya da rahatsızlık belirtisi yok, ama bu pek de rahatlatıcı değil. Telefonda çığlık attığımı duydum. Bir sorun olduğunu biliyorum.

"Maddie!" Ön kapısına vururken bile adını haykırıyorum.

Cevap yok.

Hareket belirtisi yok.

Yumruğumu tahtaya daha sert vuruyorum.

Bu kabul edilemez. Ona ulaşabilmem gerek.

Kapıya tekrar vuruyorum.

Kilidin döndüğünü duyduğumda ön kapısının yanındaki camı kırmama ramak kalmıştı.

"Axel?" diye soruyor, sanki başka biri olabilirmiş gibi.

Maddie kapıyı açar ve yarattığı küçük boşluğa adım atar.

"Oh, hayır." Bir elimle ensesine sarılıp kapıyı iterek açarken onu sıkıca yolumdan çekiyorum.

"Axel! Ne yapıyorsun?"

Ona çark ettim, "Ne yapıyorum ben? Ne yapıyorsun lan? Ne oldu?"

Gözleri kocaman ama incinmiş gibi görünmüyor. Ve ilk bakışta evi aynı görünüyor.

Onu bırakıyorum ve evinin derinliklerine doğru yürüyorum, çıplak ayakları arkamdan yere basıyor.

"Cidden, Axel. Önemli bir şey değildi!"

Önce ofise, sonra boş tuvalete bakıyorum ve yürümeye devam ediyorum. Yatak odasına, arka kapıya, oturma odasına bakıyorum. "Maddie, ne-" sonra onu duydum. Sessiz bir tıkırtı sesi.

"Oh... um..." Maddie'nin yanakları kıpkırmızı oldu.

Bir şey saklıyor.

Gözlerim odanın içinde geziniyor. Burada başka kimse yok. Ve Maddie'yi tanıyorum. Beni aldatmaz. Ne oldu peki?

Tekrar dinliyorum ve bakışlarım buzdolabına takılıyor. Üç uzun adımda oradayım.

Buzdolabının altındaki dondurucu çekmecesini açmak için eğildiğimde Maddie'nin inlediğini duyuyorum.

Ve sonra bakakaldım. "Ne oluyor lan?"

Gözlerim ne gördüğünü biliyor ama zihnim oyun konusunda biraz yavaş. Uzanıp buz gibi, zıplayan vibratörü elime alıyorum.

Yavaşça, çok yavaşça doğruluyorum ve Maddie'ye doğru dönüyorum.

Hâlâ odanın diğer tarafında duruyor ve iki eliyle yüzünü kapatıyor.

"Maddison Faye Richards, vibratörün neden dondurucuda?"

Parmaklarını bana bakacak kadar ayırdı. "Bu uzun bir hikâye."

Küçük silikon parçası avucumun içinde vızıldamaya devam ediyor, bu his kolumdan omurgama ve doğrudan sikime doğru yayılıyor.

"Bunu kullanıyor musun Maddie?" Ona doğru yaklaşıyorum. "Bunu o küçük tatlı klitorisine sürüyor musun?" Neredeyse dokunana kadar durmuyorum. "Yoksa bunu o daracık amına mı sokuyorsun?"

Cevap vermeyince vibratörü kaldırıyorum, ucu zaten çakıllı olan meme ucuna değene kadar.

İnliyor, geri adım atmaya çalışıyor ama kolumu beline dolayarak onu sabit tutuyorum.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca W2

Maddie

ATLETİMİN KUMAŞI INCE, SOĞUĞU ENGELLEMEK İÇİN HIÇBİR ŞEY YAPMIYOR
vibratörün hassas cildime sızmasını engelliyor.

"Axel," diye soluyorum adını. Daha az istiyorum. Daha çok istiyorum.

"Söyle bana," emriyle göğsü gümbürdüyor. "Bununla ne yaptığını söyle bana. Hep soğuk mu kullanırsın?"

"Ne? Hayır." Oyunağı diğer meme ucuma sürttüğünde tüm vücudum ürperiyor. "Ölmek için dondurucudaydı."

"Hmm," Axel dinliyormuş gibi görünmüyor. "Sonra açıklarsın. Şimdi arkanı dön."

"Dönmek mi?" Ama açıklamasına gerek yok çünkü elleri çoktan omuzlarımda, yüzüm duvara dönük olana kadar beni döndürüyor.

Gömleğimi yukarı çekip
çıkardı. "Eller dışarı."

Dinliyorum. Taleplerini seviyorum.

Nasırlı parmaklarım uyku şortumun bandına dalıyor, onu kalçalarımın aşağı çekiyor, iç çamaşırım da onunla birlikte gidiyor.

Kumaş yere düştüğünde kalçalarıma dokunuyor ve ben de içinden çıkıyorum.

"Sırtını eğ, Bebek."

Ben yaparım. Beklenti bedenimi dolduruyor.

Fermuarın indirilme sesini duyuyorum, sonra Axel arkamda. Vücudu benimkini sıkıştırıyor.

"Kıpırdama" diye fısıldarken dudakları kulağıma değiyor.

Soğuk vibratör, avucuyla sıcak bedenim arasında sıkışan karnımdaki deriye çarpıyor.

Aynı anda diğeri eli de sırtımın alt kısmına yayılıyor. Sonra, birlikte, ikisi de aşağıya doğru kayıyor. Vücudumda ayna gibi izler bırakıyorlar.

Sırtımdaki eli kıcımdan aşağı iniyor, ta ki eli arkadan bacaklarımın arasına girene kadar.

Parmak uçları giriş yerime sürtünerek dikkatimi diğeri elinden uzaklaştırıyor, ta ki soğukluk içime ulaştığında dudaklarımdan bir çığlık çıkana kadar. Eli amımı önden kavıyor, vibratörün uzunluğu yarığımın aynı hizada. Sonra daha fazla baskı uyguluyor ve soğutulmuş oyuncağın ucu klitorisime sürtünüyor.

Sırtımdaki el kayıyor ve bir parmağım amıma giriyor. İkimiz de inliyoruz.

"Siktir, Maddie. Sırılsıklam olmuşsun." Eli geri çekildi, "Bu iyi." Daha büyük, daha küt bir şeyin girişime bastırıldığını hissediyorum.

"Çünkü yaptığın şey için seni çok fena becereceğim."

"Ne yaptım?" Soruyu geçiştirdim.

İçime doğru itiyor, sadece bir santim. "Bu gece hayatımdan bir yıl çaldın Maddie." Bir santim daha bastırıyor. "Ve eğer beni bir daha böyle korkutursan, bu donmuş vibratör kıcına girecek."

Etrafında kenetleniyorum ve o küfrediyor. Sonra eve giden yolun geri kalanına çarptı.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca WT

Axel

MADDIE'NIN AMI BANA YAPIŞIYOR, DAHA DERINE INMEM İÇİN YALVARIYOR. BEN DE KABUL ETTİM.

Yemyeşil kıcına vuruyordu. Yuvarlak et her itişte zıplıyordu.

Bu vibratörün neden dondurucuda olduğunu bilmiyorum ama iyi ki vardı.

Tutuşumu değiştiriyorum, klitorisine daha sert bastırıyorum.

"Artık soğuk bile değil," diye homurdanıyorum boynuna karşı. "Senin sıcak küçük amcığın onu ısıttı." Elimi ona doğru sallayarak titreşimlere başka bir hareket katmanı ekliyorum.

Maddie haykırıyor, ellerinden biri duvardan ayrılıyor.

Kalçalarımı öne doğru itiyorum, "Ellerin duvarda kalsın. Bir daha söyletme bana."

Ona söyleneni yapıyor.

"Üzgünüm, baba."

"Bir daha söyle." "Özür dilerim, baba!"

Onu çığlık attırarak öne doğru vurdum.

"İşte bu kadar." Titremeye başladı. "İşte bu, bebeğim. Hadi şu sakin üstüne, beni daha iyi hissettir."

Maddie parçalanır, bacaklarını birbirine sıkıştırır, yüksek sesli iniltiler boğazını terk eder.

"Evet. Siktir, evet." Hızlanıyorum. "İşte benim kızım."

Patlamadan önce bir hamle daha yapıyorum. Onu serbest bırakmamla dolduruyorum.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca W4

Maddie

ÖNE DOĞRU SARKMAYA BAŞLIYORUM AMA AXEL KALIN BİR KOLLA BENİ YAKALIYOR. belime doladı.

"Sakin ol."

Yumuşak tonu az önceki Axel'den çok farklı. Bunu beklemeliydim. Onu beklemeliydim.

Daha önce telefonda konuştuğumuzda, eminim birisi evime girdiğini söyledi. Ve tüm bu saçma şeyi açıklamak yerine, önünü kestim. Tabii ki uçarak geldi.

Göz ucuyla Axel'in küçük vibratörü tuttuğunu görebiliyorum. Etrafında döndürüyor, bakıyor, sonra güç düğmesine basışını izliyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Tekrar dener. Ve yine bir şey yok.

Axel onu biraz sallar. "Ne oluyor be?"

Elimde değil, gülmeye başladım.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca W5

Maddie

"AXEL?"

"Burada."

Temizlenmek için banyoya gittikten sonra Axel'i hâlâ oturma odasında bulmayı beklediğimden yatak odama doğru dönüyorum.

Yatağında yatıyor, ellerini başının arkasına koymuş, çıplak göğsünün genişliğini sergiliyor.

"Burada mı kalıyorsun?" Yüzümde parlak bir gülümseme var ve bunu saklamaya zahmet etmiyorum.

"Mmhmm."

Giderken ışıkları kapatıyorum ve onun yanına tırmanıyorum. Genelde uyuduğumdan biraz daha erken ama uzun bir gün oldu ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer düşünemiyorum.

Axel'e yaklaşarak bana en yakın olan kolunu indiriyor, böylece başımı omzuna yasladığımda beni sarabiliyor.

Yatağın yan tarafındaki lamba hâlâ yanıyor, bu yüzden tenini işaretleyen koyu mürekkebi görebiliyorum.

Girdaplardan birinin izini sürüyorum, "Sana daha önce söyledim mi bilmiyorum ama dövmelelerini çok beğeniyorum."

"Oh, öyle mi?"

Kulağımı göğsüne dayadığımda sesinin gürültüsünü hissedebiliyorum.

"Evet." Kaburgalarındaki alevin izini takip ediyorum. "Hepsinin bir anlamı var mı?"

Omuz silktiğini hissedebiliyorum, "Bazıları."

Axel diğer elini indirip önümüze uzatıyor. "Büyükannem için güller." Elini indiriyor, böylece mürekkepli yapraklara dokunabiliyorum.

"Büyükannemin

en iyi gül bahçesi. Büyük çalılar evini kaplıyordu."

"Ona yakın olmalısınız?"

Başını sallarken vücudu kayıyor, "Bok gibiydi."

Tarifine kıs kıs güldüm. "Dövmeleri beğendi mi?"

Homurdanıyor, "Nefret ederdi."

"Ciddi misin?"

Axel parmaklarını ayırıyor ve birleştirdiğimiz ellerimizi karnının üzerine koymadan önce benimkileri onunkilerin arasına kaydırıyorum.

"Cildimi mahvettiğimi söyledi. Hiçbir mantıklı kadın benimle evlenmezmiş. Ve bunu *onun adına* yaptığım için kesinlikle cehennemde yanacağını söyledi." Sesindeki göz kırpmayı hissedebiliyorum. "Bu yüzden yeterince para biriktirdiğimde

Diğer kolumdaki alevler, onunla birlikte cehennemde yanmamı temsil ediyor." "Kapa çeneni!" Nefesim kesildi. "Bu doğru mu?"

Omzumdaki el kalkıyor ve alevleri sergilediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Sanatsal, hatta çok güzeller.

Büyükannesine rağmen... Tüm bu olanlardan aptalca mutlu hissediyorum. Sanki Axel'in gençliğine açılan bir pencere gibi.

"Bu hikâyeye bayılıyorum," diyorum ona, gözlerimin kapanmasına izin vererek.

"Ben de." Uzun bir sessizlik anı oluyor ve Axel boğazını temizlediğinde uykuya dalmaya yaklaşıyorum. "Aileden bahsetmişken. Brian bugün arabasını temizlemeye karar verdi ve unuttuğu bir yığın posta buldu. Kuzenimin çocuğunun düğünü için bir davetiye de

dahil." "Öyle mi?"

"Evet. Ve bu hafta sonu."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, "Ne?!" Doğrulmaya çalışıyorum ama Axel kolunu omuzlarıma doluyor. "Bu hafta sonu mu? Yarın Cuma, bu hafta sonu gibi mi?"

"Evet Maddie, aynen böyle. Ve sen de benimle geliyorsun."

Dudağımı çiğniyorum, "Emin misin? Ailenin düğününe gitmek için biraz erken değil mi?"

"Hayır."

Detay vermesini bekliyorum ama vermiyor.

"Hayır...?" Tekrar ediyorum.

"Hayır, çok erken görünmüyor. En iyi arkadaşının düğününe gittim." Son derece makul argümanı ile son derece makul bir ton kullanıyor.

"Hmm."

"Ayrıca," diye devam ediyor, "o düğünde benim bu düğünde tanıdığımından daha fazla insan tanıdın."

"Nasıl anladın?"

"O düğündeki herkesi tam anlamıyla tanıyordun." Bu doğru. "Ben de orada olacak yakın ailemin birkaç üyesini tanıyorum ama konukların çoğu gelin ve damadın arkadaşları olacak. Ve onlar... şey, senin yaşındalar."

Neredeyse gülecektim ama sonra bu insanlarla tanışmak zorunda kalacağımı ve benim ondan çok daha genç olduğumu fark edeceklerini anladım.

Bu biraz garip olacak.

"Garip olacak mı?" Endişemi dile getirdim.

"Hayır bebeğim, tuhaf olmayacak. Seni sevecekler."

Kalbim sıkışıyor.

Seni seviyorum *demediğini biliyorum ama dudaklarından L harfini duymak bile nabzımı hızlandırıyor.*

Axel konuşmaya devam ediyor, "Janet teyzemden uzak dur. O bir sürtük."

Abartılı bir iç geçirdim, "Sanırım giyinip süslenip seninle gelebilirim."

"Yine o bordo elbiseyi mi giyeceksin?" Axel sorarken sesi boğuk çıkıyor.

Gülümsüyorum, ağzımın kenarı tenine değiyor, "Bunu beğendin mi?"

Kolu beni vücuduna daha da çekiyor, "Bunu sevdim."

OceanofPDF.com

Ckapt'ca WW

Maddie

ÖN KAPI AÇILIRKEN YAĞMUR ÇUBUĞUNUN SESİ DUYULDU VE BEN içeri giren adam. "Hey, Benny!"

O da sırtarak etrafına bakınıyor ve "Hala harika görünüyor!" diyor. Gülüyorum, "Elbette. Fasulyenin büyüsunü canlı tutmak lazım."

Tezgâhın arkasına doğru ilerliyor ve benimle kasada buluşuyor. "Cidden, Benny, sen bir cankurtaransın."

Başparmaklarını kendine özgü askılarına geçiriyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, "Ben pek öyle değilim. Ayrıca, *The Original BeanBag*'de bir vardiyayı asla geri çevirmeyeceğimi biliyorsun." Son üç kelimeyi geniş gözlerle söylüyor.

"O bir efsane," diye iç geçiriyorum, sadece yarı şaka.

Benny daha önce de buraya yardım etmişti - Minneapolis'teki lokasyonlardan birinde tam zamanlı çalışmasına rağmen - ama yine de ona etrafı gezdirmek ve her şeyin nerede olduğunu hatırlatmak için biraz zaman ayırıyorum.

"Pekala," diye başlıyor Benny, tazeleme turumuzu bitirdikten sonra, "gideceğiniz düğün nerede?"

"Bloomville'deki bir etkinlik merkezinde."

Benny başını öne arkaya eğerek, "Güzel, güzel. Çok uzak değil. Bu arada elbisene bayıldım."

"Teşekkürler," diyerek eteğin kumaşını çimdikliyorum.

Axel'in diğerini beğendiğini biliyordum, ancak çok seksi olarak algılanabilecek bir şey giyerken ailesiyle tanışmak konusunda stres yapmaya başladım, bu yüzden dolabımdaki her şeyi yırtmaya başladım. Bana endişelenmeyi bırakmamı söyledi ama bu hiç yardımcı olmadı. Ben de onun bana yardım etmesini sağladım.

Bunu giydiğimde - kepçe yakalı siyah bir midi elbise ve Dirseklerime kadar uzanan kollar - Axel'in bakışlarının kumaşta yarattığı yanmayı neredeyse hissedebiliyordum. Bunun da fazla seksi olabileceğini düşündüm ama sonra Axel ne giyersem giyeyim bana o şekilde bakacağını söyleyerek kalbimi eritti. Ben de buna sadık kaldım.

Benny ile buluşabilmem için beni yaklaşık bir saat önce bıraktı ama birazdan beni almaya gelir. Ve Elouise'in düğününde giydiği siyah kıyafetin aynısını giyecek. Ve onu görmek için sabırsızlanıyorum.

"Giyinip kuşanmak biraz eğlenceli. Bunu son dakikada öğrenmek o kadar da eğlenceli değil - aynı anda çalışanlarımın yarısı şu ya da bu hastalığa yakalanıyor." Başımı sallıyorum ve tezgahın altına sakladığım küçük bir paket servis kutusunu çıkarıyorum.

Benny kapağı açıp içindeki tarçınlı ruloya bakarak gülümsüyor: "Onların kaybı benim kazancım."

"Griff yakında burada olur. Sağlam bir işçidir, o yüzden sorun yaşamazsınız."

"Lanet olsun, lütfen bana bunun Griff olmadığını söyle. Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum." Benny ön kapıdan dışarı bakar.

Dudaklarım şimdiden gülümsemeye başladı çünkü tanıdığım tek bir erkek herkeste bu tepkiyi yaratıyor. Cinsiyet ve cinsel tercihler bir yana.

Kapı açılır ve Axel çerçeveyi doldurur.

Ve çok iyi görünüyor.

Birbirimize bakışlarımız birlikte olduğumuz gerçeğini ele veriyor olmalı, çünkü Benny iç geçiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, nasıl oluyor da tanıdığım her kadın tam anlamıyla bir kasapla birlikte oluyor?"

Kıs kıs gülüyorum. Axel kesinlikle bir kaslı.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca W7

Maddie

"PASTANI YE, BEBEĞİM." AXEL'IN ELI OMURGAMDAN ARKAYA DOĞRU KAYIYOR. boynuma. Bu onun imza hareketi haline geldi ve beni aşırı derecede rahatlatıyor.

"Hmm?" Yarıısı yenmiş dilimime bakıyorum ve çatalımı alıyorum. Brian'a yeni podcast'ini anlatan Cat'i dinlerken dikkatim dağılmıştı.

Axel bana Brian'ın düğünde bizimle buluşacağını söylediğinde sinirlerim tavan yapmıştı. Ama bana karşı çok nazik davrandı ve Cat'le birlikte burada olmaları benim için bulunmaz bir nimet oldu. Axel ne zaman uzaklaşsa bana konuşacak birini veriyor.

Çilekli pastadan bir ısırık alıp dudaklarımın arasına koyarken Koca Adam'a bakıyorum.

Sandalyesinde rahatlamış, dans pistindeki kalabalığı izlerken başparmağıyla dalgınca boynumun kenarını okşuyor.

Axel beni ona bakarken yakaladı, "İyi misin?" Başımı salladım.

Ben iyiden daha iyiyim.

Ben mutluyum.

Annemle babam öldüğünden beri... göğsümde bir baskı oluşuyor... hiç olmadığım kadar mutluyum.

Kalbimin üzerine kalın bir ağırlık çöküyor. Kaba, cızırtılı bir ip onu yerinde düğümlüyor.

Ağırlık tanıdık geliyor. Ama farklı.

Ve bu yükün suçluluk duygusuna çok benzediğini fark etmem bir anımı alıyor. Mutluluğu tekrar bulduğum için suçluluk.

Güvende hissettiğim için suçluluk duyuyorum.

Yalnızlışımdan kurtulmak istediğim için suçluluk duyuyorum. Bir süreliğine başka birinin sorumlu olmasına izin vermek istediğim için.

Belki de sonsuza kadar.

Axel'in yanında olduğu hissinin zihnimi doldurmasına izin verdim.

Benim için ifade ettiği her şeyi düşünüyorum. Benim için yaptıklarını. Onun için yapmak istediklerimi.

Titrek bir nefesle, ağırlığın değiştini hissediyorum. Başka bir şeye dönüşüyor.

Yeni bir şey.

Sevgiye dönüşür.

Sevgiler.

Geçmişteki benliğimin ipleri çözölmeye başladı. Gevşiyor. Ve içimdeki her şey hafifliyor.

Bu adamı seviyorum.

Axel'i ve onun nezaketini seviyorum. Huysuzluğunu. Nazik dokunuşunu ve cezalandırıcı tutuşunu. Sıkı sıkıya koruduğu gülümsemesini.

Bana bakışını seviyorum. Ben utangaçken onun öne çıkmasını. Oğluyla olan ilişkisini.

Axel'i çok seviyorum.

Boğazım içimde yükselen duygulara karşı yutkunmaya çalışıyor.

Axel'i seviyorum.

Onu seviyorum ama bunu söylemeye hazır mıyım bilmiyorum. O da bunu duymaya hazır mı bilmiyorum. Ama bu duygu beni neredeyse eziyor.

Ilık nefesi kulağımda geziniyor, "Dans et benimle."

O sormuyor. Bana söylüyor. Ve işte böyle, onu biraz daha fazla seviyorum.

Sesime güvenmeyerek çatalımı bıraktım ve sandalyemi geriye kaydurdım.

Axel beni dans pistinin kenarındaki bir noktaya götürüyor, çoğunlukla gölgelerin arasına girene kadar durmuyor. Müzik yavaş bir müziğe dönüşmüş ve diğer çiftler birbirlerine dalmış durumdalar, bu yüzden Axel beni tutup yüzümü ona çevirdiğinde kimse fark etmiyor.

Elleri belime gidiyor, o büyüleyici gözleri benimkilere bakıyor. "Ben boktan bir dansçıyım. Sadece sana sarılmak için bir bahane istedim."

Kalbimin etrafındaki son direnç ipi de kopuyor ve tüm varlığımın yüzeye çıktığını hissediyorum.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca W8

Axel

MADDIE ÖNE DOĞRU ADIM ATIP VÜCUDUNU BENİMKİNE ÇARPIYOR VE BEN GÜLÜMSÜYORUM.

Bu kız.

Kollarım otomatik olarak onu sarıyor. Tam anlamıyla mükemmel bir uyum.

Bana karşı sıcak, yumuşaklığı kıyafetlerimin arasından sızıyor ve beni içten dışa ısıtıyor.

"Bu çok güzel," sözleri sessiz ve sadece bana yönelik.

Yanağım saçlarına değene kadar başımı eğiyorum, "Evet, Baby Doll, bu çok güzel."

OceanofPDF.com

Ckapt'ca W7

Maddie

VÜCUTLARIMIZ BIRLIKTE SALLANIYOR VE YEMİN EDERİM Kİ AXEL'IN KOLLARI dans pistinde bir karahindiba gibi dağılırdım.

Başımı arkaya eğip ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Bunu hemen şimdi yapmak istiyorum.

Ama

yapamam.

Yapmayac

ğım.

Çünkü ben bir tavuğum. Ve çünkü konuşacak çok şeyimiz var. Hepsi, gerçekten.

Benimle ciddi olduğunu biliyorum, ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum. Yani burada, beni kız arkadaşı olarak tanıttığı bir aile düğünündeyim. Ve oğluyla tanıştım. Ve onun evinde uyudum. Ama...

Beni şüpheler, endişeler ve kaygılarla dolduran o iç ses bana insanların yalan söylediğini hatırlatıyor. Fikirlerini değiştirdiklerini.

İnsanlar gider.

Ağırlığımı Axel'in sert vücuduna daha çok yaslıyorum.

Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz - bir aydan biraz fazla - makul bir insanın hayatının geri kalanını biriyle geçirmek istediğini bilmesi için yeterli bir süre değil.

Bir de çocuklar var.

Sonsuzluğumu bulursam hayatın nasıl olacağını hayal etmek için kendime hiç alan tanımadım. Bunun elde edebileceğim bir şey olduğunu düşünmedim.

Ama Axel'le birlikte olmak bana hayal kurduruyor. Hayal kurmamı sağlıyor. Ve çocuk isteyip istemediğimi bilmiyorum, ama seçenek istiyorum. Karar verme şansım olsun istiyorum. Ve Axel'in zaten bir çocuğu var. Yirmi yaşında bir tane. Biri

işini devralacak ve aile mirasını devam ettirecek. Axel gerçekten her şeyi baştan yapmak ister miydi?

Benimle mi?

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve burnumdan yavaşça nefes almaya çalışıyorum.

Hemen sonuca varma. Sadece konuş onunla.

Kendime zihinsel bir baş
selamı veriyorum. Onunla
konuşacağım. Yakında.

Ama ya hayır derse? Hepsine mi?

Axel'in başparmağı sırtımda küçük bir daire çizerek bilinçaltımdaki öfkeli duygularımı yatıştırıyor.

Yavaşça bir nefes daha aldım ve gözlerimi açtım.

Dans eden diğer çiftler görüş alanıma girip çıkıyor ve ben sessizce Gecenin geri kalanının tadını çıkarmak için kendime söz verdim. Sorularım ve şüphelerim yarına kadar bekleyebilir.

Şarkı sona eriyor ve DJ tempoyu daha hızlı bir şeye çeviriyor.

Sallanmayı bıraktığımızda Axel dudaklarını başımın tepesine bastırıyor. Sonsuza dek böyle kalmak istiyorum.

"Axel!" Hemen yanımdan gelen gürültülü bir ses sakinliğimi bozuyor. "Hey, dostum," Axel bir kolunu omuzlarıma dolayarak adama doğru.

Onu Axel'in beni daha önce tanıştırdığı biri olarak tanıyorum ama adını hatırlamıyorum.

Soğukkanlılığımı toplamak için biraz boşluğa ve muhtemelen biraz sıvı cesarete ihtiyacım olduğunu bilerek Axel'e yandan dokunuyorum.

O yere bakınca gülümsedim, "Bir içki alacağım. Bir şey ister misin?"

Ağzının kenarı hafifçe yukarı kalktı, "Yok, böyle iyiyim. Seninle masada buluşuruz."

"Tamam," diye sessizce başımı sallayıp diğer adama onay verdikten sonra oradan uzaklaşıyorum.

Axel bu gece araba kullanacak, o yüzden alkol almıyor. Ben de ayık kalmayı planlıyordum ama duygularımla baş etmek bana biraz fazla geliyor.

Ve gerçekten, açık barı olan şık bir düğüne gelip içki almamak neredeyse suç gibi görünüyor.

Barın kurulduğu büyük balo salonunun arka tarafına doğru ilerlerken gözlerimi aşağıya dikiyorum. Herkes çok nazikti ama şu anda havadan sudan konuşacak halim var mı bilmiyorum.

Kısa kuyruğa girerken, seçkilere bakarken dalgınca dudakımı çiğniyorum.

En sevdiğim sert elma şarabı markasını gördüğümde keyfim yerine geliyor. Önümdeki bir çift kadın uzaklaşıyor ve ben bara doğru ilerliyorum.

"Merhaba, lütfen bir Apple Loon alabilir miyim?"

Barmen başını eğiyor ve bir bardak almak için dönüyor.

Mutlu bir şekilde masadan küçük çantamı aldım, bahşiş kavanozuna birkaç banknot koydum ve beklemeye başladım.

"Şampanya sipariş etmeliydik," diyor burnundan soluyan bir kadın.

Be

n. Yaklaştığını görmediğim için irkildim.

Muhtemelen 70 yaşlarında, benden biraz daha uzun ve keskin Omuzları ve gözlerindeki ışıltı uzaklaşmak istememe neden oluyor.

"Ah?" Gülümsemeye çalışıyorum. "Nedenmiş o?"

Bana en sevdiği olduğunu söylemesini bekliyorum, ya da belki o seçti, parasını ödedi, ya da başka bir şey.

Ama o sadece kaşlarını kaldırıyor, "Bu akıllıca, *düşük kalorili* bir seçim."

Az önce şey mi yaptı?

Yüzüm solmakla kızarmak arasında gidip gelirken mideme mide bulandırıcı bir his yerleşiyor.

Barmen bardağı bana doğru kaydırarak, "Buyurun," dedi.

Donup kaldım. Kararsızlık içinde sıkışıp kaldım. Panik reaksiyonum tüm gücüyle devam ediyor. Barmen bardağı biraz daha yaklaştırdı.

Alayım mı? Bırakayım mı?

Bu yaşlı sürtük bana gerçekten şişman mı dedi?

Gözlerim otomatik olarak Axel'i aramak için hareket ediyor.

Onu buldum, bıraktığım yerden çok uzakta değildi ama sırtı bana dönüktü.

Soğuk bir el ön koluma bastırıyor ve vücudum otomatik olarak geri çekiliyor, iğrenç kadından uzaklaşıyor ve el değmemiş elma şarabımı barın üzerinde bırakıyorum.

Bakışlarımı tekrar yere indirerek dönüyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum. Odadan çıkıp lobiye giriyorum.

Ama insan kaynıyor.

Paniğimin yükseldiğini hissederek yan koridordan tuvalete doğru

dönüyorum.

Buraya daha önce gelmişim, o yüzden etrafa bakmama gerek yok. Binanın geri kalanı kadar lüks olan tuvalette loş sıcak bir aydınlatma, kokulu sabun ve losyonlarla dolu birkaç lavabo ve kurulanmak için gerçek havlular var.

Neyse ki boş görünüyor, ben de ortadaki lavaboya geçip suyu açıyorum.

İyisin. İyisin.

Sen olduğun gibi yeterince iyisin.

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimde kelimeleri tekrarlıyorum, soğuk suyun bileklerimin üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

Ben iyiyim.

Ben iyiyim.

Olduğum halimle yeterince iyiyim.

Tuvaletin kapısı itilerek açıldığında odayı aniden bir gürültü kaplıyor. Gözlerimi açıyorum ve aynadan 20'li yaşlarında birkaç kızın içeri girip kabinlere doğru ilerlerken sohbet etmelerini izliyorum. Ben de tam başka bir form içeri girdiğinde başka tarafa bak. Bardaki aynı kaba suratlı kadın.

Kalp atış hızım yeni bir zirveye çıktı.

Bana doğru bakıyor.

Bu kadın buraya tek bir sebep için geldi, o da işemek değil.

Gözlerimi kaçırıyorum ve suyu kapatıyorum, her ne kadar başka bir şey hissetsem de hareketlerimi sakın tutmaya dikkat ediyorum.

Yumuşak pamuklu el havlularından birini alıp yüzümü ona dönüyorum.

İstemiyorum. Lavabonun altına girip ölmek istiyorum. Ama onunla yüzleşerek kendimi en büyük korkularımdan biriyle yüzleşmeye de zorluyorum. Tek başıma.

Yapabileceğimi kanıtlamak için.

Benim de yüzümün kapıya dönük olması sadece mutlu bir tesadüf. "Bak, sert olmaya çalışmıyorum," diye başlıyor.

Ama bundan sonra olacakların çok daha kötü olacağını şimdiden biliyorum. Hayal ettiğimden daha kötü.

Tuvaletteki diğer sesler bile onun sözleriyle kesiliyor, birazdan duyacakları aşağılanmayı duyabilmek için sessizleşiyorlar.

"Ama kilonu saklamak için bir şey yapmıyorsun ki" diye alay ediyor.

Göğsüme sivri bir bakış atıyor ve ben de ellerimi havlunun içine sokarak onun açık sözlülüğü karşısında titriyorum.

İnsanlar gerçekten böyle mi? Yabancılara karşı gerçekten bu kadar acımasızlar mı? Bir düğünde?

Bana bakmaya devam edince, "Seni kıracak bir şey mi yaptım?" diye soruyorum.

Sanırım kabinlerden birinden küçük bir soluk sesi duyuyorum ve korkumun daha da arttığını hissediyorum.

Kaltak bana doğru bir adım atıyor ve ben otomatik olarak geri çekiliyorum, kığım tezgaha çarpıyor.

"Bu gece buraya gelme cüretini göstererek beni gücendirdin," diye alay ediyor. *Onunla* birlikte."

"Sen ve o...?" Birinin bu kadar çirkin davranmasının tek sebebinin *hor görülen bir sevgili* olduğunu düşünerek fısıldıyorum.

Bana acıyarak bakıyor ve aynı zamanda *aptal olduğunu* söylüyor. "Axel benim yeğenim, erkek arkadaşım değil, bu da ne kadar az şey bildiğini gösteriyor."

Boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyorum ve havluyu daha sıkı tutuyorum, "O zaman neden-"

"O senin gibiler için fazla iyi." Parmağını bir hançer gibi göstererek sözümü kesti. "Senin gibileri bilirim. Altın avcısı fahişeler. Babalarıyla sorunları olan sülükler, emip kurutabilecekleri yumuşak bir hedef ararlar."

Baba kelimesini söylediğinde irkiliyorum ve gözleri daha da kısılıyor.

"Bu kadar, değil mi?" Tıslıyor. "Kendi babandan intikam almaya çalışıyorsun."

Yaşlı adam, Axel'i yemeğe getirdiğinde tepkisini gör."

"Ben-"

"Peki ne dediler? Ailen mi? Onlara baban yaşında biriyle yattığını söylediğinde."

Dudaklarım da en az ellerim kadar titriyor. "Ailem öldü," diye fısıldıyorum.

O da alay ediyor.

Kadın bana *ne demiştim ben sana* bakışı atmadan önce alay ediyor.

"Gördün mü, her şey mantıklı geliyor." Kalçası dışarı doğru çıkarken rahat bir tavır takınmaya çalışıyor.

Poz ver. "Sorunlarını terapiye götürmeye ve Axel'i bunun dışında bırakmaya ne dersin? Kariyerini ve geleceğini bir parça tumbul kış için heba etmesine gerek yok."

Aynı anda hem küçük hem de çok büyük hissettiğimde içimde bir şeyler çatırıyor.

Yeni biri içeri girerken kapı itilerek açılıyor ve ayaklarım sonunda kurtuluyor.

Aceleyle kapıdan çıktım.

Kulaklarım çınlıyor. Donuk bir uğultu tüm duyularımı dolduruyor.

Sanırım bir kadın sesinin adımı söylediğini duyuyorum ama kim olduğunu öğrenmek için durmuyorum. Çünkü o kadının varlığına bir an daha katlanamam.

İçimden ilk hıçkırık dökülüyor ve lobiden uzaklaşıp koridorda ilerlemeye başlıyorum.

Ben iyiyim.

Hâlâ tuttuğum havluyu ağzıma bastırarak sesleri yakalamaya çalışıyorum.

Ben iyiyim.

Gözlerimden yaşlar akıyor.

Ben yeterim.

Birkaç adım daha.

Ben iyiyim.

Sağımda bir kapı aralık duruyor ve onu sonuna kadar açmak için ileri atılıyorum.

Yaz sıcaklığında kullanılmayan boş bir vestiyer.

Bir hıçkırık daha yükseliyor ve bedenimin kapıya yaslanmasına izin veriyorum.

Ağırlığımın altında kapandı.

Ben iyiyim.

Gözlerimi olabildiğince sıkı kapatarak zihnimi dolduran iğrenç duyguları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Ben

yeterim.

Ben iyiyim.

Ben iyiyim.

Sen tam olarak olman gereken kişisin, tatlım.

Annemin sesi zihnimde dolaşıyor ve yeni bir hüznün dalgası üzerime çöküyor.

Sen mükemmel birisin.

Sen olduğun gibi yeterlisin.

Göğsümden tanımadığım bir ses çıkıyor, uzun zamandır hissetmediğim bir keder içimi kaplıyor.

"Keşke burada olsaydın," derken boğuluyorum.

Uzun zamandır kendime acıma lüksüne izin vermedim.

Şimdiye kadar

değil. *Axel'e*

kadar değil.

Daha fazla

gözyaşı

dökülür.

Ya ben onun dediği gibiysem?

Ya ondan faydalaniyorsam? İyi

niyetini ona karşı kullanıyorsam?

Başım kendi kendine sallanıyor.

O öyle biri değil.

Axel benimle çünkü olmak istiyor.

Yavaşça, yere oturana kadar kendimi alçaltıyorum. Ve nefes

alıyorum. Sadece nefes alıyorum.

İyisin. İyisin.

Sen olduğun gibi yeterlisin.

Gözlerimi kapalı tutarak el havlusuyla yüzümden akan gözyaşlarını siliyorum.

Sadece bir dakikaya

ihtiyacım var. Bir

nefes daha.

Bir dakika daha.

Sonra ne olacak?

Oraya geri dönüp ruhsal bir çöküntü geçirmiş gibi mi görüneyim?

Oraya geri dönüp o yaşlı kaltakla karşılaşma riskini göze alarak mı?

Bileğime takılı küçük el çantam bir mesajla titriyor. Burnumu çekerek fermuarı açıyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Axel: Neredesin?

Midemin alt kısmında bir top oluşuyor. Zehirli ve ağır ve tamamen şüphe gibi hissettiriyor.

Ve o kadından daha da nefret ediyorum, çünkü şimdi bizi sorguluyorum. Onu sorguluyorum.

Benimle birlikte olarak kendi hayallerinden vazgeçiyor mu?

Yanaklarımdan yeni gözyaşları süzülüyor.

Axel ve benim buradan nereye

gideceğimizden emin değilim.

Cevabımı yazmak için birkaç kez göz kırpmam gerekti.

Ben: Kendimi iyi hissetmiyorum. Gitsek sorun olur mu?

Gönder tuşuna bastığımda suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama

gerçekten tek seçenek bu. Balo salonuna geri dönemem. Bu şekilde olmaz.
Axel: Banyoda mısın? Gelip seni alacağım.

Panik omurgamdan yukarı fırlıyor ve cevap vermek için acele ediyorum.

Ben: İçeri gelme.

Axel: Bebeğim, eğer hastaysan ben geliyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Kendimi yukarı iterek kapıyı dikkatlice açıyorum ve dışarı bakıyorum.

Tuvaletlerden çok uzakta değilim ve Axel'in iri bedenini Kadınlar Odası kapısının önünde ileri geri volta atarken gördüğümde şaşırmadım.

Oraya girmesine izin veremem. Çok açık. Ben de beni burada bulmasına izin veremem.

Eğer benimle yüzleşirse, tamamen yıkılırım.

Ben: Arabayı alabilir misin?

Ben: O kadar yürümek

istemiyorum. Ben: Lütfen?

Bir elimi karnıma bastırıyorum, Karma yalan yüzünden kendimi kötü hissetmeme neden oluyor.

Kendi kendini gerçekleştiren kehanetimi yazmak ve yere kusmak benim için ne kadar uygun olurdu.

Axel'in birkaç kez daha adım atmasını izliyorum.

Lütfen git.

Bu düşünceyle içimden küçük bir inilti dökülüyor ve bir elimi ağzıma kapatıyorum.

Lütfen gerçekten gitme.

Axel durur, telefonuna eğilir, sonra da uzaklaşır.

Axel: Eğer ben geldiğimde ön tarafta olmazsan, oraya gelir ve seni dışarı çıkarırım.

Gözlerimin kenarından daha fazla yaş süzülüyor.

Bana karşı çok iyi. Benim için çok iyi.

Ama ya ben onun için iyi değilsem?

OceanofPDF.com

Bölüm 70

Axel

ADIMLARIM LOBIYE KADAR OLAN MESAFEYİ TÜKETİYOR.

Arkamı dönüp kadınlar tuvaletine dalmak istiyorum. Havasız akrabaların canı cehenneme. Ama Maddie içeride kusuyorsa, onu otoparkın arkasına kadar yürütmek zalimlik olur.

Ama ona gerçeği söyledim. Geri döndüğümde hala oradaysa, onu dışarı taşıyacağım.

Yeşil bir bulanıklık dikkatimi çekiyor ve elimi uzatarak en küçük kuzenlerimden birini kolundan yakalıyorum.

Tökezleyerek durdu.

"Axel Amca!"

"Hey, evlat. Brian'ı bulup Maddie'yi eve götüreceğimi söyler misin?"

Başını şiddetle sallıyor.

"Teşekkürler," diyerek zaten dağınık olan saçlarını karıştırdım ve ön kapıdan çıkmaya devam ettim.

Adımlarımı hızlandıran endişeyle, geniş alanı geçiyorum. Misafirlerin çoğu hala burada ama bazıları da ayrıldı, yani ilk giden biz değiliz.

Motoru çalıştırırken, Janet Teyze'nin klasik korkunç yüzleşmelerinden birini yaşamadan kaçtığımız gerçeğine neredeyse gülümsüyorum. Maddie kendini iyi hissetmediği için üzgünüm ama bu aile geleneğini kaçırdığı için üzgün değilim. O bunak kaltak halkın gözünden uzak tutulmalı.

Otoparktan hızla geçme dürtüsüne direnerek, kapıların itilerek açıldığını ve siyahlar içindeki küçük bir tanrıçanın dışarı adım attığını görmek için tam zamanında binanın önüne geliyorum.

Domuz beynim onun kıvrımlarının elbisenin içinde nasıl dans ettiğine odaklanıyor. Ama sonra gözlerim başının aşağıya sarktığını ve kollarını karnının üzerinde kavuşturduğunu yakalıyor.

"Kahretsin," böyle bir ahmak olduğum için kendime lanet ediyorum.

Vitesi parka aldım ve kapımı iterek açtım.

"Hayır, sorun yok!" Maddie'nin sesi beni durduruyor ve camdan dışarı baktığımda aceleyle yolcu kapısına doğru ilerlediğini görüyorum.

Bir an tereddüt ediyorum ve bu onun arabaya ulaşmasına yetecek kadar uzun sürüyor.

Kapıyı çekerek açıyor ve koltuğa kayıyor, gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırmıyor.

Geriye doğru kayarken aynı anda kapımı da kapatıyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor ama cevap vermiyor. Saçları dalga dalga yüzüne dökülüyor. "Bebeğim," elimi kalçasına bastırıp onu nazikçe sıkıyorum, "söyle

Bana iyi olduğunu söyle."

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor.

Elimi kalçasında iki kez yukarı aşağı ovuşturduktan sonra arabayı hareket ettirebilmek için isteksizce bırakıyorum. Ama elimi olduğu yere geri koydum.

Yolda giderken kızıma bakıyorum.

Kendini iyi hissetmemesinden nefret ediyorum. Onun acı çektiğini düşünmek bile göğsümü ağrıtıyor.

Onu zorlamak istemediğim için eve giderken sessiz kalıyoruz, radyoyu kısık tutuyoruz.

Garaj yoluna girdiğimizde Maddie konuşarak beni korkutuyor. "İçeri girmek zorunda değilsin."

Başımı yana sallayıp karanlıkta ona bakıyorum. "İçeri gelmiyor musun?" Başımı sallıyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

"Ama-"

Arabayı kapatıyorum. "Aması yok. Sen hastasın. Kendi başının çaresine bakman için seni evde yalnız bırakmayacağım."

Maddie bir an sessiz kalır, sonra burnunu çeker.

Burnunu çekiyor.

Ve sahip olduğum tüm koruma içgüdüleri canlanıyor. "Maddie."

Bana bakmayınca arabadan iniyorum ve onun yanına doğru dönüyorum - o inmeden önce oraya varacak kadar hızlı hareket ettiğimden emin oluyorum - ve kapıyı açıyorum.

Arabanın yanına çömelip göz hizamıza geliyorum. "Bebeğim, konuş benimle.

Hastaneye gitmeniz gerekiyor mu?"

Neden bunu daha önce düşünmedim? Belki de gerçekten hastadır ve doktora ihtiyacı vardır?

Başını salladığında uzanıp çenesini kavıyorum ve nazıkçe bana bakmasını sağlıyorum.

Gözleri kızarmış, yanaklarında yaş izleri var ve göğsüm daha da sıkışıyor.

"Maddison." Bakışlarım yüzünde gezinip tekrar gözlerine yöneliyor. "Benimle konuşmalısın."

Yutkunmaya zorlarken boynundaki hareketi görebiliyorum. "Hastaneye gitmeme gerek yok. Sadece yatmak istiyorum."

Bir an daha onu izliyorum, başparmağım çene çizgisinde geziniyor. Sonra başımı tek bir selamla eğiyorum. "Pekâlâ, Oyuncak Bebek. Yatmaya gidiyoruz."

Tekrar burnunu çekiyor ve arabadan inmesine yardım etmeden önce eğilip alına bir öpücük konduruyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 71

Maddie

DAHA ÖNCE HİSSETTİĞİMDEN DAHA DA KÖTÜ HİSSEDEREK YAN TARAFIMA
KIVRILDIM VE

Sırtımı yatak odasının kapısına ve Axel'in yattığı tarafa döndüm.

Axel'in yattığı taraf. O hale geldi. Ve sonsuza dek boş kalacağı
düşüncesi akıl sağlığımı bozuyor.

Nefes al.

Ben banyoda zamanımı geçirip yüzümdeki makyaj kalıntılarını
temizlerken ve dişlerimi fırçalarken Axel mutfaktaydı. Bana çay yapıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve burnumdan
nefes veriyorum. Tekrar ağlamaya başlayamam.

Ve eğer benim için başka güzel bir şey yaparsa, yıkılıp ona her şeyi
anlatacağım.

O kadının bana söylediği her kötü söz.

Beynime kazınan her kelime. Doğru
olabileceğinden korktuğum her kelime.

Yavaşça nefes al.

Ben ona yalan söylerken onun bu kadar ilgili davranmasına
dayanamıyorum.

O tatlı davranıyor ve ben hilekârlık yapıyorum ve bu beni en kötü insan
çöpü gibi hissettiriyor.

Axel bunu hak etmiyor.

Kırık bir kalbi ve kırık duyguları olan kırık bir kızı hak etmiyor.

Gözümünden bir damla yaş kaçıyor, aşağı kayıyor ve yastığıma
karışıyor. Daha iyisini yapmalıyım.

Ya da gitmesine izin vermeliyim.

Onu kendi mutsuzluğuma sürükleyemem.

OceanofPDF.com

Bölüm 72

Axel

İŞİĞİ KAPATIP MADDIE'NİN YANINDAKİ YATAĞA GİRİYORUM. ONUN komodinin üzerinde duran el değmemiş çay.

Vücut ısımin onu çok ısıtıp ısıtmayacağını bilmiyorum, bu yüzden onu yakınıma çekmek için tüm içgüdülerimle savaşıyor, arkasına kaymak için yuvarlanıyorum ama aramızda birkaç santim boşluk bırakıyorum.

Sabit nefeslerle sırtının yükselip alçalmasını izliyorum.

Uyuyor olmalı. Bu iyi bir şey, dinlenmeye ihtiyacı var. Ama keşke onunla konuşabilseydim. Neyin acıdığını sorabilseydim. Bakalım başka ne yapabilirim.

Bundan

hoşlanmıyorum

. Kendimi

çaresiz

hissediyorum.

Karanlıkta onun formuna bakarken ona dokunmamanın imkânsız olduğunu fark ediyorum.

Yavaş hareketlerle kolumu onun yanına koyuyorum. Ve onu bedenime çekmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Göğsümdeki his çok keskin ve onu ovarak uzaklaştırmak istiyorum. Maddie'yi sarsıp uyandırmak ve ona benimle konuşmasını söylemek istiyorum.

Ama şimdi ders verme zamanı değil.

Gözlerim kapanmaya başlıyor ve kolumun altında Maddie'nin kıvrımlarını hissetmeye odaklanıyorum.

Sabah hala kötü hissediyorsa, günü geçirmesine izin vereceğim. Ama ondan sonra, öğrenmek zorunda kalacak. Beni dışarıda bırakmak yok.

Midesini incitmek, ne olursa olsun, fark etmez. Her şeyi benimle

paylaşmayı öğrenmeli.
Her şeyi.

Bölüm 73

Maddie

"TELEFONUN ÇALİYOR," DIYE SESLENİYOR LESLIE NEREDEYSE KARŞIDAN BANA. Boş bir dükkan.

"Oh, um," kucak dolusu kâğıt bardaklarıma bakıyorum, "Onları geri arayacağım."

Bütün sabah suçluluk duygusuyla dikkatim dağıldı.

Hasta numarası yapmaya devam etmemeliydim.

Yani, tabii ki hasta hissediyordum. Ama Axel'i inandırdığımdan farklı bir şekilde hasta hissediyordum.

Dün sabah onu gitmeye ikna edebilmem bir mucizeydi. Bütün gün uyumayı planladığımı ve onun sıkılması konusunda endişelenmek istemediğimi söyledim.

Yatakta kaldım ama bu, kendime acımanın ve kendimden nefret etmenin korkunç bir karışımı içinde debelenmek içindi.

Bardakları uygun yerlere yerleştirdikten sonra ellerimi siliyorum ve telefonumla birlikte çantamın durduğu ofise gidiyorum.

Cevapsız aramanın numarasını tanımıyorum ama bir sesli mesaj var, ben de oynat tuşuna basıyorum.

Merhaba, bu mesaj Maddison için. Ben Axel's Autobody'den Jason, aracınızın teslim alınmaya hazır olduğunu bildirmek için arıyorum. Sorularınız olursa tekrar arayabilirsiniz, aksi takdirde sadece gelin ve sizin için hazır olacak.

Boştaki elimle parmaklarımı masaüstüne vuruyorum.

Axel'in beni aramamış olması garip geliyor. Ama çılgınca sonuçlara varmadan önce, arayan kişinin Axel ile olan ilişkimi bilmediğini düşündüm. Ve herhangi bir araba bittiğinde olduğu gibi sahibini aramışlardır.

Aklıma bir fikir geldiğinde parmaklarıma birkaç kez daha vurdum. Mesajlarımı açarak hızlıca bir soru gönderiyorum ve neredeyse anında bir yanıt alıyorum.

"Hey, Leslie," diye sesimi yükseltiyorum. "Griff bugün yardım etmek için gelecek." Leslie çoktan içkilerini alıp oturmuş olan müşterilere bakıyor ve ben de gülümsüyorum. "Benim yerime bakacak. Erken bir öğle yemeği için dışarı çıkacağım."

"Oh, anladım. Kulağa hoş geliyor."

Griff birkaç blok ötede oturuyor ve bana fazla mesai aradığını söylediği için, beş dakika geçmeden ön kapıdan içeri girdiğinde şaşırmadım.

"Teşekkürler, Griff."

Görünmez bir şapka çıkarıyor, "Sorun değil patron."

Eşyalarımı toplarken başımı sallıyorum, "Uzun sürmez ama istersen mesai bitimine kadar kalabilirsin."

"Acele etmeyin, Lez ve ben hallederiz."

Leslie bu lakap karşısında gözlerini deviriyor ama içten içe birlikte çalışmaya bayıldıklarını biliyorum.

"Teşekkürler!" Dışarı çıkarken omzumun üzerinden, şimdiden hafiflemiş hissettiğimi söylüyorum.

Axel'in süslü siyah arabasını park yerine çekene kadar buraya en son geldiğimde neler olduğunu hatırlamadım.

Axel'in beni hasarlı arabamdan çıkarıp ofisine sürüklediğini düşündükçe içim burkuluyor. Sert ve pek de sessiz olmayan oral seksimiz. Saatlerce ofisinde beklememi istemesi. Ve sonra ayrıldığımızda çalışanlarından herhangi biriyle yüzleşmek zorunda kalmamak için onun yanında sinmem.

Ve şimdi buradayım. İçeri girmek üzereyim. Tek başıma. Dudağımı çiğniyorum.

Belki de bu kötü bir fikirdi ve gitmeliydim.

Ama açık bir garaj kapısının yanında duran iki adam bana bakmaya başlamıştı bile.

Ya da belki araba yüzünden bakıyorlardır. Patronlarının arabası.

Bunu gerçekten berbat ettim. Şimdi gidemem.

Gelirken aldığım sandviç poşetini kaptığım gibi çantamı omzuma atıp dışarı çıkıyorum.

Çocuklar kıpırdamadı, ben de derin bir nefes alıp onlara doğru yöneldim.

Bunu yapabilirsin.

Onlar iyi insanlar. Axel

aptalları işe almazdı.

Bu zihinsel pompalamayla yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Merhaba!" Elim garip bir şekilde sallanıyor, Axel'in anahtarlığı hareketle birlikte zıplıyor.

"Hey," diyorlar hep bir ağızdan, biri diğerinden daha şaşkın görünüyor.

Kafası daha az karışık olan başını eğiyor, "Maddie, değil mi?"

Gülümsemem gerçek bir şeye dönüşüyor ve o da başını tekrar eğiyor: "Ben Rodrigo."

Yanlarından geçip gitmek istemediğim için birkaç adım ötede duruyorum.

Diğer adam parmaklarını şıklattı, "Maddie, Maddison gibi, Mini'li olan mı?"

"İkisi de aynı," diye omuzlarımı silkiyorum. "Aradığınız için teşekkürler," diyorum sesini tanıyarak.

Sırıttırıyor, "Her zaman. Ben Jason."

Rodrigo dirseğini Jason'ın böğrüne sokarak kaşlarını çatmasına neden olur. "Ne?" Jason o noktayı ovuşturur.

Rodrigo arkamı işaret ediyor, "Axel'in arabası." Sonra beni işaret ediyor, "Axel'in kızı."

Jason'ın ağzı bir 'O' şeklini alıyor ve benden bir adım uzaklaşıyor. Sanki çok yakın durduğu için bit kapacakmış ya da cehenneme gidecekmiş gibi.

"Evet, tamam." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Muhtemelen Axel'in seni aramasına izin vermeliydim."

Beyaz kâğıt torbayı tutarken başımı sallıyorum. "Bunu yaptığına sevindim.

Ona öğle yemeği götürmek için bir bahanem oldu." Gözlerim adamların yanından geçip büyük dükkâna yöneliyor. "Lafı açılmışken, geri dönüp ona sürpriz yapmamın bir sakıncası var mı? onu?"

Jason kolunu uzatıyor, "Misafirimiz olun."

"Teşekkürler!" Aceleyle yanlarından geçiyorum, yürürken normal

davranmak için elimden geleni yapıyorum
zeminde. Slip-on ayakkabılarım beton üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmıyor
ve dikkatleri üzerime çekmediğim için şükrediyorum.

Başımı dik tutmaya çalışarak etrafıma bakıyorum ve arabama dikkat ediyorum. Hâlâ son gördüğüm yerde park halinde, ama artık hasarsız.

Tekrar önümdeki zemine odaklanarak Axel'in anahtarlarını sıkıca kavriyorum, avuçlarım terlemeye başlıyor.

Neden bu kadar

gerginim? Axel arıyor.

Anlayışlı biri. Nazik. Sakin.

Nefes verirken yanaklarım şişiyor.

Oraya gideceksin, o gülümseyecek ve sen özür dileyeceksin. Hasta olduğun yalanını söylediğin için. Düğünde olanları ona anlatmadığın için. Ondan şüphe ettiğin için. Ve kendinden şüphe ettiğin için. Çünkü sen iyisin. İyisin. Ve o seni olduğun gibi seviyor.

Ofisinin kapısı yarı açık, sanki kapatmaya başlamış da sonra vazgeçmiş gibi.

Onu pencerede dururken görebiliyorum. Geniş sırtı bana dönük. Gözlerini dışarıdaki ağaçlara dikmiş. Eliyle telefonunu kulağına tutuyor.

Adımlarım yavaş.

O çok büyük. Çok yakışıklı. Çok güvenli.

"Bir parça kış için her şeyi bir kenara atmayacağım." Sözleri beni olduğum yerde dondurdu.

Ne?

Az önce...?

"52 yaşındayım. 30 yaşında bir salak değilim."

Sıcak.

Kalbim hızla atarken sıcaklık dalgaları tenimi yalayıp geçiyor.

Bunu doğru duyuyor olamam.

Düşündüğüm şeyi söylüyor olamaz.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Boğazım çalışıyor ve paramparça olmuş kalbimin küçük parçalarını yutuyormuşum gibi hissediyorum.

Benden bahsediyor.

Benden bahsediyor olmalı.

"Baba sorunları mı?" Axel alaycı bir kahkaha atıyor. "Hiçbir fikrin yok-"

Mide bulantısı midemi dolduruyor ve kulaklarım çınlamaya başlıyor.

Korktuğum başıma geldi.

Omuzlarım öne eğildi.

Saklanmak istiyorum.
Kıvrılıp bundan saklanmak istiyorum.
O korkunç kadının aklıma soktuğu her kelimeyi tekrarlıyor.
Ama bu daha kötü.
Bu çok daha kötü.
"Geçmişteki hatalarımı tekrarlamayacağım."
Göğsüm hırıltılı bir nefesle kabarıyor ve sesi bastırmak için elimi ağzıma bastırıyorum, Axel'in araba anahtarları dudaklarıma bastırıyor.
Eğer beni şimdi yakalarsa.
Nem yanaklarımdan aşağı kayıyor.
Bunu yapamam.
Onunla
üzleşmem.
Burada olmaz.
Bu şekilde değil.
Bir nefes daha almak için savaşıyorum.
Muhtemelen hiçbir zaman.
Yüzündeki ifadeyi göremediğim için memnun bir şekilde başını sallamasını izliyorum. "Daha ileri gitmeden bu işi bitiriyorum."
Dişlerim alt dudağımı sıkıyor.
Henüz ağlama.
Elimden geldiğince sessiz bir şekilde dönüp birkaç adım atıyorum.
Bırakamazsın.
Birkaç adım daha.
Henüz değil.
Yolu yarılalık.
Lütfen, henüz değil.
Kendime
yalvarıyorum.
Gözlerime dinlemeleri
için yalvarıyorum.
Ama işe yaramıyor. Gözyaşları burada. Sürekli akan gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.
Neredeyse geldik.
Sadece birkaç adım daha.
Ama arabamın anahtarları yanımda değil. Ve Axel'in arabasını alamam.
Ondan hiçbir şey alamam. Artık alamam.
Ağlamaya başlama ihtiyacı tam orada, derimin altında. Ama şimdi başlarsam, buradan asla çıkamam. Ve buradan çıkmak zorundayım.

Duruyorum, aracımın tamponunda duruyorum, yalnızım, ağlıyorum, elimde bir torba sandviç ve bana ait olmayan bir anahtar seti var.

Parmak uçlarımı yanaklarıma sürterek yüzümdeki hüznü uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Gözlerimi kırıştırdığımda yan bölmedeki adamlardan birini görüyorum.

"Rod-" sesim çatlıyor ve tekrar deniyorum, "Rodrigo?" Adını cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle söylüyorum.

Başını çeviriyor ve küçük bir gülümseme yakalıyorum, sonra bu gülümseme hızla yüzünden siliniyor.

Gözleri kocaman, bana doğru adım atıyor. Ağzı iki kez açılıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Anahtarlarımı alabilir miyim?" Tam bir cümle kurabilmemin tek yolunun bu olduğunu bilerek fısıldıyorum.

Arkasını dönüp bir panodan anahtarlarımı alırken başını sallıyor.

Rodrigo onları uzatıyor, ama aynı anda ellerimin zaten dolu olduğunu fark ediyor gibiyiz.

Kokladım ve garip bir değiş tokuş yaptık. Ve ona yiyecek torbasını uzattığımda, hiç sorgulamadan aldı.

Ona teşekkür etmeye çalışıyorum ama sonunda kelimeleri ağzımda geveliyorum.

Dudağım titriyor ve gözlerimden daha fazla yaş aktığını hissediyorum.

Rodrigo dehşete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyor ve ben onun yanından geçmeye başlayana kadar konuşmuyor. "Sen iyi misin?"

Bu aptalca bir soru. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunu biliyor. Ama sorması çok hoş.

Söyleyecek tek bir kelime bile bulamadığım için omuzlarımı kaldırıp düşmelerine izin veriyorum.

Ben iyi

değilim. İyi

değilim.

Gözlerimden daha fazla yaş akıyor.

Kendimi yeterli hissetmiyorum.

Arkama bakmadan arabama atladım ve Axel'in Kaporta Dükkânı'ndan çıktım.

OceanofPDF.com

Bölüm 74

Axel

YUMRUĞUM TELEFONUN ETRAFINDA SIKILAŞIYOR. "BU SENİ İLGİLENDİREN BİR ŞEY DEĞİL.

ama bir parça kış için her şeyi bir kenara atmayacağım."

"Neredeyse daha önce de yapmıştın" dediğini duyabiliyorum.

Bu kaltak.

"52 yaşındayım. 30 yaşında bir salak değilim."

"Ve oğlunun yaşına senden daha yakın!" Janet Teyze homurdanıyor.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Görünüşe göre birinin babasıyla sorunları var."

"Baba sorunları mı?" Asitli bir kahkaha attım. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

"Hayır mı? Bu da senin hatalarından biri gibi görünüyor." "Geçmiş hatalarımı tekrarlamayacağım."

Başımı salladım. "Daha ileri gitmeden buna bir son veriyorum." Maddie'nin neler yaşamış olabileceğini düşünerek gözlerim kapanıyor. "Bunun arkasında senin olduğunu bilmeliydim. Ondan özür dilemeni istiyorum."

"Ne?!" Janet Teyze çığlık atıyor.

"Beni duydun. Senden özür dilemeni istiyorum - dükkanıma postalayacağın bir mektupla, böylece yüzünü görmek ya da sesini duymak zorunda kalmayacak - ve sonra ona bir daha tek bir kelime bile söylemeni istemiyorum."

"Yapamazsın-"

"Yapabilirim ve yapıyorum da," diye çıkıştım. "Onu incittiniz. Ve hayatımın geri kalanında bir daha asla görmemek üzere ikinizden birini seçmem gerekseydi, karar vermek için bir saniyeye bile ihtiyacım olmazdı."

Aramayı sonlandırıyorum.

Söylemek istediğim daha çok şey var. Ona takmak istediğim o kadar çok isim var ki.

Ama ne kadar bağırsam bağırayım, ne kadar ikna edersem edeyim onun soğuk ve ölü kalbine ulaşamayacağımı biliyorum.

Annemin kız kardeşi her zaman berbat bir kaltak olmuştur. Kin ve öfke doluydu ve hayattan aldığı tek zevk başkalarına acı çektirmektir.

"Siktir!" Önümdeki pencereye doğru
bağırlıyorum. Şimdi her şey çok anlamlı
geliyor.

Maddie'nin kırmızı çerçeveli gözleri. Sessizliği. Bana sırtını dönmesi,
beni uzak tutması.

Mücadele ediyordu.

Ve bana yaslanmadı.

Çenemi esnetirken azı dişlerim gıcırıyor.

Onunla konuşmamız gerekecek. Aramızda sır yok. Aramızda yok.

Maddie bana söylemeden ne kadar zaman geçirmiş olabilir?

Eğer Brian'ın yeni kız arkadaşı tuvalet kabinlerinden birinde oturup
Janet Teyze'nin zehirli sözlerinin her birine kulak misafiri olmasaydı,
hâlâ bilmiyor olacaktım.

Adım atmaya başladım.

Normalde Pazartesi sabahı Brian'la karşılaşmazdım bile ama karşılaştım.
Ve o zaman bana Maddie'nin nasıl olduğunu sordu.

Onunla ilgilenmesinden memnun olduğum için Maddie'nin midesinin
daha iyi olduğunu söyledim. Ya da bu sabah sormak için mesaj attığımda
öyle söylemişti. Ama Brian kafası karışmış gibi bana baktı ve *mide*
kelimesini tekrarlardı. Sonra gözleri büyüdü ve *bilmediğini söyleme* şekli
ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Brian, Kaltak Janet'in söylediği her şeyi bana anlatmaya başladı.

Her boktan kelimeyi.

Her hakareti.

Maddie'nin karakterine her bıçak
darbesi. Görünüşüyle ilgili her yorum.

Kızgınlık öfkeye dönüştü.

Benim Maddie'm. Benim tatlı Maddie'm.

Telefonumu cebime sokuyorum.

Erken olması umurumda değil, onu görmem gerek. Ve konuşmamız
gerek.

Ona kocaman sarıldıktan sonra.

Dışarı çıktığımda dükkan tuhaf bir şekilde sessiz görünüyor. Her zamanki yan konuşmaların hiçbiri olmuyor. Kimse işinden başını kaldırıp bakmıyor bile.

Bugün neler oluyor?

Daha sessiz. Daha fazla bakış.

Bu her neyse onunla uğraşacak vaktim olmadığı için iç çekiyorum ve Rodrigo'yu arıyorum.

Onu görünce o tarafa yöneldim.

Bir şeylerin farklı olduğunu fark etmeden önce birkaç adım daha atıyorum. 4. bölme boş.

"Ne oluyor be?" Yarı bağırmadan önce homurdanıyorum, "Rodrigo! Nerede bu lanet Mini?"

Ona götürüp sürpriz yapmayı planlıyordum. Kimse yerinden oynatmamalıydı.

Rodrigo genellikle ruh halimden en az etkilenen kişidir, ama yüzünü bana döndüğünde gergin görünüyor.

"Um," bir elini ensesinde ovuşturuyor. "Nerede bu lanet araba?" Tersledim.

"O uh..."

Kötü bir his betonu aşip bacaklarıma tırmanıyor. "*O* ne?"

Rodrigo'nun tam önüne gelene kadar durmuyorum ve o benimle göz göze gelmiyor.

"O. Ne?" diye tekrarlıyorum, öfkem artıyor.

"Kahretsin, dostum." Dönüp arkasındaki banktan bir şey aldı ve bana uzattı.

Yavaşça, düz kağıt torbayı ve şarj cihazımın anahtarlarını alıyorum.

Çantanın içine bakıyorum, şeffaf ambalajda birkaç sandviç görüyorum. Beynim her şeyi yavaş yavaş bir araya getiriyor.

"Nedir bu?" Soruyu soruyorum, cevabı zaten bildiğimden endişeleniyorum. "Nereden aldın bunu?"

"Onları bana o verdi," diye rahatsız edici bir nefes verdi. "Ne zaman?"

Sonunda bana baktı, "Ofisinden ayrıldığında."

"Ofisimden çıktığında," diye tekrarlıyorum, gelmiş geçmiş en büyük moron gibi.

"Evet. Bakın, ikinizin arasında ne olduğu beni ilgilendirmez ama o oldukça üzgündü." Yüzünü buruşturdu. "Ağlamakla aram iyi değildir. kadınlar."

Ağlayan kadınlar.

"Bugün mü?" Parmağımla yeri gösteriyorum. "Bu bugün mü oldu?"

"Uh..." Rodrigo birilerinin onu kurtarmaya gelmesini umuyormuş gibi etrafına bakınıyor ama ne kadar çılgınca görüldüğüm umurumda değil.

"Evet."

Elimdeki yiyecek torbasına bakıyorum.

O buradaydı.

Buraya öğle yemeğiyle geldi.

Benim için. Ve ağlayarak gitti.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Her şey yerine oturuyor.

"Siktir!"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve üç adım sonra arabama doğru koşmaya başlıyorum.

Her ne duyduysa... "Siktir!"

Kükredim.

Bu çok kötü.

Kapımı açıp yiyecekleri yolcu koltuğuna fırlattım.

Maddie öğle yemeklerini benimle yiyecek. Her zaman benimle.

Başka kimse yok.

OceanofPDF.com

Bölüm 75

Maddie

GÖZYAŞLARIMI YANAKLARIMDAN SILIP, DURAKTA UZUN BİR SÜRE DURAKLIYORUM.
tabelası, işten uzakta değil.

*İyi olacaksın. İyi
olacaksın. Yeterli
olacaksın.*

Diğer yöne dönmek için flaşörümü yaktım.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca 7W

Axel

BİRİSİ KORNA ÇALIYOR, BEN DIREKSİYONU KIRIYORUM, DÖNÜŞÜ

Kavşak çok hızlı.

Çok kötü.

BeanBag Coffee Shop önümde beliriyor ve gözlerim çoktan onun arabasını bulmak için caddeyi tarıyor.

Ben göremiyorum.

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum.

Belki başka bir yere park ediyordur. Belki arka tarafta birkaç yer vardır.

Sinyal verme zahmetine girmeden, caddenin karşısına geçip dükkanın hemen önündeki açık park yerine girerek başka bir arabanın önünü kestim.

Arabayı kapatıp kilitlemek için gereken saniyeleri boşa harcamayı reddederek arabayı çalışır halde bırakıyorum.

Kasada kısa bir kuyruk var - Maddie'nin bana daha önce bahsettiği 11:00 telaşı - ve sabırlı olmam gerektiğini biliyorum ama değilim. Sabırlı olmayacağım. Konu o olunca olmaz.

Sıranın yanından geçerek sipariş veren kişinin yanında duruyorum.

Benim yaşlarımdaki kadın bana bakıyor, sonra tekrar bakıyor.

Onu görmezden geliyorum ve tezgâhın arkasındaki çocuğa sesleniyorum. "Maddie nerede?" "Umm," benimle sipariş vermeye çalışan kadının arasına bakıyor.

"Griff," adını hatırlıyorum, "Maddie nerede?"

"O burada değil," diye bir ses daha geliyor ve espresso makinelerinin yanında duran kadını tanıyorum.

Bakışlarımı ondan ayırmıyorum, "Nerede o?"

Kadın uzun bir süre bana bakıyor ve bildiğini görebiliyorum ama bana söyleyip söylemeyeceğine karar veriyor.

"Lütfen," diye bağırdım.

Cevap vermeden önce dudakları büzülüyor. "Bugün gelmeyeceğini söylemek için mesaj attı. Kendini iyi hissetmiyormuş."

Bağırılmamak için çenemi sıkıyorum ve gidiyorum.

Arabama geri dönerken, vücudumdan akan duyguları sıralamaya çalışıyorum.

Çok fazla öfke var.

Janet Teyze'ye öfke. Kendime. Ve hatta Maddie'ye.

Gerçek konusunda bana güvenmeliydi.

Onu koruyacağımı bilmeli. Onun için

ne hissettiğimi bilmeli.

"Siktir!" Yumruğumu direksiyona vuruyorum.

Bilmesi *gerekirdi*. Ama bilmiyor. Çünkü ben koca bir aptalım ve ona hiç söylemedim.

Yol boyunca kendime küfrederek birkaç dakika içinde Maddie'nin evine varıyorum.

Ama korktuğum gibi, o burada değil.

Ve telesekretere gönderdiği üçüncü aramadan sonra onun ön basamağına yığılıyorum.

Bu iş bitmedi ve ben de pes etmeyeceğim. Maddie'm

kaçmaya çalışabilir ama sonsuza kadar saklanamaz.

Ve onu bulduğumda.

En küçük bir gerginlik bile omuzlarımdan ayrılıyor.

Onu bulduğumda, bana ne kadar ait olduğunu anlamasını sağlayacağım.

Ve ona ne kadar ait olduğumu.

Bölüm 77

Maddie

TITREYEN PARMAKLARDAN BIKTIM. TITREYEN DUDAKLAR. GÖZYAŞLARINDAN.

Bütün o lanet gözyaşları.

Elouise'in ön kapısındaki kodu girerken sağ bileğimi sabit tutmak için sol elimi kullanıyorum ve ikinci denemede doğru yapıyorum.

Bir bip sesi geliyor, sonra sürgüyü çevirip serin iç mekana giriyorum. Perdelerin hepsi kapalı ve ev filtrelenmiş güneş ışığıyla loş.

Kısa bir süre önce en iyi arkadaşım görüştüğü adamdan uzak durmak için benim evimde saklandı ve şimdi ben buradayım. Axel'la konuşmak zorunda kalmamak için onun evinde saklanıyorum.

Axel.

Nefes al - 1, 2, 3, 4.

Mutlu olduğum yeri

bulmaya çalışıyorum. Nefes

almaya çalışıyorum.

Nefes verin - 1, 2, 3, 4.

Çantam omzumdan düşüyor ve onu yakalama zahmetine girmeyip yere düşmesine izin veriyorum.

Gümbürtü, zihnimde koşturan anıların arasından zar zor duyuluyor.

"Sen Maddie misin?"

Axel'in sesini ilk kez duymak sonsuza dek ruhuma kazınacak. Derin, çakıllı sesi. Sanki sesini pek kullanmıyor. Diğer insanlarla pek konuşmuyor.

Ama benimle konuştu.

Bir sonraki nefes alışım bir inleme sesiyle kesildi.

"Maddie." Elleri benimkileri nazikçe sıkıyor. "Bebeğim, bana bak."
Yavaşça bakışlarımı onunkilerle buluşturuyorum.
Başını hafifçe salladı, "Sakın bunun için üzülmeye kalkma."
Göğsümden bir hıçkırık dökülüyor.
Şu an yanımda olması için neler vermezdim. Bana üzülmememi söylemesi. Beni koruyacağını söylemesi. Beni güvende tutacağını.
Kanepeye yığılacak kadar yaklaşıp kadar ayaklarımın tökezlemesine izin veriyorum.
Bir hıçkırık daha.
Gözlerimi zorla kapatıyorum ve beni ikinci kez Bar'da bulduğu zamanı hatırlıyorum.
"Bana sarıldın amına koyayım."
Körü körüne yanımdaki yastığa sarılıyorum ve onu vücuduma yapıştırıyorum.
Elimden geldiğince sıkı tutuyorum.
Ertesi sabahı hatırlıyorum.
Yavaşça yaklaşıyor, "Sana burada olacağımı söylemiştim... Sana asla yalan söylemeyeceğim."
Ağzımı yastığın yumuşak pamuğuna bastırarak kalp kırıklığı seslerimi bastırıyorum.
Çok uzun yıllarımı yalnız geçirdim. Tek başıma. Ve buna alıştım.
Yalnızlık benim normalim oldu.
Ama sonra Axel hayatıma girdi ve her şeyi değiştirdi.
Her şeyi.
Ve şimdi bu yalnızlık bana işkencenin en kötüsü gibi geliyor. Sanki duvarları pürüzsüz, tutunacak hiçbir şeyi olmayan ve dışarı çıkmanın hiçbir yolu olmayan derin bir mağaranın dibinde duruyormuşum gibi.
Özgürce ağlayarak, yan tarafıma kıvrılana kadar vücudumun eğilmesine izin veriyorum.
Ne kadar denesem de, daha fazla anının gelmesini engelleyemiyorum.
Axel'in anıları. Hatırlayabildiğim en mutlu anım.
Elleri yüzümde.
Boynumun arkasındaki tutuşu.
Uyurken beni nasıl tuttuğunu.
Ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde, rol yapmama izin veriyorum. Her şey hala gerçekmiş gibi davranmama izin veriyorum.
Ve hala güvende olduğumu.
"Tadına bak." Bardağı kaldırmaya başlıyor, sonra çevirmek için duraklıyor, böylece dudaklarım az önce onun dudaklarının olduğu yere

degecek.

"Neden?"

"...Benim seninle gurur duyduğum kadar senin de bununla gurur
duymanı istiyorum." OceanofPDF.com

Bölüm 78

Axel

"ONU BULABILDİN Mİ?" BRIAN MUTFAĞA GIRERKEN SORAR.

"Hayır." Kahvemi bitirdikten sonra onun için de bir fincan aldım. "Ama içeceğim."

İçmem gerekenden daha fazla kahve içiyorum ve bu yüzden uykularım kaçıyor ama bu kendimi ona yakın hissetmemi sağlıyor. Dört korkunç gündür onu görmemiş olsam bile.

Brian başını sallıyor, ona uzattığım bardağı alıyor. "Biliyorum."

Çok sıcak olduğunu bildiğim için kendiminkini yere bırakıp oğluma bakıyorum. "Bu konuda soğukkanlı olduğun için sana minnettarım." Bunu daha önce söylemeliydim. "Maddie'yle tanışma şeklimizin biraz tuhaf olduğunu biliyorum."

Brian kıkırdar, "Yani, evet. Ama biraz da komik." Omuz silkiyor, "Ve gittiğine sevindim. O iyi biri. Ve bilerek yapmamış olsam da onu ektiğimi düşünmek kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor. Sizin tanışıp aşık olmanız çok daha iyi."

O kadar rahat söylüyor ki. *Sevgiyle*. Sonra kahvesini bırakıyor ve sanki önemli bir şey değilmiş gibi telefonundan bir şeyler okumaya başlıyor.

Ama öyle.

Bu büyük bir anlaşma.

Maddie ve benim için *aşk* kelimesinin kullanıldığını ilk kez duyuyorum. Ama bunu düşünmeme gerek yok.

Hiç de değil.

Onu çok seviyorum. Ve onu geri alacağım.

Adanın etrafında yürüyorum ve Brian'a sarılıyorum.

İlk başta sertleşiyor, belli ki bunu beklemiyor ve bu da ona daha sıkı sarılmama neden oluyor.

"Ah," Brian sırtımı sıvazlıyor. "Bu nedir?"
"Bu bir sarılma."
"Evet, tamam. Ölüyor musun?"
"Ne?" Başım geriye doğru kalktı.
"Hayır." "Ölüyor muyum?"
Gözlerimi deviriyorum, "Ölmüyorsun."
"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Elimden kurtulmaya çalışıyor. "Bu sarılma da neyin nesi?"
"Bunlar senin için iyi." "Oookay,"
diye tekrar sırtımı sıvazladı.
"Atla bakalım seni küçük pislik. Sen de bana sarılana kadar bırakmayacağım."
Brian hayatımda duyduğum en büyük iç çekişi yapıyor, sonra iki kolunu kaldırıp bana sarılıyor.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca 77

Maddie

YAĞMUR ÇUBUĞU KAPININ ÜZERİNDE PATLADI VE BAŞIMI KALDIRIP
Kimin geldiğini, sadece bir müşterinin çıktığını görünce rahat bir nefes alıyorum.

"Biraz ürkek, değil mi patron?" Griff şaka yapıyor.

Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

"Sadece biraz yorgunum." "Uh huh."

Yalan değil. Yorgunum. Tam olarak ruhum tükenmiş durumda. Ama kimse bunu duymak istemez.

Pazartesi günü dükkâna dönmeyince Griff'e mesaj attım ve haftanın geri kalanında benim vardiyamı üstlenip üstlenemeyeceğini sordum. Evet dedi, şaşırtıcı bir şekilde soru sormadı ki bunun için minnettardım.

Tüm hafta boyunca uzak kalamayacağımı biliyordum ama birkaç güne ihtiyacım vardı. Kendime acımak ve içinde bulunduğum durumun gerçekliğiyle yüzleşmek için birkaç gün.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Şu anda oraya gidemem.

Aşk için yaratılmadıysam ne olmuş?

Hayatıma olduğu gibi devam etmem gerekiyorsa ne olmuş

yani? Ben iyiyim, iyiyim ve kendim için yeterliyim.

Açıkçası insanlardan uzak birkaç gün -ya da yıl- daha geçirebilirim. Ama Elouise ve Beckett balayından eve dönüyorlar.

Yirmi dakika önce. İstesem Elouise'in onlarla kalmama izin vereceğini biliyorum ama kötü enerjimle yeni evlileri üzmem istemiyorum.

Gözlerim yine saate takılıyor.

Saat daha erken, 10:00 bile değil ama şimdiden öğle yemeği saatinden korkmaya başladım.

Çünkü ya...

Başımı kendime doğru sallıyorum. Axel içeri gelmiyor.

O ilk gün ondan birkaç cevapsız arama aldım. Ve bana bir sesli mesaj bıraktı. Sadece bir tane. Onlarca kez silmeye çalıştığım bir tane. Yüzlerce kez. Ama yapamadım.

Onun yerine her gece dinliyorum. Bir çeşit çarpık güvenlik battaniyesi gibi onun sesine sarılıyorum. Şimdi bile kelimeleri hissedebiliyorum.

"Maddison, beni bir daha asla endişelendirmeyeceğine söz vermiştin. Ama şimdi buradayız, ben senin ön merdivenlerinde oturuyorum ve sen rüzgarın içinde. Bunun sonuçları olacak bebeğim."

Tek söylediği buydu. Ve o zamandan beri geri aramadı. Mesaj atmadı. Hiçbir şey yok.

Ve bu benimle işinin tamamen bittiği anlamına mı geliyor, yoksa ikinci ayakkabının düşmesine daha var mı bilmiyorum.

"Yani..." Griff başlar, "Senin *yokluğunun* her gün buraya gelip seni arayan öfkeli adamla bir ilgisi yok, değil mi? Öyle mi?"

Ona bakmak için yavaşça başımı çeviriyorum.

Her gün mü?

"Ne büyük öfkeli adam?" diye sorarken sesim titriyor.

Griff elini kaldırarak pencereden dışarıyı gösterdi, "*Şu* büyük kızgın adam." Bakmak için dönmeden, bir gıcırtyla yere düşüyorum.

"Aman Tanrım, bu o mu?!" Tıslıyorum.

"Bu o," Leslie yüzünde kocaman bir sırıtışla yaklaşıyor.

Bana uzanıyor ama ellerini savuşturuyorum. "Kes şunu! Ne yapıyorsun?"

Leslie ellerini kalçalarına koyarak ofluyor. "Seni kendinden kurtarmaya çalışıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Çıldırma Paspası'na doğru ilerlerken şimdi fısıldıyorum. Yıllardır burada duran kalın bir paspas parçası, ani zihinsel çöküşler için mükemmel.

"Gerçekten ondan sonsuza dek kaçabileceğini mi sandın?"

Leslie'nin söyleme şekli kulağa saçma geliyor. Ama evet. Evet, ondan sonsuza dek kaçabileceğimi düşünmüştüm.

Yağmur çubuğu tekrar patlıyor ve dizlerimi yukarı çekiyorum.

Telefonlarına cevap vermedim çünkü telefonda bile olsa bu tür bir yüzleşmeyle uğraşmak istemedim.

OceanofPDF.com

Bölüm 80

Maddie

AXEL'IN AĞIR AYAK SESLERİ, DÜKKÂNA DOĞRU İLERLEYİŞİNİ GÖZÜMDE
CANLANDIRMAMI SAĞLADI.

Ama...

Gözlerim açıldı.

Hâlâ kasanın arkasında duran Griff'e bakıyorum ve bakışlarının yönü
korkumu doğruluyor. Axel tezgâha doğru yürümüyor. Etrafından dolaşıyor.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

Ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor ve gözlerimi yere
indiriyorum. "Uh, sanmıyorum..." Griff yarım ağızla şöyle
demeye çalışıyor

ama muhtemelen bunun ne kadar boş olduğunu görerek vazgeçiyor.

Axel'in botları görüldüğünde nefesimi tutuyorum ve tamamen yok
olmam için ne tür bir dua etmem gerektiğini merak ediyorum.

Gözlerim, kendi ayakkabılarımın uçlarından birkaç santim ötede
durana kadar aşınmış botlara kilitli kalıyor.

"Maddison."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, sesinin tınısı kamburlaşmış
omurgamdan aşağıya anıların ürpertisini gönderiyor.

Ben başımı kaldırmayınca Axel bir dizini yere koyarak çömeliyor.

"Maddison Faye Richards, benimle isteyerek gelebilirsin ya da ben
Seni bir velet gibi buradan çekip çıkaracağım." Parmakları gevşek bir tutam
saçı yakalıyor, nazikçe çekiştirmeden önce kıvrımın parmağının etrafında
dönmesine izin veriyor.

O burada.

*O burada ve tam önümde. Ve nedenini
bilmiyorum.*

Ağır bir nefes tenimde tüyler ürpertiyor, "Pekâlâ."

Ses tonu o kadar kesin ki, kalbimin son parçalarının da protesto için sızlanmasına neden oluyor.

Bağırmak istiyorum.

Ona gitmemesi için bağır.

Ona uğruna savaşmaya değer olduğumu söyle. Ama o çoktan harekete geçti.

Daha yakın.

Bekle, yaklaşıyor! Büyük eller belimi kavırıyor. "Ne-
"

Axel beni kendine doğru çekip omzu karnıma bastırana kadar eğildiğinde sorum kesiliyor.

Sonra ayağa kalkar.

Ayağa kalkıyor!

Ve ben çılgılık atıyorum. Kendimi aniden omzunun üzerinden baş aşağı sarkarken bulduğumda dengem bozuldu.

Yürümeye başladığında, yüzümün sırtına çarpmasını önlemek için uzanıp giysilerini tutuyorum.

Tulumunun fermuarı açılmış ve beline dolanmış, parmaklarımın kumaşın içine girmesine izin veriyorum. Dar beyaz bir tişörtle kaplı güçlü gövdesinin görüntüsünü görmezden gelmeye çalışıyorum.

Muhtemelen protesto etmeliyim. Bağır. Tekmelemeliyim. Bir *şeyler* yapmalıyım.

Ama... bu Axel. Ve onu çok özledim. Ne olursa olsun, onu *çok özledim*.

Tezgâhın sonuna geldiğimizde başımı kaldırdığımda Griff'in ağzı açık bir şekilde arkamızdan baktığını ve Leslie'nin elinde çantamla bize yetişmek için koştuğunu görüyorum.

"İşte," diye uzatıyor ama çantayı Axel'e vermek için aceleyle üst tarafımdan geçiyor.

"Bugün dönmeyecek," sesi kalçalarımın titreyiyor. Leslie gülüyor,

"Umarım dönmez."

Ve başka hiçbir açıklama yapmadan Axel beni de yanına alarak ön kapıdan içeri girdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 81

Axel

OMZUMA ASILI MADDIE'NİN AĞIRLIĞI BENİ TEKRAR

yeryüzünde. Onsuz, kendimi kaybolmuş
hissettim. Başboş. Arabamın yanına
gelene kadar durmadım.

"Seni yere yatıracağım," diyerek kalçalarına doladığım kolumu
sıkıyorum, "ve eğer kaçmaya çalışırsan seni durduracağım." Sessizlikle
karşılaştığımda, elim kalçalarının arasına sıkışana kadar kavrayışımı
değiştiriyorum. Elimin üst kenarı, göbeğini kaplayan sıcak kot pantolona
doğru bastırıyor.

Sarsılıyor ve bir şehvet dalgası bedenime yayılıyor.

"Bana anladığını söyle."

Vücudu biraz hareket ediyor ve başını salladığını hayal ediyorum.

"Anlıyorum."

Yavaşça, her parçası benim her parçama değsin diye, onu yere
indiriyorum.

Önümde durduğunda, bakışlarını inceliyorum. Yorgun
görünüyor. Ve üzgün. Ama korkmuş görünmüyor.

Dudaklarımız birbirinden bir santim uzaklaşana kadar eğildim, hızlı
nefes alışını duydum. Ama onu öpmedim. Henüz öpmedim.

Yolcu kapısını açmak için onun yanından uzandım. "Atla."

OceanofPDF.com

Bölüm 82

Maddie

BANA SÖYLENENİ YAPARAK AXEL'IN ARABASINA BINDIM VE İTAATKAR BİR ŞEKİLDE KEMERİMİ BAĞLADIM.

kapıyı kapatırken emniyet kemeri.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Burada olduğuna inanamıyorum.

Aracın önünde daireler çizirken onu izliyorum. Kasları şişkin.

Dövmeleri sabah güneşinin altında parlıyor. Göğsü nefes alıp verdikçe inip kalkıyor.

O direksiyona geçip motoru çalıştırana kadar dudaklarım birbirine yapışık kalıyor. "Neredey-"

Başını sallıyor, "Konuşmak yok. Henüz değil, Baby Doll." Ağzımı kapattım.

Bana Bebek Bebek derdi.

Hâlâ kafam çok karışık.

Yani o burada. Beni bulmaya ve beni alıp götürmeye geldi.

Bu iyiye işaret olmalı, değil mi? Bütün bunları bana bittiğini söylemek için yapıyor olamaz.

Ama ondan duyduğum şeyler.

Başımı yavaşça hareket ettirerek profiline bakacak kadar çeviriyorum.

Orada bir gerginlik var. Boynunda bir gerginlik. Ama hangi duyguyu hissettiğini anlayamıyorum.

Sesi kızgın geliyordu, ama bana sarılma şekli...

Elini bacaklarımın arasında hissettiğimi hatırlayarak kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi eli uzanıyor ve kalçamı kavırıyor.

Gözlerim hareketi takip ediyor.
Gülün çizgilerini takip etmek istiyorum. Parmaklarımı tenine dokundurmak. Ama kaçınıyorum. Onun yerine dudağımı ısırıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 83

Axel

MADDIE KENDISINE SÖYLENENİ YAPAR VE KONUŞMANIN SONUNA KADAR SESSİZ KALIR.

Sür. Evinin önüne gelip park ettiğimde hiç şaşırmamış gibi davranıyor.

"Dışarı," diyorum ona, arabadan çıkmadan önce arka koltuktan çantasını alıyorum.

Elimi sırtına koyup onu eve kadar götürebileceğimi biliyorum. Ama ona ulaştığımda, bunun yeterli olmayacağını biliyorum.

Ben de hiç uyardıktan eğildim ve Maddie'yi omzumun üzerinden kaldırdım.

"Axel!"

Adımı söylediğini duymak lanet ruhuma merhem oldu ama yine de kışına bir tokat attım.

"Sus," arabanın kapısını tekmeleyerek kapattım. "Ve ne giydiğini fark etmediğimi sanma."

Tezgahın arkasına düştüğünü gördüğümde, onu geri kazanma yeteneğime dair küçük bir şüphe hissettim. Sonra onu daha yakından gördüm ve tüm şüphelerim kayboldu. Çünkü orada oturuyordu, bana bakmayı reddediyordu ve üzerinde benim kazağım vardı.

Kışına bir şaplak daha attım, sırf bu yüzden, inlettim onu.

Kaldırımdan ön kapısına doğru dönerken, komşu çocukların yine ön merdivenlerinde oturduklarını fark ediyorum.

Tüylü saçlı olan ayağa kalkmaya başladı ama ben elimi kaldırdım. "O iyi."

Omuz silkip tekrar oturmadan önce gözleri benimle Maddie'nin tutsak formu arasında gidip geliyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.
Diğer herkes bu kızın benim olduğunu anlamış görünüyor.
Maddie'nin de bunu anlamasının zamanı geldi.

OceanofPDF.com

Bölüm 84

Maddie

AXEL ÇANTAMDA EVİN ANAHTARLARINI BULUP KAPININ KILIDINI AÇARKEN
DINLIYORUM.

Kapı.

Eve girdiğinde beni yere bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor.
İlerlemeye devam ediyor, odama dönene kadar durmuyor. Sonra hızlı bir
hareketle yer değiştirip beni yatağıma geri bırakıyor.

Bir kez zıpladığımda nefesim kesiliyor.

Otomatik tepkim doğrulmak oluyor ama Axel avucunu göğsüme
bastırarak beni tekrar aşağı itiyor.

"Asansör."

Neyi kaldıracacağını sormak için ağzımı açıyorum ama sonra ellerini
kotumun düğmelerinde hissediyorum.

Axel fermuarımı indirirken zaten düzensiz olan nefes alışverişim
hızlanıyor ve kalçalarımı kaldırıyorum. Ama orada durmuyor. Devam
ediyor, kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı sürüklüyor, külotumu da
onlarla birlikte alıyor.

Bunu yapmamalıyım.

Ona körü körüne itaat etmemeliyim. Ama
vücudum ona karşı gelmeme izin
vermiyor.

Bunu istiyor.

Onu istiyor.

"Yatağa çık."

Başının arkasına uzanıp tişörtünün arkasını kavrayıp çekerek çıkarırken
geriye doğru titriyorum.

Onu görünce ağzım sulanıyor. Tüm teni sergileniyor.

"Bacaklarını aç."

Axel yatağın yanında durmuş bana bakarken dizlerimin bağı çözülüyor.

Tulumunu kalçalarından aşağı doğru iterken bir inilti çıkarıyor ve kalın siki serbest kaldığında duruyor.

İri elinin uzunluğu kavrayışını, dibinden sıkıca kavrayışını izliyorum.

"Seni bekletmeliyim." Okşuyor. "Sana mastürbasyon yapmamı izletmeliyim." Aşağı doğru vuruyor. "Seni döllerimle kaplamalıyım, böylece sonunda elde edersin." Yaklaşıyor. "Sonunda anlamam için."

Axel yatağa tırmanıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve açık kalçalarımın arasına diz çöküyor.

"Sonunda neyi alacaksın?" Gözlerim, girişime birkaç santim uzaklıktaki horoza kilitlenmiş halde soruyorum.

Axel eğiliyor, ağırlığını bir eliyle destekliyor, diğer eliyle de boğazımı hafifçe sıkıyor.

Eli, parmak eklemleri çenemi yukarı itip bakışlarımızın kilitlenmesine neden olana kadar yukarı kayıyor.

"Benim olduğumu." Kavrayışı sıkılaşıyor, sonra gevşiyor. "Seni asla bırakmayacağımı."

"Ama-"

Başını sallar. "*Aması* yok, bebeğim. Benim boktan teyzem sana o şeyleri asla söylememeliydi." Parmakları bükülür. "Ama bana söylemeliydin."

Gözlerimde biriken yaşları hissedebiliyorum. "Ama ben seni duydum."

Kalçaları düşüyor, sikiinin klitorisime yaptığı ani baskı beni inletiyor.

"Onu azarladığımı duydun." Boğazımdaki el tekrar sıkılıyor. "Ve eğer kalsaydın ya da bir şey söyleseydin, bunu bilecektin." Eli gevşiyor, başımın arkasına doğru kayıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve boynumu kavislendiriyor. "Ama bu da benim suçum. Çünkü belli ki bana henüz güvenmiyorsun. Ve bu benim hatam."

"Sana güveniyorum," diye fısıldıyorum, ilk gözyaşlarım serbest kalıyor.

Ona inanıyorum.

Ve bilmeliydim.

Bir şey söylemeliydim.

Keşke bir şey söyleseydim.

Kararlarım ikimize de çok acı çekti. Çok fazla kalp ağrısı.

Axel daha da eğilerek alnını alnıma bastırıyor. "Bana yeterince güvenmiyorsun. Güvenmiş olsaydın, senin hakkında asla kötü bir şey söylemeyeceğimi bilirdin."

Yer değiştirip dudaklarını kulaklarıma yaklaştırıyor. "Ve sana söylemediğim için bu benim hatam."

Ellerim çıplak yanlarını kavırıyor. "Bana ne söyleyeceksin?" Boğazım düğümlendi. Duygular damarlarımı dolduruyor.

Ve sonra söylüyor. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemeliydim." İçimden bir şeyler koptu.

Tam ortadan, ruhum ikiye bölündü. Önceki ben ile şimdiki *beni birbirinden* ayırıyor. Axel yanımdayken olabileceğim *ben*.

Ve sonunda nefes alabildiğimi hissediyorum.

Sevgiler.

Biri beni seviyor.

Axel beni seviyor.

Onlarca yıldır ilk defa nihayet nefes alabiliyorum.

Axel'in sesi kalın, "Benim için her şeyin sen olduğunu açıkça belirtmeliydim," diyor. "Sen benim için her şeysin."

Kalçaları sallanıyor ve zevk içime işliyor. Bu çok fazla. Hepsi çok fazla.

Ve istediğim her şey var.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve hıçkırarak nefes alıyorum.

Dudakları tuzlu izlere bastırıyor, "Şu andan itibaren bana söyle her şeyi." Ağzı diğer tarafa geçiyor ve gözyaşlarını da öpüp uzaklaştırıyor. "Her şeyi."

Mutluluk ve şehvet, en iyi türden bir kafa için karnımda dönüyor.

Yanlarını bıraktım ve ellerimi aramıza soktum. Avuçlarımı yanaklarına yerleştirdim.

Gözlerinin içine bakabilmem için yeterince geriye yaslanıyor. "Her şey mi?" Fısıldıyorum.

Kalçaları geri çekilirken başını yavaşça sallıyor, ta ki aletin ucu açıklığıma bastırana kadar. "Her şey," diye tekrarlıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve bakışlarını tutarak ona sahip olduğum en büyük şeyi söylüyorum. "Ben de seni seviyorum."

Bana bakarken her santimi hareketsiz.

Cesaretimi topluyorum, Axel'in her bir sözüyle bana bahşettiğı cesareti topluyorum ve tekrar söylüyorum. Daha yüksek sesle. "Seni seviyorum."

Kalçaları ileri doğru itmeye başladığında başka tarafa bakmıyor. Aletin başı beni açıyor.

İzinsiz giriş karşısında inliyorum ve Axel yavaşça ilerlemeye devam ediyor. "Tekrar söyle," diye homurdanıyor.

Hiç tereddüt etmedim. "Seni seviyorum."

Nefes alışının sesi, göğsündeki sarsıntı, kalbimin son pürüzlerini de yumuşatıyor.

Yavaşça daha derine iterken gözleri benimkilerde kalıyor. Daha derine. Ta ki kabzasına kadar gömülene kadar. Ve biliyorum ki o da bu anı en az benim kadar hissediyor.

Amım onun etrafında kasılıyor ve o orada duruyor. Sikini neredeyse sonuna kadar dışarı çekmeden önce kalçalarını sıkıca içime bastırıyor.

"Bana üzgün olduğunu söyle." Bir kalp atışı daha tutarak tekrar içime soktu. "Gittiğin için üzgün olduğunu söyle."

Bu yavaş tempo beni öldürüyor. Vücudum patlamaya hazır. Sevinç, sevgi ve kabullenme duyguları beni doğrudan uçurumun kenarına gönderiyor.

"Özür dilerim."

Çekiyor ve ben her kalın santimin sürüklenişini hissediyorum. "İçinden geldiği gibi söyle."

"Gittiğim için özür dilerim."

Bana çarptı ve ben çılgılık attım.

"Tekrar," diye başka bir cezalandırıcı itiş talep ediyor.

"Çok özür dilerim." Gözyaşlarım geri geldi, gözlerimden özgürce akıyor.

Ama

Bunlar rahatlama gözyaşlarıydı ve onu yakınımda tutmak için kollarımı boynuna doladım. "Seni terk ettiğim için özür dilerim. Sana güvenmediğim için özür dilerim."

Tekrar içime girdi ve ben tam oradaydım. Neredeyse oradaydım. Birbirine çarpan ezici hisler.

OceanofPDF.com

Bölüm 85

Axel

MADDIE ALTIMDA KIVRANIYOR VE BİR ELİMİ ARAMIZA SOKUYORUM.

Başparmağım vücutlarımız arasındaki kayganlığa giriyor ve önce nazikçe hassas klitorisinin üzerinden geçiyorum.

"Axel!" Kukusu etrafımda sıkıştı.

"Tekrar söyle." Başparmağımı daha sert bastırıyorum.

"Seni seviyorum!" diye haykırıyor ben tomurcuğunun etrafında hızlı daireler çizerken.

Hareketlerim özensizleşiyor. Kalçalarım ona çarpıyor.

Başparmağım onun güzel klitorisine masaj yapıyor.

"Ben de seni seviyorum, Baby Doll. Şimdi beni ne kadar sevdiğini göster.

Benim için gel." Tekrar içine girdim. Ve tekrar. Ve o çözüldü.

Kukusu bana yapıştı, kasılıyordu.

"İşte bu," diye dişlerimi sıktım, durmadım. "İşte bu, bebeğim. Babanın sikine gel."

Boşalırken hıçkırığa hıçkırığa ağlarken elleri sırtımı tırmalıyor.

"Benim olduğumu söyle."

Hâlâ titriyor ve amcığı sikimi boğmaya çalışıyor ama cevap vermeyi başarıyor. "Ben seninim." Göğsü kabarıyor. "Ve sen de benimsin."

Beni dibe çekmek için tek gereken onun sözleri.

Yüzümü boynuna doğru indiriyorum ve kalın sikimi gidebildiği yere kadar içine gömüyorum.

Sonsöz

Maddie - Bir Ay Sonra

EVİNİN ÖNÜNE GELDİĞİMDE AXEL'IN GARAJ KAPISI AÇIKTI VE ONU GÖRDÜM

Brian da hemen içeride, bir yığın kutunun yanında duruyordu. "Bütün bunlar da ne?" Arabamdan inerek soruyorum.

Birbirimize aşkımızı itiraf ettiğimizden beri neredeyse her hafta sonunu burada geçirdik. Ve bu kapıdan her çıkışında ayrılmak daha da zorlaşıyor.

"Merhaba bebeğim," diye selamlıyor Axel beni, bakışlarında farklı bir şey var. "Merhaba," kaşlarım havaya kalkıyor, onun nesi olduğunu merak ediyorum.

"Hey, Mads," diye sırtıyor Brian, başkalarının bana lakap takmasının Axel'i kızdırdığını biliyor.

"Hey, Bri," diye sırtıyorum, birkaç adım ötede duruyorum.

Axel uzanıp beni kucaklamadan önce gözlerini deviriyor.

Ona hiç direnç göstermeden kollarımı koca bedenine doluyor ve onu içime çekiyorum.

"Ne taşıyorsunuz?" Hâlâ Axel'in göğsüne yapışmışken ayak parmağımla kutuları işaret ederek soruyorum.

"Sen." Cevabı duyduğumda hissediyorum ama mantıklı gelmiyor. Sarılmaktan geri çekiliyorum, "Ne?"

"Ben de," diye söze karışıyor Brian.

İkisi arasında bir ileri bir geri bakıyorum. "Özür dilerim, burada bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum."

Axel kolunu sırtıma dolayarak beni kendi tarafına doğru tutuyor.

"Brian taşınmaktan bahsediyor."

Gözlerim Axel'in oğluna kayıyor, "Gerçekten mi?!" Başını salladı.

"Ben de senin buraya taşınmandan bahsediyordum." Başım tekrar Axel'e döndü.

"Öyle mi?"

"Evet." Çenesi aşağı doğru eğilir. "Bence ikinizin yer değiştirmesi mantıklı olur. Sen benim yanıma taşınırsın, Brian da senin evine taşınır ve sana kira öder. Eğer istersen."

En iyi kelebekler midemi dolduruyor.

"Bunu istiyorum," diye fısıldıyorum. "Bunu çok istiyorum."

Axel'in yatağında uyuduğum ilk geceden beri burası bana evimden daha çok evim gibi geliyor.

"Öyle mi?" Axel'in gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, belli ki herhangi bir itirazda bulunmadığıma şaşırılmış.

Başımı sallarken dudağımı ısıırıyorum. "Biliyorum. Zamanın olduğunu düşünürken olmadığını fark etmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim." Ani duygu kabarmasına karşı yutkunmak zorunda kalıyorum. "Senden uzakta daha fazla zaman harcamak istemiyorum."

Elini sırtıma daha sıkı bastırmadan önce boğazının çalışmasını izliyorum, "Benimle gel."

Brian, Axel tarafından götürülmeden önce bana kocaman şapşal bir gülümseme veriyor.

Eve giriyoruz, oturma odasından geçiyoruz ve merdivenlere doğru ilerliyoruz.

Axel önden gitmem için beni yönlendirdiğinde omzumun üzerinden ona sırtıyorum, "Hevesin için minnettarım ama Brian burada takılırken seks yapamayız."

Sırtımdaki el hareket ediyor ve kıcımda bir şaplak hissediyorum.

"Yürümeye devam et."

Basamakların tepesine çıkıyorum ve kısa koridordan aşağıya doğru devam ediyorum.

Ama Axel'in odasına doğru yavaşça döndüğümde beni durduruyor ve koridorun karşı tarafındaki kapıyı açıyor. "Buraya gel."

"Ne..." diye soruyorum, odaya adımımı attığımda.

Axel'in bana verdiği ilk turdan beri buraya gelmemiştim. Bitmemiş bir salondur. Erkek mağarasının ikinci kat versiyonu.

Ama şimdi...

Gözlerim odanın içinde geziniyor, duvarlara boyanmış yumuşak renkleri inceliyor. Pelüş kadife sandalyeler, kalın halılar, renkli yastıklarla dolup taşan gömme pencere kenarı ve bar.

Yaklaşıyorum, gözlerim yeni yaşlarla doluyor.

Dar bir mermer tezgah odanın arka duvarını boydan boya kaplıyor.

Tezgâhın üzerinde de iyi tanıdığım eşyalar var. Bir kahve demleyicisi. Bir

espresso makinesi. Buharlı pişirici.

Üstünde iki sıra yüzer raf var. Ve bu raflarda kupalar var. Bir sürü güzel, eşsiz kahve kupası.

Yaklaşıp parmaklarımı alt rafın ön kenarında gezdiriyorum, nutkum tutuluyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Tezgâhın uzunluğu boyunca adım atıp her şeyi içime çekiyorum.

Dışarıda bulutlar yer değiştiriyor ve pencereden bir ışık huzmesi süzülüyor.

İşte o zaman anladım.

Kapağı açılmış küçük gri kutu güneş ışığında parlıyor. Kadife küpe uzanırken ellerim titremeye başlıyor.

Onu avuçlarımın arasında tutarak, daha küçük pembe taşlardan oluşan bir çemberin içinde, daha pembe elmaslardan oluşan ışıltılı bir bandın üzerinde parıldayan yuvarlak pembe elmasa bakıyorum.

"Axel." Gözlerimi dikmiş, onun adını sayıklıyorum.

Birbirimize aşık olduğumuzu biliyorum. Birbirimiz için yaratılmışız gibi hissediyorum. Ama bu an, çok gerçeküstü hissettiriyor.

Ve bu yüzük... Bu kadar detaylı hayal kurmama hiç izin vermemiştim.

Ama bu mükemmel.

Mükemmelden daha iyi.

Axel'i arkamda diz çökmüş bulmayı umarak dönüyorum. Ama öyle değildi. Ayaktaydı. Ve tam orada.

İri eller belimi kavlıyor ve Axel beni kaldırarak popomu yeni ve güzel tezgahın üzerine koyuyor.

Kutuyu elimden aldı. "Seni sevdiğim bir sır değil." O Kalçalarını kalçalarımın arasına sıkıştırarak öne doğru bir adım attı. "Ama bunun benim için ne anlama geldiğini anladığından emin değilim." Sol elimi tutuyor ve avuç içimi göğsüne bastırıyor. Kalbinin üzerine. "Seninleyken daha iyi bir adam olduğum anlamına geliyor. Daha mutluyum. Ve seninle geçirdiğim dakika da." Kendi elini uzatıp kalbimin üzerine bastırıyor. "Hayat, seni benim yapmak için bir dakika daha bekleyemeyecek kadar kısa. Her şekilde

mümkün." Eli kayıyor ve küçük yüzüğü çıkarıyor. "Hâlâ konuşmamız gereken şeyler olduğunu biliyorum. Nerede yaşayacağımız. Kaç çocuk yapacağımız. Ama ne olursa olsun, yolumuzu bulacağız. Birlikte."

"Axel." Göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Dünyadaki tüm sevgiyi hak ediyorsun Maddison." Axel'in parmakları elimi sabitlemek için benimkilere dolanıyor. "Sana sunabileceğim tek şey

sevgim. Ama ben sana

her zerresine kadar. Kalbimin her santimini. En iyi yanlarımın hepsi." Sonra yüzüğü parmağıma taktı. "Bana benimle evleneceğini söyle."

Ona göz kırpıyorum. Tüm bedenim yepyeni bir mutlulukla aydınlanıyor. Yepyeni bir huzurla.

"Seninle evlenirim."

OceanofPDF.com

Sonsöz II

Dekan

MERDİVENLERİMDE OTURURKEN, YENİ KOMŞUMLA BİRLİKTE EL SALLIYORUM.

Mads, Axel ile birlikte uzaklaşıyor.

"Yeni çocuk Brian yüzünü bana döndü. "Kız arkadaşım ve ben bu gece bir şeyler içmeye gideceğiz. Gelmek ister misin?"

Reddetmek dilimin ucunda.

Çok fazla dışarı çıkmıyorum, genellikle çok fazla çalışıyorum ve zaman ayıramayacak kadar yorgunum, ama belki de çıkmalıyım.

Doğruyu söylemek gerekirse, Maddie'ye biraz aşıktım. Güzel, komik, birkaç yaş büyük... Kısacası mükemmel, bu yüzden taşınmasına biraz üzuldüm.

BeanBag'e gittiğimde onu hala göreceğimi biliyorum, ama onun bu kadar yakınımda olması rahatlatıcıydı. Onunla hiç şansım olmasa bile.

Mads iyi bir arkadaşır, ama bir kez olsun bana *böyle* bir ilgi göstermedi.

Ellerimin tozunu alırken Brian'a başımı sallıyorum, çünkü bunu yapabilecek birini bulmamın zamanı geldi.

OceanofPDF.com